

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 105

Izlazi subotom

Zagreb, 25. rujna 2010.

Josip Papković:
MARGETIĆ PRVI PUT

Mate Čavar

**NEMA ULASKA REPUBLIKE
HRVATSKE U EUROPSKU
UNIJU BEZ LUSTRACIJE!**

Đivo Bašić
MISLJENJE U SVEZI GOLF-IZGRADNJE NA SRĐU

Ožalošćena suprugo Kaće i obitelji

*Tvojim vjernicima, Gospodine,
život se mijenja a ne oduzima!*
(Iz predslavlja mise za preminule)

Ožalošćena suprugo, obitelji i rodbino, primio sam obavijest da je preminuo Andrija Jakovčević, bivši veleposlanik RH u Ottawi, Kanada. Od prijatelja iz Kanade saznao sam da je Andrija bio dostojan predstavnik hrvatskog naroda u toj prostranoj zemlji u kojoj su Hrvati nalazili svoje utočište i drugi dom.

U času kada je smrt pokucala na Andrijina vrata, pred nju je, vjerujem, iznio punu posudu svoga plodonosnoga života. Nije otišla praznih ruku. U svom životu svirao je na glazbalu svoje lire melodiju vječne radosti i sreće. I doživio je konačno čas da uđe i licem svojim ugleda Očevo lice, i doživi zagrljaj vječne Ljubavi. Svoj životni cilj je ostvario! Stoga i mi možemo ponoviti s Isusom: Slavim te, Oče neba i zemlje, što si ovo objavio malenima. Da, Andrija, kako sam saznao, je bio velikan jakog duha! Živio ili djelovao, radio ili molio on je bio Gospodinov.

Iskrena sućut u ime 1.165 članova
Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
upućuje predsjednik Društva
prof. dr. fra Andrija Nikić

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Moj hrvatski dom

- Branko Klarić: ŠESTINE TVOJE..... 3

Susret s Europskom unijom

- dr. sc. Tomislav Dragun: PRIMJENA TITOVA PRAVNOG POUČKA U HRVATSKOM SUDSTVU..... 4
- dr. sc. Tomislav Dragun: IMPLEMENTATION OF TITO'S LEGAL THEOREM IN CROATIAN JUDICIARY..... 4

U žarištu

- Mate Ćavar: NEMA ULASKA REPUBLIKE HRVATSKE U EUROPSKU UNIJU BEZ LUSTRACIJE!..... 9
- Zvonimir R. Došen: SVINJARUA EKSTREMNIH AMERIČKIH PROTESTANATA I PODMUKLO LICEMJERJE NEWYORŠKOG GRADONAČELNIKA.....10
- Diana Majhen: DOMOVINSKI RAT NISU VODILI ANTIFAŠISTI. BOGU HVALA!.....12
- Josip Papković: MARGETIĆ PRVI PUT.....14
- Mate Ćavar: CRKVA HRVATSKIH MUČENIKA!.....17
- Josip Kokić: BLAGOSLOV CRKVE HRVATSKIH MUČENIKA U UDBINI NAJVEĆI JE I NAJISKRENIJI CRKVENI DOGAĐAJ OD OSNUTKA DRŽAVE U PITANJU ZAHVALNOSTI I POŠTOVANJU SVIH ŽRTAVA PALIH ZA DOMOVINU TJEKOM HRVATSKE POVJESTI.....18
- Đivo Bašić: MIŠLJENJE U SVEZI GOLF-IZGRADNJE NA SRĐU.....19

Stajališta

- prof. Žarko Marić: PERO TADIĆ KRSTIO SVOJE SEDMO DUJETE..... 23
- Branko Stojković: U HRVATSKOJ - KOD NAS - SAD SU POPOVI POSTALI GLAVNI POLITIČARI I MEDUSKE FACE 24

Ustaški hitrozov - novi niz

- Gen Kamenit: PeDeR..... 25

Hrvatska gruda

- ZNAČAJNA IZJAVA MINISTRA DRA EDE BULATA O PUTU U SPLIT I PRILIKAMA U SPLITU 28
- RADOST U ODLOBOĐENOM KONAVLIMA 35
- dr. Mile Budak: BAZALO (43. nastavak)..... 42

Bosno moja

- UREĐENJE MUSLIMANSKOG GROBLJA NA MIROGOJU40
- FUDBALSKI SAVEZ "REPUBLIKE SRPSKE" DONIO ODLUKU DA ISTUPA IZ FUDBALSKOG SAVEZA BOSNE I HERCEGOVINE.....41
- dr. Vahid Sendjarević: MI JEDINO IMAMO PRAVO ZAHTJEVATI DA NAM SE VRATI USTAV REPUBLIKE BIH.....42

Pravoslavci u Hrvatskoj

- USTAV HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE (5. dio) 43

Bog nas je stvorio

- VI KROZ GODINU.....55
- Mieczysław Malinski: RUEČZA SVAKI TJEDAN (59. nastavak).....62
- Josip Badalić D.I. : BOŽJI PUSTOLOV (10. dio) .. 63

Listak

- prof. Filip Ćorlukić: UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (13. dio)..... 51

Dodatak

- Harun Yahya: KOMUNIZAM U ZASJEDI (1. dio).....52

ŠESTINE TVOJE

Za Starčevićev dan

Branko Klarić, "Hrvatska smotra", Zagreb, br. 2, veljača 1942.

Svanuće nad šumama, diže dan se mladi,
Šestine blistaju tvoje.
Uza te čuvari slobodni stoje,
porušen Dom se iz temelja gradi.

Grane stresaju suze, srebrnu svanuća rosu.
Zemlja je dahнула dahom, što dugo joj zamro je bio.
Svijetlo se kao pelud sunca šumama prosu.

Dan pobjede duha tvoga je svanuo.
Razigrala su se knjigama rasuta slova,
Oživio pola stoljeća mrtvi glas.
Cvijeeće je zanosa toplog zanjihalo talas.
Bijeli se nad šumom let jata golubova.

Dolaze povorke. Jedna za drugom skrušeno stiže.
Pjevaju, mole, kleče.
Šestine tvoje od snažnih koraka ječe.

Rascvali oblak, kao rascvala trešnjina krošnja,
kroz svijetlo u visinama vije se, diže.
Miriše sazreli plod tisućljetnih prošnja.

U Šestine tvoje kao pobožni romar
prispio tvoj je Grad,
u Šestine tvoje jedno po jedno stiže selo.
Sve se slijega u svježih slobode hlad
i nebo je postalo vedro
i srce smireno
i selo bijelo.

I zemlje te svete krilo cijelo
jedan je tek veliki hram,
u njemu milijun ociju izgara kao sami jedan plam.

Srebrni se pijev ševa vrh mladih usjeva.
Iz svakog pogleda i iz svakog cvijeta,
iz svakog te zemlje uskrsele praha
diže pjesma se sveta
i snagom jednog silnog maha
leti i kliče, pjeva:
o Hrvatska, o lijepa naša Domovino.
(Sve je svladao zanosa tog žar
kao mlado, snažno vino).

Duh tvoj u taj čas nad nama se diže
i srcem svakim šumi dizanja tog šum.
Sve ga osjeća, sve dublje, sve bliže,
sve jače.

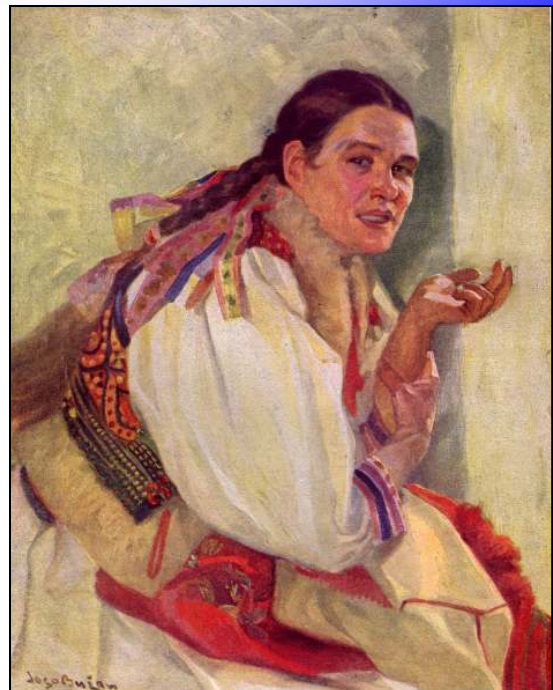
Milijun ociju od nesavladivog ganuća plače.

I srce svako postaje dragulj što u živi đerdan se
niže
za ovaj svečani pohoda tvog čas.
U knjigama našim rasklapaju se riječi tvojih listovi
i glasi pola stoljeća već mrtvi glas.

Po nebu plovi sunce, podneva toplog kras,
i pjeva pjesmu danu današnjem
koji je tvoj i, kao nikad dosad, veličanstven, svečan
i (kao i ti) besmrtan, vječan.

Ovaj dan je duha tvog vizija živa
i u njem sve u jedan beskrajno sjajni mir se sliva:
podne ovo modro, toplo, bijelo
i u njem cio tvoj Grad
i zemlja Hrvatska sveta
i srce cijelo
i selo.

Leprša pjesma s luka modrih sunčanih žica,
žare se od zanosa svog ugrišana lica,
kao od žara snažnog, mladog vina,
i sve je sami sjaj duha tvog
i tvojih Šestina.

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

akademik Mirko Vidović

Sakrivena

strana

Mjeseca 1-2

Pet godina u Titovim tamnicama

200,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com

PRIMJENA TITOVA PRAVNOG POUČKA U HRVATSKOM SUDSTVU

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Među najveće, može se mirne duše reći zasad nerješive, probleme u hrvatskom pravosuđu, uz otvorenu korupciju i vođenje pravosudskih postupaka slijedom političkih naloga, svakako spada **izostanak odgovornosti i obveze sudaca prema štetnicima za naknadu štete koju su im počinili svojim nezakonitim i nepravilnim radom**. Dakako, suci – već po samom smislu svoga rada – imaju pravo na slobodnu ocjenu i procjenu činjenica i zbivanja u sudskim postupcima koje vode, pa se nitko tko je pri zdravoj pameti ne bi na to trebao potužiti. Ovdje, stoga, niti nije riječ o "slobodnom sudačkom uvjerenju", nego o nečem posve drugom, mnogo ozbiljnijem i posljedično daleko težem.

Što, ako sudac – koristeći svoj položaj i svoje ovlasti po nečijoj naredbi ili u svrhu vlastitog probitka, svjesno i sa zlom nakanom, **krši zakonske odredbe, ili pravi "grješke"**, koje se na određenoj profesionalnoj razini, sudačkoj određenoj stupnja, nikako standardno ne mogu tolerirati, čineći tako nekome, najčešće, veliku moralnu ili materijalnu štetu? Kakve su posljedice u takvom slučaju za samoga suca?

U Hrvatskoj nikakve!

Zato hrvatski suci i rade ono što rade, a to su otvoreno i nedvojbeno ignoriranje zakonitosti i nepravilan rad (koji se često pokriva izrazima: "nejasno", "neuredno", i tsl., ali o tome drugi

put). Bez ikakvih loših (ako je odgovornost uopće nešto društveno loše) negativnih posljedica po njih.

Evo konkretnog primjera.

U sudskom postupku na Županijskom sudu u Slavonskom Brodu, predmet br. K-32/04-218 (Kv-54/10), optužen sam i osuđen za čin **koji nije kazneno djelo**, zapravo za poticanje na takvo kazneno djelo, a da za to ne postoji **niti jedan dokaz protiv mene**, pri čemu mi **nije dopušteno korištenje svjedoka, sudskih vještaka i sl.** Pritom mi se stavlja na teret da sam **oštetiio trgovačko društvu u svom (većinskom) vlasništvu**, a da bi za to **naknada štete** ("oduzimanje stečene protupravne imovinske koristi") **pripala Republici Hrvatskoj**. Sve **suprotno** Europskoj Konvenciji

za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, pa i hrvatskom Ustavu.

Dopuštam si usporedbu: Čovjek zapne za čavao i podere hlače. Dolazi policajac i naplaćuje mu kaznu – u korist državnog proračuna. Tom čovjeku, razumije se, ostaje platiti krojaču. Divno. Dostojno Staljina i boljševika.

Dakle, nakon toga, podnio sam Općinskom građanskom sudu u Zagrebu tužbu protiv dotičnih sudaca Županijskog suda u Slavonskom Brodu radi naknade štete. Jedan od tuženika, Zlatko Mirković, predsjednik Županijskog suda u Slavonskom Brodu, u svog odgovoru na moju tužbu napisao je dne 8. srpnja 2010. Općinskom građanskom sudu u Zagrebu sljedeće:

"Prema odredbi čl. 106. Zakona o sudovima sudac uo-

pće, dakle ni supsidijarno, ne odgovara štetniku, već jedino i izravno odgovara Republika Hrvatska kao država i to pod pretpostavkom ako se utvrdi da je u obnašanju sudačke dužnosti nastala šteta građaninu ili pravnoj osobi kao posljedica nezakonitog ili nepravilnog rada sudaca.

Kako me tužitelj tuži za štetu koju sam, po nje-mu, počinio kao pravosudni dužnosnik ističem prigovor pasivne legitimacije."

Točka. Psi laju, (sudske) karavane prolaze.

I dalje u Republici Hrvatskoj, unatoč Poglavlju 23.

Hrvati takvo suđenje običavaju zvati TITO-VIM PRAVNIM POUČKOM. Josip Broz Tito, inače, bio je komunističko-boljševički diktator u bivšoj Jugoslaviji. Naravno onda, i u Hrvatskoj.

Taj pak Tito, dakle, svojedobno – misleći konkretno na suca Vladimira Primorca – je rekao: "... neki suci drže se zakona kao pijan plo-ta ...". Nakon Titove smrti, nakon propasti komunizma (boljševizma), nakon osamostaljena Hrvatske, sve je u hrvatskom pravosuđu ostalo po starom. Još jedna hrvatska (i jugoslavenska) izreka: "Tito i poslije Tita".

"Primorac je bio čovjek s najboljom reputacijom u hrvatskom pravosuđu. Zato mu je ponuđeno da bude ministar u prvoj Tuđmanovoj vladi, ali je on to odbio, budući da su mu to uvjetovali upisom u HDZ." (Usporediti: "Vladimir Primorac" – napisao: Slavko Goldstein, Jutarnji list, Zagreb, 11. rujna 2010.)

IMPLEMENTATION OF TITO'S LEGAL THEOREM IN CROATIAN JUDICIARY

Tomislav Dragun, PhD., Zagreb

Among the largest, it can be easily said for so far unsolvable, problems in the Croatian judiciary, with the open corruption and controlling of justice procedures following political orders, also, certainly, **and including the lack of responsibility and obligation of judges for damages which they commit with their illegal and irregular work.** Of course, judges - by all means of their work – have right for free judgment and estimating of facts and happenings in court procedures that they conduct, so anybody with common sense should not complain on that. Here, because of that, is not at all talking about "free judge opinion", but something completely different, way too serious and consequently way too severely.

What, if judge – using his position and his authorities by someone's order or in purpose of his own prosperity, with knowing and with malicious intentions, **violates legal provi-**

sions or makes the real "errors" that at a certain professional level, and a degree of judicial, can not be tolerated by any means, and making someone, usually a great moral or material damage? Which are the consequences for such judge in that case?

Neither in Croatia!

Therefore, Croatian judges are doing what they are doing, and they are openly and clearly ignoring the law and irregular work (which is often covered by the expressions: "unclear", "sloppy", and so, but about that on next occasion). Without any bad (if the responsibility is anything socially bad) or negative consequences for them.

Here is a practical example.

In court proceeding on the County Court in Slavonski Brod, case no. K-32/04-218 (Kv-54/10), I was accused and convicted for an act **which is not a criminal offense**, in the fact of incitement to the crime, and that for this **there is no any proof against me**, and where **I was not allowed to use any wit-**

nesses, court experts, etc. Here I'm charged to have caused damage to a company in my (majority) ownership, and that the compensation for that ("requisition of illegally acquired gain") to be awarded to the Republic of Croatia. All of that is contrary to the European Convention on Human Rights and Fundamental Freedoms, and the Croatian Constitution.

I'm allowing myself an analogy: A man tore the pants on a nail. Police officer comes and charges him fine - in favor of the state budget. This man, of course, must pay the tailor also.

Wonderful. Worthy of Stalin and the Bolsheviks.

So, after that, I've filed to the Municipal Civil Court in Zagreb law suit against the concerned judges of the County Court in Slavonski Brod for damages. One defendant, Zlatko Mirković, Chairman of the County Court in Slavonski Brod, in his reply (from July, 8 2010) to my complaint wrote to the Municipal Civil Court in Zagreb the following:

"According to the Article 106th of the Law About Courts, the judge at all, and therefore even subsidiary does not correspond for the damage, but solely and directly responsible is the Republic of Croatia as a country and under the assumption if it is found that the performance of judicial duties damaged citizen or a legal person as consequences of illegal or improper work of judges.

How I'm sued for damages which I, according

to him, committed as a judicial officer I must emphasize the objection of passive legitimating."

Finished. Dogs are barking, (judicial) caravans are passing.

Even now in the Republic of Croatia, despite the Chapter 23.

Croatians are used to call such judgments TITO'S LEGAL THEOREM. Josip Broz Tito, otherwise, was the communist-bolshevik dictator in the former Yugoslavia. Of course, was in the Croatia also.

That Tito had said on one occasion – referring specifically to the judge Vladimir Primorac - "... some judges hold the law as a drunken man holds fence..."

After Tito died, after the collapse of the Communism (Bolshevism), after the independence of Croatia, all of the Croatian judiciary remained as before. Another Croatian (and Yugoslav) saying: "Tito after Tito."

"Primorac was the man with best reputation in the Croatian judiciary. That's why it was offered for him to become Minister of Justice in the first Tudjman's government, but he refused, because that was depending on membership in HDZ. (To be compared: "Vladimir Primorac" – wrote: Slavko Goldstein, Jutarnji list, Zagreb, September, 11 2010.)

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET
ULJUDBENA HRVATSKA VLADA
Predsjedništvo
Pete Poljanice 7- ZAGREB

Br. UHV-01/10

Zagreb, na dne 11. rujna 2010.

Hrvatskom Narodu, Hrvatskom Saboru,
Predsjedniku RH, Vladi RH, Europskoj Komisiji

Na sjednici održanoj dne 11. rujna 2010. utvrđeno je sljedeće

PRIOPĆENJE

1. U Republici Hrvatskoj i dalje se, putem čl. 292. i 337. Kaznenog zakona - zlouporaba položaja i ovlasti - progone privatni vlasnici, a njihova privatna legalno stečena imovina, nastoji se, "u ime naroda", oteti.
2. Naš predsjednik, dr. sc. Tomislav Dragun, podnio je 20. kolovoza 2010. prijedlog Ustavnom sudu RH za pokretanje postupka za Ocjenu suglasnosti s Ustavom Kaznenog zakona Republike Hrvatske (NN br. 110/97), i to u primjeni odredaba članka 292. i 337. na trgovačka društva u privatnom vlasništvu u odnosu na njihove vlasnike, a u svezi s Poglavljem 23. pregovora o ulasku Republike Hrvatske u Europsku Uniju.
3. Tražimo da se rehabilitiraju svi privatni vlasnici, koji su u Republici Hrvatskoj optuženi i osuđeni po čl. 292. i 337. Kaznenog zakona, te da im se odredi i dade pravična naknada za, slijedom toga, pretrpljenu materijalnu i moralnu štetu.

Tomislav Dragun
dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

NEMA ULASKA REPUBLIKE HRVATSKE U EUROPSKU UNIJU BEZ LUSTRACIJE!

Mate Ćavar, Savjet Slobodne Hrvatske, Zagreb

Prema našim saznanjima nema ulaska Republike Hrvatske u EU bez provedene lustracije nad zloglasnim jugokomunistima. Tako tvrde naši prijatelji u Europskoj Uniji. Ne ćemo imenovati sve one koji ne bi smjeli biti na bilo kojim političkim položajima.

Posebice svi oni koji su pripadali zloglasnim oznaško udbaškim jugokomunističkim službama. A takvih ima po najvišim dužnostima Republike Hrvatske.

Nas čudi kako se ne provodi lustracija nad pripadnicima zločinačkih službi pri izborima i postavljanjima pojedinih takvih osoba na visoke političke dužnosti u Republici Hrvatskoj. Predsjednica Vlade RH gospođa Jadranka Kosor tvrdi da nije pripadala takvim službama i kao takva da ne dolazi pod udare lustracije. Ali zato ima dužnost da na vrijeme odstranjuje razne bivše udbaške članove s političkih pozicija.

Sjetimo se **Stipe Mesića koji je još od 12. rujna 1956. bio pripadnik tih zloglasnih jugokomunističkih službi.** To se odnosi na političke stranke kako iz vladajuće koalicije tako i iz svih oporbenih stranka u RH, ne samo u Vladi nego i u Hrvatskom Saboru. Neki od njih pripadali su tim zloglasnim jugokomunističkim strukturama.

Naši prijatelji iz Europske Unije nam tvrde kako Republika Hrvatska ne će moći postati članicom Europske Unije niti sa spomenicima kao i imenima trgova i ulica jugokomunističkih zločinaca, a posebice Josipa Broza Tita koji je svrstan među deset najvećih zloči-

naca dvadesetoga stoljeća. Onda se pitamo što se čeka s uklanjanjem imena Maršala Tita s Kazališnog trga u Zagrebu, kao i s njegovim imenom i po drugim mjestima Republike Hrvatske. U svezi nedavno podignutog spomenika u Srbu četničkim koljačima hrvatskih katoličkih hodočasnika Svetoj Ani, na 27. srpnja 1941. godine, naši prijatelji iz Europske Unije vjeruju da se takav spomenik mora ukloniti u Republici Hrvatskoj.

Tako je vrijeme da se ovo pitanje pokrene pred europskim institucijama prije nego što dobijemo dozvolu za pristupanje Europskoj Uniji. Zato bi bio red da službena i neovisna civilna društva hrvatskih odvjetnika i pravnika krenu prema pripremanju Republike Hrvatske za Europsku Uniju.

Ne zaboravimo da su članice Europske unije koje su bile pod komunističkim vladavinama morale provesti lustracije, prije ili poslije, u svojim zemljama. Sada to čine Bugarska i Rumunjska. Vrijeme je da se Hrvati Republike Hrvatske konačno oslobode jugokomunističkih aktivista koji nas još uvijek vrijeđaju i guše u tolikim narodnim slobodama.

Hrvatskom vladaju oni koji podižu spomenike krvavim zločincima, veličajući zločinačke simbole i kape...

SVINJARIJA EKSTREMNIH AMERIČKIH PROTESTANATA I PODMUKLO LICEMJERJE NEWYORŠKOG GRADONAČELNIKA

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Američki anti-islamizam ovih dana je dostigao vrhunac kad je jedan od protestantskih "pastora", Terry Jones, izjavio da će on i njegovi "kršćani" u subotu 11. rujna 2010. početi njihovu "liturgiju" paljenjem kurana. Ovaj samozvani pastor, ekstemni protestantski zelot, sa svojih 50 sljedbenika (koliko broji njegova sekta) napravio si je jednu baraku, na nju postavio križ i tako uzpostavio svoju "Crkvu". Nije mi poznato je li ovaj luđak u rodu s onim poznatim Jimmy-em Jonesom koji je 1970-tih isto tako osnovao svoju ultraprotestantsku sektu u koju je privukao veliku skupinu odpadaka ljudskog društva, većinom ovisnika o drogi, raznih duševnih bolesnika i drugih umno poremećenih jadnika (njih 912) koje je odveo u Guyanu u Južnoj Americi gdje ih je na 18. studenog 1978. sve do jednoga usmrtio otrovom, a potom sam sebe ubio nabojem iz pištolja. To je učinio jer mu je, kako je zapisao u svome testamentu, to Bog naredio.

U Sjedinjenim Američkim Državama danas postoji veliki broj raznih kvazivjerskih i paravojskih grupacija koje ozbiljno nagrizaju temelje ne samo demokratskog sustava, nego i temelje same države. Vjerujem da male skupine vjerskih fanatika poput ovoga Jonesa ne bi same mogle baš puno nauditi američkom državnom sustavu da nemaju potporu, a vjerojatno i financijsku pomoć sljedbenika onih većih protestantskih "pastora" kao što je bio Jerry Falwell i mnogi drugi, još na životu, koji u svojim telepropovjedanjima otvoreno blate islam, a Proroka Muhameda nazivaju teroristom. Ovi i ovakvi "Holy rolleri" imaju na milijune sljedbenika, osobito u južnim državama, te razpoložu s milijardama dolara. S tako brojčanom masom glasača i silnim

od države nekontroliranim (tax-free) milijardama dolara oni u većini država kontroliraju sve važnije političke udruge i državne ustanove, a na federalnoj razini Senat i Kongres, gdje imaju glavnu riječ u formiranju, većinom krive i ne samo za Ameriku, nego za čitav svijet opasne američke vanjske politike.

Nije suvišno navesti da je većina ovih, biblijom mašućih, "pravih kršćana" i njihovih sljedbenika direktno nasljedstvo onih Ku Klux Klan smena koji su do jučer (ako ne i danas) propovijedali da crnac nema duše, da je on samo obična tegleća marva, te da su svi koji nisu WASP (White Anglo-Saxson Protestant) heretici koje treba uništiti, uključivši tu: sve katolike, muslimane, židove i svakako, sve crnce i sve koji ne pripadaju njihovoj "plemenitoj rasi".

Potrebno je samo površno pogledati u njihovu prošlost, a malo pozornije poslušati njihovu današnju retoriku gdje svaki od njih tumači bibliju ne prema onome što u njoj piše, nego prema tome kako oni to u svome bolesnom mozgu shvaćaju.

Slušajući ove degenerate, svaki čovjek zdrave pameti mora doći do zaključka da se tu ni najmanje ne radi o Kristovoj nauci, nego o besti-

jalnom podrovanju svega onoga što čovjeka vjernika (bilo koje vjere) čini humanim i krjeposnim.

Nisam nikad pročitao protestantsku bibliju "King James version" (niti to želim), ali bi htio upitati ove protestantske "svece" kaže li u toj bibliji Krist ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe (što i Prorok kaže u kuranu časnome), ili mrzi i udri svakoga tko se na drukčiji način moli i klanja istome Bogu Stvoritelju?

Prije svega, biblija je samo jedna. Tu ne može biti nikakvih drugih "verzija", pa tako ni onih napisanih od strane jednoga zadržtog škotskog protestanta, koji je u vrijeme dok je izmišljao tu svoju "bibliju" sam sebe smatrao od Boga postavljenim vladarem anglosaksonskog imperija. Kakva je to biblija čiji sljedbenici slave Isusa Krista, a najpogrdnijim imenima nazivaju njegovu svetu majku, majku kojoj Prorok u kuranu izražava visoko poštovanje?

Mnogi Amerikanci su digli svoj glas protiv ovoga ekstremnog protestanta i njegove luđačke kriminalne nakane, pa ga je na koncu posjetio i FBI. U međuvremenu primio je preko stotinu poruka da će biti ubijen, od kršćana više nego od muslimana, pa je ustuknuo i izjavio da je odustao od te svoje kriminalne nakane navodeći da se tobože nagodio s nekim od islamskih vjerskih lidera koji su obećali da ne će prosljeđiti s gradnjom Islamskog centra u blizini tkzv. "Ground zero" u New Yorku, što je glavni newyorški imam kategorički opovrgao.

Ideja američkih muslimana da podignu islamski centar u blizini gdje su stajali neboderi Svjetskog trgovačkog centra nije bila rođena iz nikakvih izopačenih zamisli, nego, dapače, kao dokaz da je velika većina muslimana protiv svakog nasilja, te da baš podizanjem te zgrade žele izraziti trajnu počast žrtvama toga terorističkog zlodjela koje nema i ne može imati nikakve veze s islamom. Nu, iako plemenita, vidi se da je ta ideja bila pogrešna jer u današnjeme američkom "kršćanskom" svijetu svako zlo koje učini musliman, učinjeno je u ime islama, a zlo koje učine kršćani nikako ne može biti povezano s kršćanstvom.

Pošto mi je vrlo dobro poznata "pobožnost" mi-zernih stvorova poput ovog Jonesa uopće se ne

bi obazirao, a još manje trošio svoje vrijeme u reagiranja na njihove luđačke stuntove, no ono što me je najviše izazvalo jest izjava newyorškog gradonačelnika, milijardera, Michaela Bloomberga. Na upit što on o misli o Jonesovoj nakani, ovaj veliki Židov odgovara da "Terry Jones ima pravo koristiti se pravima koja su mu zagwarantirana u Prvome Amendmentu američke konstitucije".

Želio bih upitati g. Bloomberga, bi li on isto rekao da je netko najavio paljenje njegovoga talmuda? Zar on misli da je čitav svijet toliko glup da ne zna što je glavni uzrok nemira i mržnje na Ameriku u nekim krugovima islamskoga svijeta? Temeljne garancije sadržane u - Bill of Rights - Prvog Amendmenta su:

1. Poštivanje prava građana na utemeljenje vjere.
2. Pravo na slobodno prakticiranje vjere (što svakako znači i međusobnu vjersku toleranciju).
3. Pravo na slobodu govora.
4. Pravo na slobodu tiska.
5. Pravo na mirno okupljanje.
6. Pravo na podnošenje peticije protiv nepravdnih propisa donesenih od strane državnih vlasti i t. d.

Pitam, gdje je to g. Bloomberg našao paragraf koji kaže da jedni građani imaju pravo na vjersku ili bilo kakvu drugu netrpeljivost protiv drugih građana i da imaju pravo na skrajnje uvredljive i kriminalne čine protiv građana druge vjeroispovijesti?

Ovakve bezočne i divljačke provokacije od strane ovih "kreposnih kršćana" i bezočno licemjerstvo pojedinih Židova, mogu uroditi samo radikalizacijom i one velike većine mirnih i pravdnih islamskih vjernika koji su se uvijek držali onoga što je napisano u kuranu, a ne onoga što propovijedaju oni koji svojim perverznom islamizmom oskvrnjuju kuran kao što i ovi protestantski "divinisti" čine s biblijom. I nije to samo problem ovdje u Americi i Kanadi.

Vidim da mnogi u državama Zapadne Europe lamentiraju radi širenja islama u njihovim zemljama. Želio bi ih upitati tko im je kriv? Je

li palestinska, turska, alžirska, marokanska, somalijska i sva druga sirotinja kriva zato što ste se vi u posljednjih 40-tak godina toliko obogatili i pogospoštali pa vam je izpod časti raditi teške težačke i nečiste poslove, pa ste zato sebi

dopremili nekoliko milijuna jeftine radne snage tkzv. "gastarbeitera"?

Nažalost, vidim da se i neki od mojih sunarodnjaka, u najmanju ruku, boje "širenja islama". Treba zapamtiti da Hrvati i onda kad su vodili stoljetne borbe protiv Osmanlija, nisu vodili borbe protiv islama. Dapače, i mnogi muslimani kao albanski Gjergji Kastrioti (Skanderbeg), bosanski Husein-beg Gradašević (Zmaj od Bosne) i mnogi drugi, vodili su borbe protiv tih istih Osmanlija. Mi Hrvati uvijek moramo imati na umu, da su mnogi Hrvati islamske vjere dali svoje živote u obrani Hrvatske i da velika većina muslimana nisu ni ekstremni vabahisti niti teroristi, kao što ni većina kršćana nije ekstremna i kriminalno-umobolna poput ovih u Americi.

DOMOVINSKI RAT NISU VODILI ANTIFAŠISTI. BOGU HVALA!

Vuk dlaku mijenja, ali ćud nikada

Diana Majhen, Zagreb

Proslava povodom godišnjice Antiterorističke jedinice Lučko podigla je na noge kako one i do sada glasne, tako i uspavane i prikrevene anti-hrvatske glasove. Razlog je naravno taj, što se na proslavi klicalo zatvorenim hrvatskim generalima.

Kakav nesupjeh, kakva sramota! Godine ispiranja mozga i krivotvorenja događaja iz Domovinskog rata izgleda nisu polučila rezultate. Narod još uvijek pamti tko je branio Hrvatsku, a tko ju je napadao. Nije ni čudo da su se uzbuili svi antihrvatski duhovi.

Čak ni prisustvo najvećeg „pravednika“ u ovoj državi, predsjednika Josipovića, nije proslavu uspjelo skrenuti u željenom pravcu. Pa tako, umjesto da se i tamo iskazuje poštovanje crvenim petokrakama i kapama partizankama, te slave četnički pokolji nad Hrvatima, narod je odlučio to poštovanje iskazati onima koji su stvarali ovu državu.

Čitam baš na T-portalu kolumnu Vuka Periši-

ća u kojoj povlači paralelu između Domovinskog rata i antifazišizma. Prema njegovim riječima, hrvatske postrojbe u Domovinskom ratu pjevale su ustaške pjesme i ratovala pod fašističkim obilježjima, povremeno pljačkajući nacionalna bogatstva, silujući, ubijajući i mučeći. U redu, čovjek se ogradio na način da je upotrijebio riječi „neke“ i „povremeno“ no to ne umanjuje bit samog članka.

Citiram dijelove spomenutog članka:

„Da je taj rat bio antifašistički, ne bi ga neke hrvatske postrojbe vodile pod fašističkim oznakama niti bi se povremeno u hrvatskim postrojbama pjevale ustaške pjesme. ... Da je bio antifašistički, taj rat ne bi bio iskorišten kao zgodna prilika za pljačku nacionalnog bogatstva, niti bi se branitelji koji su iskreno i naivno povjerovali da se bore za demokraciju, slobodu i pravo na život, danas osjećali prevareno. ... Antifašisti ne ratuju sa sadomazohističkim zadovoljstvom nego razdirani strašnim moralnim paradoksom da su primorani ubijati u ime obrane života. U antifašističkom ratu se nacionalna ravnopravnost čuva i slavi kao najveća vrijednost jer se antifašistički ratovi i vode zato da se nitko nikada i ni pod kojim uvjetima ne bi osjetio građaninom drugog reda, a ponajmanje kao stvor kojeg se može nekažnjeno vrijeđati, pljačkati, silovati i mučiti...“

Dakle, Domovinski rat nije bio antifašistički, pa samim tim, valjda je bio zločinački. A kako kaže Perišić, da je bio antifašistički, odavno bi svi zločinci bili osuđeni.

Zamislite mentalitet čovjeka koji je u stanju napisati ovako nešto, nakon svih onih jama koje se iskopavaju godinama, a u kojima su kosti onih koje su pobili antifašisti, ne u borbama, nego onako, iz zabave i da bi osigurali sebi nesmetanu budućnost. Ti su antifašistički heroji ubijali malu djecu, žene, bespomoćne starce i razoružanu vojsku koja se predala. I nikada niti jedan jedini antifašist za to nije odgovarao.

Pa slijedom toga, bilo bi dobro da gospodin Perišić shvati kako je najveći uspjeh i najviši moral hrvatska vojska u Domovinskom ratu pokazala baš time, što se nije pavela za antifašistima.

Jer da jeste, on sigurno danas ne bi pisao kolumne. Niti bi nas danas bilo tko uvjeravao kako je Domovinski rat zločinački pothvat, a hrvatski heroji zločinci kojima je mjesto po zatvorima.

Da smo se paveli za antifašistima, imali bi barem pola stoljeća mira, u kojem se nitko ne bi usudio izgovoriti niti riječ protiv hrvatske voj-

ske i Domovinskog rata, u kojem bi hrvatski branitelji, njihova djeca i praučad imala sve moguće privilegije, a svatko tko bi na bilo koji način iskazao nezadovoljstvo nastalom situacijom, bio bi zatvoren ili ubijen. I nitko se ne bi usudio ni riječ progovoriti o bilo kakvim ratnim zločinima, a kamo li postavljati pitanja, o optužnicama i suđenjima da ne govorimo.

Vuk Perišić postavlja u svojoj kolumni sljedeće pitanje: Do kada će se ovdje klicati ratnim zločincima?

A pitanje koje si doista trebamo postaviti je sljedeće:

Do kada će ovdje u najčitanim hrvatskim medijima kolumne pisati ljudi poput Vuka Jeremića, pardon, Perišića?

Kako bilo, Vuk je cijelu priču izgleda dobro shvatio, ali se nije usudio napisati ono što možda zaista i misli. Zadnji rat je odista bio antifašistički, a **antifašisti su bili Milošević, Kadjević, Adžić, Mladić, Šljivančanin i ostala kompanija s crvenim petokrakama.** Ti dični antifašisti, sljedbenici onih dičnih antifašista iz 1945. su kao i tada pucali i ubijali one koji su nosili ustaška obilježja i pjevali ustaške pjesme. Kao i tada u Teznom i Hudoj Jami, ti antifašistični pravednici su i nedavno vodili humane ratne operacije na Ovčari i u Srebrenici, na isti način, istim humanim antifašističkim metodama, „razdirani strašnim moralnim paradoksom koji su bili primorani ubijati u ime obrane života.“

No, ovoga puta u Hrvatskoj još nisu zaslužili penzije.

MARGETIĆ PRVI PUT

Nezavisni novinari u Republici Hrvatskoj, a i šire

Josip Papković, Zagreb, napisano u Zagrebu, 9. rujna 2010.

U ponedjeljak, 6. rujna 2010. održan je okrugli stol o aferi Hypo u prostorijama Knjižnice Bogdana Ogrizovića, Preradovićeve 5 u Zagrebu. Organizator: Istraživački novinarski portal Necenzurirano.com.

Sudjelovali su nezavisni istraživači, poimenice, **Hrvoje Appelt, Denis Latin, Domagoj Margetić, Darko Petričić, Bruno Langer, Munir Podumljak, Damir Radnić, Saša Radović, Zlatko Zeljko, Ivan Pauletta i Bruno Poropat.**

Istraživači su sjedili za jednim dugačkim stolom, a publika na stolicama isred njih, ako ih je bilo dovoljno, inače su stajali. Publike je bilo oko pedesetak.

Moj opći dojam **na početku** bijaše da je naglasak o apsolutnoj pljački, otimačini itd, koju će iztraživači-novinari razotkriti ili su je već razotkrili do kraja, a da će na temelju njihovih dokaza pljačkaši završiti s lisicama na rukama. Tijekom razgovora se pokazalo drugačije, uz napomenu da to nije uopće bio razgovor o temi nego su istraživači nagovarali publiku da im vjeruje bez ostatka i da ih naravno i podupre u njihovim istraživanjima opet bez ostatka, a razgovor s publikom se vrlo brzo pretvorio u žučnu raspravu, opet ne o temi Hypo koja je vrvila neukusnim argumentima, ali je ipak razotkrila pravi cilj kojemu teži Necenzurirano.com.

Tribina me se jako dojmila pa evo nakon prespavane noći i cijelog dana, iznosim svoj prilog raspravi na okruglom stolu koju nisam imao prilike izreći in situ. Da ne duljim.

1. Istra.

Rasprave Istrana su istinski dojmljive kao i argumentacija, posebice ona o pljački i rasprodaji zemlje i naslijeđa kako povijesnog i kul-

Denis Latin

turnog zajedno s privrednim resursima na toj zemlji, na Brijunima u Barbarigi i drugdje u Istri. Zanimljivi su i prozvani izvršitelji toga zlodjela, kao i izneseni argumenti, koji su, po mom sudu dovoljni da ih DORH barem ispita. Zanimljiv je i odziv, kako DORHa tako i drugih Institucija, ako je točno da one (Institucije) posebice, DORH, te argumente ni ne istražuju.

Uzimam si i pravo i dužnost reći da su to mogli spriječiti da su se uzprotivili oduzimanju vlastitog i narodnog i hrvatskog i **izvornog imena Istranin** za stanovnika Istre zamjenom s **Istrijan, jer je oduzimanje imena prvi korak u iztrebljenju, porobljavanju, oduzimanju kako zemlje tako i slobode.** Da su novinari, koji su to morali znati obavjestili Istrane o posljedicama, Istrani to sigurno ne bi dopustili pa ne bi bilo ni potrebe pozivati u pomoć Bajića, jer bi vjerojatno i oni prozvani u ovim izlaganjima, bili obični građani koji bi tračali uz kavicu, vinčeko, odojka ili ribu na žaru, a o mogućnostima bogaćenja na opisani način mogli bi maštati samo negdje poskrivečki.

Poziv je novinara **ISTRAŽITI I OBJAVITI** istinito, a ugled kojim se mjeri njegova kakvoća mjeri se priznanjem u rasponu od Nobelove nagrade do pogubljenja.

Da su pravodobno novinari, čiji je poziv istražiti i objaviti otkrili bi i objavili da tragovi vode do talijanskih fašista koji su iztrijebljenje Is-

trana provodili prvenstveno oduzimanjem imena Istranima, a tek potom nasiljem bilo zbog straha, bilo zbog pobune, da bi oduzeli zemlju i sve što uz to ide, pa bi u daljnjem istraživanju otkrili da su Istrani najveću potporu u to vrijeme imali u svećenstvu Katoličke Crkve, biskupima Katoličke Crkve. To svećenstvo je bilo i talijansko i hrvatsko po narodnosnoj pripadnosti, a biskupi su većinom bili Talijani, bogoslovije su bile u Italiji s talijanskim nastavnim jezikom, a biskupije pod jurisdikcijom Katoličke Crkve smještene u talijanskoj državi. Znano je da su Istrani podizali pobune pod vodstvom domaćih ljudi pod različitim zastavama pa i pod crvenom, a zna se da Katolička Crkva nije baš sklona crvenoj zastavi, pa ipak nije se svećenstvo Katoličke Crkve udružilo protiv pobunjenih Istrana već naprotiv. Iztražujući dalje, otkrili bi da su mladi skojevci istarskoga roda, nakon Drugog svjetskog rata tijekom nekoliko godina, upravo svećenike Katoličke Crkve i bez suđenja ubijali, u fojbe bacali ili pak za primjer ostavljali na mjestu zločina po naputku starijih drugova.

Predlažem Istranima da otvore prostor novinara koji se usude i hoće iztražiti i objaviti cijelu istinu o zamjeni imena Istranin imenom Istrijan jer sam siguran da će tako izići na javu skandalozne činjenice koje će potaći i DORH da ispita i procesuiraju sudionike afere koje ste vi već istražili, ako ga pak te činjenice ne potaknu, potaći će ga narod onako kako to narod već radi. Vjerujem da će istraga o predmetu ISTRIJAN/ISTRANIN pronaći i umješane u afere koje ste vi već imenovali.

Munir Podumljak

2. Denis Latin

Došao je zahvaliti kolegama, nezavisnim novinarima kakav je i sam što su svojom hrabrošću uspjeli prisiliti mrske nam dušmane slobode i pravde, da ponovno uvrste Latinicu u program HTV. Zahvaljuje se i pomoći gledateljstva i slušateljstva koji su pripomogli. On nam javlja da će već za koji dan u Latinici objaviti nove rezultate nezavisnog novinara neustrašivog Denisa koji se ne može tek tako zaustaviti „dok mu živo srce bije“.

Rezultatima, poštovana publiko moći ćete i sami doprinijeti uživo, kako ste to mogli i ranije, jer se Latinica najavljuje „uživo“ premda je ranije snimljena, u potaji, pa služi onima, puno mudrijima od vas da vas uz pomoć nezavisnog Denisa, obrazuje, revidira vaše stavove, jednom riječju operu vam mozak, kako ne bi trebali ni zucnuli. Pa bujrum!. Što se mene tiče, Denise, ja sam kod najave uklanjanja Latinice s programa HTVa odahnuo, a povratka uzdahnuo, pa kad je riječ o nekima poput mene, niste se trebali zamarati zahvalama. Nije mi razvidno zašto je Margetić svrstao Denisa u nezavisnog novinara? Da li zato što zavisni Denis svetonazorski doprinosi isto tako zavisnom Margetiću?.

Prijedlog gospodinu Margetiću, kad je njegov portal nezavisan, neka njegovi iztraživači iztraže sve okolnosti djelovanja nezavisnog Denisa zadnjih nekoliko godina **ili samo okolnosti nedavne objave pa potom hitne najave Latinice uključivo s djelovanjem „nezavisnih“ iztraživača, udruga civilnog društva i drugim sudionika u tim događajima. Ako smije kako tvrdi: Mi objavljujemo što drugi ne smiju objaviti! Ako još uvijek vjeruje u poziv istine, a ne istinu po zadatku!**

3. Munir Podumljak

Munir je svoje zadnje izlaganje započeo čitajući s nekih papirića, obećanjem da će on neustrašivo nastaviti istraživanja korupcije, kriminalasvih boja, pljačke, pranja novca i slično „protiv svih zastava“ pitajući odmah publiku, da li su i oni spremni (bez ostatka ?) poduprijeti (junačkog Munira). Dobivši trenutačno odgo-

Domagoj Margetić

vor iz publike uzvicima hoćemo, sto posto, stopedeset posto i sl., nakon retoričke stanke, nastavio, pa i ako dođemo do Kaptola koji je sudionik pranja novca. Nije Munir ni izrekao riječ Kaptola, publika ga je pročitala, odbila suradnju više ili manje akademskim raspravama, pitanjima i odgovorima na svoja pitanja.

Ovaj detalj s Munirom pokazuje da pučane ne treba podcjenjivati, njega, puk, nije uspio prevariti ni mudri Munir. Čovjek se rađa mudar, mudrost mu je dana koju može samo on sam zasjeniti svojim vlastitim porocima. Ovaj detalj s Munirom pokazuje da je ova publika u trenu shvatila skrivane namjere našeg Munira, čak i podtekst, „između redaka“ njegovog pitanja prije nego li ga je izgovorio. Iz ovog detalja bi mogli i Munirovi poslodavci nešto zaključiti.

S Munirovim nepostavljenim pitanjem, okrugli sto se prometnuo u ćoškastu, a razgovor s jednog ćoška prekinut pa nastavljen s drugog ćoška istog stola. Publika je dobila riječ, čini mi se prerano ako je uopće i bila predviđena.

4. Domagoj Margetić

Margetić, organizator okruglog stola ravnao je stolom koliko mu to bilo moguće. Cijelo vrijeme nam je prikazivao i ne nametljivo tumačio uglavnom sadržaje istraživanja svojeg portala, ne prekidajući nikoga u raspravi, a podupirući svakog po mogućnosti. Ne zamjerite ipak ako zapažam, nadam se potpuno pogrešno, da se prečesto hvalio svojim prikupljenim dokazima

o Mesiću, Karamarku, lopovima oko Hypo banke, Osmanijevima i njihovoj bandi i drugima što će se poslije pokazati ispraznim. Ja pratim Margetićev portal i maštam da ću uskoro vidjeti i Mesića i Karamarke kako s liscama na rukama, što nam Margetić obećava, idu na raport Bajiću. Nažalost, prateći ovaj okrugli stol, odoše moje maštarije u vjetar. Dok Margetić dokaže, bilo kojem sudu osim političkom, da su njegovi dokazi dokazi, bit će on, a nažalost i ja trava. Ovo o mojim maštarijama kazujem samo vama „pod ispovjednu tajnu“.

Tako je Munir, prevrnuvši okrugli stol naveo Margetića da pokuša spasiti „što se spasiti da“, a on, Margetić, se upustio u raspravu s onima s ćoškaste strane stola, na nesreću ili ipak nasreću, upravo o kriminalcima s Kaptola. Kako se rasprava rasplamsala, a ćoškasta strana temperamentno iznosila ponekad pogrešne argumente, navela je Margetića na iznošenje sve smješnijih dokaza, da bi, rasrđen, objavio: „... **nećemo prestati istraživati dok ne dokažemo da je ovaj rat, (Domovinski, moja primjedba), u početku dogovoren između Miloševića i Tuđmana da bi Sloba opljačkao Srbiju, a Franja Hrvatsku, da bi pljačku prebacili u inozemstvo i to uz pomoć Zagrebačkog Kaptola, koji bi novac i oprao.**“ Citat nije doslovan, a vjerodostojnost smisla njegova sadržaja može potvrditi i sam Margetić, a njegovi stručnjaci mogu to iztražiti.

Ovaj osvrt šaljem prvo gospodinu Margetiću koji se reklamira s:

JER ISTINA SE NE MOŽE ZABRANITI

Mi objavljujemo što drugi ne smiju objaviti!

Vjerujem u poziv istine, a ne istinu po zadatku.

Nakon ovog okruglog stola, ne vjerujem Vam gospodine Margetiću, ne slažem s Vama, pozdravljam Vas, s poštovanjem, Josip Papković, Zagreb.

CRKVA HRVATSKIH MUČENIKA!

Mate Ćavar, Zagreb

Što se ono na Udbini bijeli
Grade crkvu hrvatski Anđeli
Na uzvišću polja Krbavskoga
Braniteljim roda hrvatskoga

Za Hrvatsku što su umirali
I živote kroz povijest davali.
Za obranu naroda Hrvata
Koji stiže na Jadran s Karpata.

Onaj poraz na Petrovoj Gori
O kom ova Gora još govori
Koliko smo ratova imali
Pokorit se nikom nismo dali.

Toliki nas htješe uništiti
A Hrvatsku lijepu prisvojiti.
Naši pređi to im nisu dali
Borbama su rađe umirali.

Crkva ova Križa hrvatskoga
Na mjestu je boja krvavoga
I poraza našeg krbavskoga
Kad pedeset bješe na jednoga.

Osmanlija turskih osvajača
Takva sila svakako je jača
Trinaest tisuć pogibe Hrvata
Ove bitke sa Turcima rata.

Pade mnoštvo hrvatskih mladića
One vojske hrvatskih plemića
Čekali smo stotinu godina
Da se Hrvat oduži Turcima.

Težak poraz turske carevine
Na prostoru naše domovine
Kod Petrinje mutne rijeke Save
Kao snoplje padale su glave.

Duplo više palo je Turaka
Nego naših krbavskih junaka.
Turci više osvajati neće
Carevina svom izvoru kreće.

Al' Hrvatsku drugi napadaše
Hrvatima mirovat ne daše.
Hrvati su često ustajali
I otpore tuđincim pružali.

Sjetimo se hrvatskih seljaka
I Gupčevih kmetova junaka.
Tako bješe sve do naših dana
Sječe glava Zrinskih Frankopana.

Teških rana Radića Stjepana
Svih zločina jugopartizana
Koji su nas genocidom tukli
I bleiburškim marševima vukli.

Ova crkva našeg Svetog križa
Uspomena za sve je najbliža
To je tlocrt ninske katedrale
One crkve na brežuljku male,

Ona sada na Udbini blista
Kao sunce mučenika čista
Poslije petsto sedamnaest ljeta
Blagoslovom u ruhu procvjeta.
Jedanaestog rujna povijesnoga
Ispod neba našeg hrvatskoga
Vinko Puljić blagoslov joj dijeli
Taj Kardinal svaku sreću želi.

Svome cijelom hrvatskom narodu
Zajedništvo slogu i slobodu
U zahvalnost Bogovića Mile
Ovog mnoštva molitve se slile.

Biskup Milan povijesna je slika
On podiže Crkvu Mučenika!

BLAGOSLOV CRKVE HRVATSKIH MUČENIKA U UDBINI NAJVEĆI JE I NAJISKRENIJI CRKVENI DOGAĐAJ OD OSNUTKA DRŽAVE U PITANJU ZAHVALNOSTI I POŠTOVANJU SVIH ŽRTAVA PALIH ZA DOMOVINU TIJEKOM HRVATSKE POVIJESTI

Josip Kokić, Zagreb

Bio je to najveći skup u posljednjih 517 godina koji se je okupio na tom mjestu cijeneći do neba sve nevine žrtve koje su branile narod svoj i dom svoj. I iz tog strašnog poraza na Krbavskom polju od turskih osvajača hrvatski čovjek je crpio snagu za daljnju borbu i opstanak Lijepe naše protiv svih osvajača sa bilo koje strane svijeta. To permanentno hrvanje Hrvata crpi do krajnjih granica, ali uz vjeru u Boga i svoju katoličku Crkvu uvijek dobivamo novu snagu iz naraštaja u naraštaj, pa smo tako i postigli veličanstveni uspjeh protiv velikosrpskog osvajača i ponovo stvorili i obnovili svoju državu.

Očito Božja providnost bila je na djelu kad je osnovana Ličko-senjska biskupija i postavljena za biskupa osoba Mile Bogovića, idealna i zaslužna sa svima onima koji su dali svoj doprinos u izgradnji te velebne i monumentalne Crkve hrvatskih mučenika. Ako se poigramo riječima i kažemo Udbina naša sudbina, tada ovaj veličanstveni događaj daje i budi nadu u konačno bolje blisko sutra. Kad sam sa terase začelja Crkve uputio pogled prema Krbavskoj dolini, a upravo jedan svećenik je snimao to otajstvo prirode, rekao sam mu, pa ovo je slika raja. Lika je vjerojatno jedna od posljednjih europskih oaza čiste i netaknute prirode. Kad bi je samo iskoristili za dobivanje zdrave hrane a da pritom jasno priroda ostane sačuvana, uz bogatstvo Slavonije i Dalmacije riješili bi svu nezaposlenost i ubrzo postali ono za čim smo težili u početku stvaranja države a doživjeli suprotnost.

Svi govornici na toj, rekao bi zlatnoj misi i sa tolikim mnoštvom hrvatskih domoljuba i vjernika, bili su na zavidnoj razini, a posebice na-

dahnuti govor živ i izravan nadbiskupa i kardinala Puljića kao i već spomenutog biskupa Bogovića pokretača svega, stvorili su istinsko ozračje za praštanje, milosrđe i suživot u ovoj našoj napaćenoj Hrvatskoj. Na tom putu još nam predstoji u tom našem hrvanju za dobro svih naših građana, ukloniti one iz sustava vlasti koji i dalje pored svega doživljenog utraju u svojoj bahatosti, bešćutnosti i krajnjem licemjerju radeći na rastakanju i naroda i države. Nakon toliko prolivene nevine krvi za slobodu i boljitak svih, slušati od aktualnog predsjednika države o ljepoti partizanske kape i njenoj poruci mira i ljubavi je pravi zločin. Takvog čovjeka zbog širenja govora mržnje Ustavni sud bi trebao razvlastiti funkcije koju obnaša, a Sabor kad bi postojao u cilju očuvanja vlastitog dostojanstva oštro osuditi i također poduprijeti u skladu sa svojim ovlastima njegovo odstupanje s funkcije predsjednika RH.

Bio bi to znak i svima ostalima što ih čeka ako rade protiv nacionalnih interesa, jasno kao što uvijek govorim, opravdanih i duboko utemeljenih. Vrijeme u kojem jesmo sada je doista sudbonosno za budućnost svih naraštaja i zato je na nama dužnost i obveza, a pogotovo najodgovornijih i u državi i Crkvi boriti se i izboriti da volja naroda bude poštivana i koja se mora slijediti. Donositi odluke i preporuke u ime naroda, vjernika a bez njih je pravi zločin protiv naroda i Domovine za koju je proliveno toliko krvi. Zato poruka iz Udbine i uzimanja sudbine u svoje ruke, dakle krajnje većinskog vjerničkog puka mora postati naša stvarnost, koja će nam otvoriti vrata budućnosti i istinsko bolje sutra za sve građane RH. Osim ovog, drugog puta nema i ne može ga biti ako želimo ostati svoji na svome od stoljeća sedmog pa do konca svijeta.

MIŠLJENJE U SVEZI GOLF-IZGRADNJE NA SRĐU

Divo Bašić, Dubrovnik

Još kao dijete, jedno jutro zatekao sam se između Srđa i Bosanke kada je bilo strašno hladno i još pritom bura. Čini mi se da je bilo oko nule, a glava je najviše patila jer je put na otvorenom, pa smo jedva čekali da nas zaštite borovi i čempresi Bosanke. Govore da (minus) - 2°C po buri u Dubrovniku odgovara temperaturi od (minus) - 22°C u kontinentalnom dijelu RH. Prostor iza Srđa prava je vjetrometina koja će tim biti još veća nakon nasipanja terena. Bez obzira na postojanje ili nepostojanje studije o utjecaju vjetrova, potrebno je posaditi borove i čemprese na svim rubnim dijelovima i u nekoliko segmenata diljem ma koje god (ne) izgrađenosti u svrhu amortiziranja vjetrova. Za takvu zaštitu šireg ljudskog staništa i krajobraza u duhu prirode, iznjedrene iz nje same uz pomoć čovjeka, potrebna vam je samo mala doza razumskog razmišljanja. Iz toga proizlazi mogućnost postojanja planinarskog i eventualno vatrogasnog doma na tom području, te šetnica i puteva (planinarskih staza) koji vode u šire područje i sl. Ovdje treba napomenuti dostupnost teritorija svim građanima, ali i pristupnost i povezivost u suglasju prirode. Tako staze nije potrebno posipati tucanikom (kao što se moglo vidjeti na jednom prijedlogu za uređenje strepentina/serpentina ispod Srđa) jer će ga odnijeti kiša ako se nalazi na padinama brda, a rubovi nisu obnovljeni i zaštićeni. Uostalom, to sve netko plaća, pa i takvu izmrvljenu, umjetnu "prirodu". Kada bi strepentine posuli većim slojem tucanika (da bi se mjestimično ujednačio teren), na mjestima bi nakon prolaska (više) ljudi dobili izdignuća i uleknuća, iako u blažem smislu, slične onima na pješčanim plažama kada djeca zdušno pokazuju svoje graditeljske sposobnosti, a možda bi bilo i (s) klizećih padova.

Već sada smo propustili nekoliko šansi da su se prije lokalnih izbora na glasačkom listiću mogla naći dopisana dva pitanja: da li ste za golf-terene, te da li ste za ulazak u EU. Šanse su nepovratno izgubljene, kao što su i sredstva za bilo koji referendum čije nepostojanje može

biti kobno po ekološki i uopće ekonomski trenutak nekog područja.

Sam naziv Zakona o golfu otkriva nam zapravo neekološki karakter neke države, te bi takav izričito trebao nositi naziv **Zakon o gospodarenju krajobrazem**. Ako imamo u vidu važnost sporta za civilizaciju, pošteno i razumno bi bilo da onda postoje i drugi zakoni koji se tiču ostalih sportova koji bi bili pojedinačno (ili skupno) detaljno obrađeni (u jednom povećem zakonu). Nevjerojatna je činjenica da se Zakon o golfu kvalificira kao "nacionalni interes" jer nacije u većoj mjeri ne čine bogati pojedinci stranih nacija, već se onda radi od interesima multinacionalnih kompanija, a to je nešto drugo i nimalo ne obvezuje RH za razliku od nužnog očuvanja krajobraza koje je obveza po Ustavu RH i ostalim zakonima. To znači da je Zakon o golfu svojim postojanjem kontradiktoran u samom naslovu jer ne zaštićuje golf kao sport, već dugoročno ruiniira krajobraz.

Ako već postoje zakoni o sportu i golfu, razumno bi bilo očekivati da postoje zakoni o nogometu, košarci, odbojci, rukometu, šahu i dr. Stoga je postojanje Zakona o golfu svojevrsna dijagnoza država i očiti pokazatelj da demokracija ("vladavina naroda") u pojedinoj državi nema učinka na dobrobit baš svih građana. Ovim nam je zakonodavac poslao jasnu i očitu poruku, koju šalje kao manje očitu tijekom cijele povijesti, da čovječanstvo može očekivati svakakve zakone, odredbe i članke kao što je i onaj o izvlaštenju zemlje (koja podsjeća na "nacionalizaciju") u svrhu "provedbe zakona".

Planirano golf igralište na Srđu

Rekao bih da je i djeci jasno da se radi o bezveznom zakonu koji je i oboriv i ništavan. Nemojmo se zavaravati jer su gradnje moguće bilo kada i bilo gdje, tako da i nema zakona, bilo bi gradnji, ali dvojba je kakve su točno gradnje u pitanju.

Provedba i oživotvorenje Zakona o golfu na drugoj strani ima za posljedicu uništavanje biljnog i životinjskog svijeta. Štoviše, višekratno ispuštanje pesticida u zrak i tlo ima za posljedicu štetne učinke za zdravlje kako domaćeg stanovništva, tako i onih ljudi koji se neposredno nađu na golf-terenima. Drugim riječima, golf-tereni su potencijalni trovači ljudskih jedinki, pa ako se neće slušati glas većine građana nekog područja, onda će se možda poslušati glas građana (dubljeg špaga) koji bi u tom slučaju bili neposredno izloženi pesticidima, što je stvarno apsurd i životni hazard. Prijedlog: Ograničena izgradnja golf terena koji se uopće neće prskati pesticidima, već će se samo kositi jedanput posadena trava. Engleska trava je genetski hiper (iz)modificirana, te joj trebaju pesticidi za život kao što drogerašima treba droga, ali ne nakon odvikavanja. Rečeno je na javnoj raspravi 1. rujna 2010. o golf-terenima iza Srđa da laže tko govori da (golf-)travi ne trebaju pesticidi, te je pitanje u kolikoj mjeri joj trebaju. Svak zna da obična trava raste bez pesticida, te je ne fali Dubrovčanima u đardinima. Itekako bi trava mogla rasti bez pesticida, ali stvar je u dobroj volji ispitivanja i financijskoj pozadini ustrajnosti da se to postigne. Ostavite gene na miru, te slušajte glas ljudske krvi prolivene na tom i za to područje.

Nadajmo se da nam "civilizirana" Europa i svijet neće uokolo golf-izgradnje postaviti takve natpise, ali bi se mogli naći natpisi Members only ("Samo za članove" [kluba]). U tom slučaju izgledno je da je prostor za potencijalnu gradnju za stanovnike Grada Dubrovnika na neki način državno i nacionalno životno izvlašten i izgubljen bogataškom kupnjom na račun "svih pred zakonom jednakih", te ga oni (siromašni građani Dubrovnika) u najdužoročnije vrijeme neće moći rabiti za bilo kakve sadržaje. Stoga smatram da je legalno i

moralno pravo Grada Dubrovnika da se pored lokacijskih i građevinskih dozvola, te prethodne poštene i ispravljene prodaje "građevinskog" zemljišta, traži još i naknada za izgublenu mogućnost potencijalnog širenja Grada u krajobrazu koji početno nije okarakteriziran kao park prirode, strogi rezervat, posebni rezervat, park-šuma, zaštićeni krajolik, spomenik prirode, pojedine biljne i životinjske vrste ili sl. (kako je, između ostalog, navedeno u Zakonu o zaštiti prirode) jer bi tada izostale bilo kakve gradnje.

Prijedlog: Osim golf terena manjeg obima, potrebno je izgraditi tenis teren. Vidjeli smo kako je nezgodno bilo kada se tenis igrao - ispred Kneževa dvora! Treba animirati g. Gorana Ivanševića i prijatelje njegovih prijatelja. Nadalje, zelenilo ne dirati, već izgraditi parkove i šetnice. Priroda će već učiniti svoje. Potrebna je i koncertna dvorana. Netko voli Halida Bešlića, a netko Bruce Springsteena, itd. Baš se pitam čiji bi koncert bio posjećeniji jer je nekome dovoljna Sportska dvorana u Gospinu polju, a nekome ne bi bio dovoljan ni povećani nogometni stadion. Ne znam da je li Halid Bešlić i kada pjevao u Beču, ali pretpostavljam da ga ne bi primili u filharmonijsku (koncertnu) dvoranu. Nadalje, pjevači-četnici i velikosrbi, turbo-folk(l)oraši i kvazi-sevdahlije imaju svoje tržište u Srbiji. Štoviše, Srbija kao agresor nije isplatila ratnu odštetu RH što će imati katastrofalne povijesne posljedice (tako su npr. dijelovima opljačkanog aerodroma u Čilipima opremljena neka postrojenja u Crnoj Gori). Tko će platiti silne štete pljačkanja i uništavanja? Da sve zaboravimo i pošaljemo razum u rodno mjesto? Od tih sredstava ratnih reparacija poboljšala bi se infrastruktura, a

ovako je moraju plaćati građani Dubrovnika iako će najveću korist imati golferi. Zašto mi nešto kaže da će za auto-cestu u Crnoj Gori Crnogorci podignuti kredit u RH. Banke svih zemalja, ujedinite se jer ionako posuđujete sredstva koja ne posjedujete niti ste ih ikada imali, pa uništite male narode da bi veliki mogli još bolje živjeti.

Zaključak: Velika je greška što se već dosad nisu okupili odgovorni ljudi iz Grada Dubrovnika, Dubrovačkog primorja, Župe dubrovačke i Konavala, te utvrdili gdje se Dubrovnik još može širiti i procijenili takvo zemljište za gradnju. U tom slučaju bi precizno znali koliko vrijedi "građevinsko" zemljište iza Srđa (zapravo, znali bi njegovu cijenu, a ne bespotrebno razglabajuću neprocjenjivu vrijednost), te bi se mogla službeno tražiti naknada za izgubljenu mogućnost stanovanja za građane Grada Dubrovnika. Taj novac bi namjenski bio uporabljen upravo za tu svrhu. Ipak, možete slobodno službeno tražiti 2 milijarde Kn naknade u vidu direktne uplate u proračun Grada Dubrovnika (na osnovi naknadno pravno utemeljene odluke u Službenom glasniku Grada Dubrovnika i ostalih NN-zakona) + novčane uplate za precizne lokacijske

i građevinske dozvole za ograničenu gradnju na prostoru koji mora svejedno imati, zlu ne trebalo, kraški nepropusnu zaštitu za kemikalije i najmanje 1/3 (33 %) šumskih površina. Jer ako iza Srđa bude bazena, neće u krajobraz ispuštati čistu vodu, već šporku. Na prezentaciji je bilo govora o tome, ali nadam se da neće ići u Rijeku dubrovačku ili u Sv. Jakov, već je potrebno izvesti kanalizaciju duboko u more jer je pitanje da li će postojeći čvor izdržati (npr. na Bosanci). I gdje će to sve ići jer radi se o zagađenoj višak-vodi koja ide u more. Također je žalosna cijena izgradnje trafo-postaje za struju jer bi i to trebalo ići na natječaj, pa bi možda mogla biti i 2-10 puta jeftinija (pitajte General Electric ili dr.).

Vidljivo je da je planiran i heliodrom (za helikopter(e)/zrakomlat(e), pa se pitam (jer postoji jedan na bolnici - Medarevu) hoće li se izići u susret mogućim bolesnim stanovnicima Bosanke kojima bi bila potrebna hitna medicinska pomoć i prijevoz do Medareva, ili će to biti ekskluzivno pravo stanovnika Golfograda. Nadalje, potrebna je i ambulanta.

Moguće posljedice tijekom i nakon izgradnje golf-terena: Po krajobraz one mogu biti doslovno katastrofično neispravljive. Nadalje, tvrtka zadužena za izgradnju golf-terena vrlo vjerojatno će uzeti velike kredite upravo u RH, što je dodatno ruiniranje financijskog kredibiliteta RH i domaćih štediša. Kako god okrenete, golf-tereni gradili bi se sredstvima građana RH. Slijedno, moglo bi se dogoditi da eventualno neka od domaćih angažiranih graditeljskih ili drugih tvrtki ne bude isplaćena, te tako bankrotira i pođe u nasilni, inscenirani stečaj poradi naplate potraživanja. Zašto su silnice aktera širih areala zapravo predestinirane (unaprijed (p)određene)? To predstavlja obrazac propasti mnogih ljudskih sudbina. Tko ima koncentrirana i akumulirana ogromna sredstva (u svom "posjedu"), predodređuje sva ostala po cijelom svijetu, ali ona su smrtna i prolazna, te zbog toga besmislena ako ne služe boljitku cijelog čovječanstva ili ako su (ne samo naizgled) znatno više od obične fasade.

Mislim da će građanima Dubrovnika ostati u najboljem slučaju Put od barjaka koji je (dijelom) razminiran, pa će makar tim dodat-

nim putem moći prohodit onkraj područja izgradnje kao što su to činili oni koji su pronosili slavu barjaka Sv. Vlaha.

U geo-strateškom (donekle vojnom) smislu područje iza Srđa je problematičan teren, slično kao što je znatno problematičniji prostor Prevlake. Prevlaka bi nakon eventualne gradnje kompleksa hotela tijekom razarajućeg rata najvjerojatnije postala predmet žestoke pljačke i četnikog izživljavanja. Sjetimo se samo da su četnici 1991. došli do tvrđave na Srđu, a prijatelji im Rusi (i Crnogorci s istoka) popalili su čak neke kuće na Gornjem Konalu koje i danas stoje kao opomena da đikanima ne treba vjerovati. Natpis na istočnim gradskim vratima od Ploča veli: **"Daleko budite, divlji, kroz vjekove se nikakva rata ne boji ova tvrđa koju grije duh svetoga Starca [Sv. Vlaha]"**. Moguća je poštapalica i novog Dubrovnika: **"Dobar sa svima, ali oprezan prema svima"**.

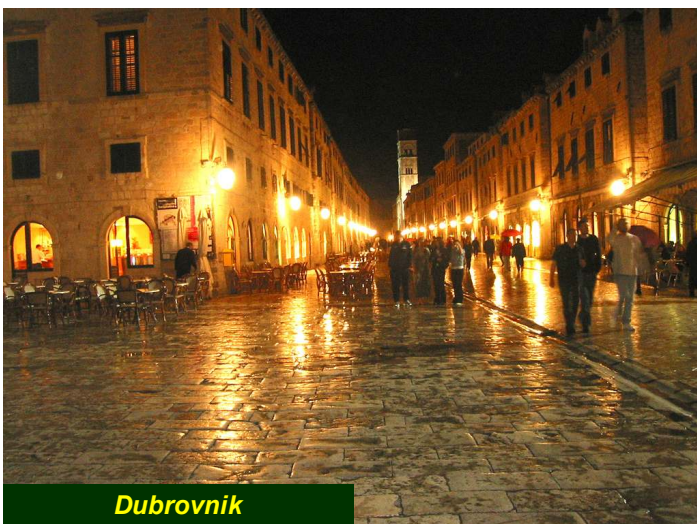
Ne zaboravimo da je dubrovačko područje trusno, te postoje škrape i špilje. U slučaju prokopavanja tunela treba paziti na moguće prirodne mogućnosti i ljepote podzemnih špilja i speleološka istraživanja, a ne ih smatrati problemom, te ih ubrzano injektirati. Posjeta takvim objektima dodatno bi upotpunila sadržaj svih potencijalnih posjetitelja.

Izlaganje o projektu otkrilo je i neke arheološke smjernice, ali ne radi se o rekognociranjima. Nenormalno bi bilo tražiti od arheologa da pođu popisivati i mjeriti lokalitete, ako se zna da je teren miniran. Možda je netko to izmjerio "od oka" putem kanočala (dalekozora), te dao neka-

kvo mišljenje. Daljnja arheološka istraživanja dodatno bi koštala i financijski i vremenski, ali stvar je moralne procjene hoće li se izvršiti temeljito ili će se samo (p)opisati zauvijek izgubljeni lokaliteti. Naravno, uz prethodno razminiranje. Takva istraživanja treba i objaviti u stručnim ili znanstvenim časopisima.

Prijedlozi: Moguća su rješenja koja idu u prilog građanima Dubrovnika, te je veliki propust tvrtke "za razvoj golfa" što nije uvidjela važnost životnih, boravišnih sadržaja za stanovnike Dubrovnika. Znači, trebalo je ukupni teren iza Srđa podijeliti fifty-fifty, uz obvezu tvrtke da uredi cijeli prostor s parkovima i izgradi stanove za građane Dubrovnika (već postoji spisak prioriteta za stanogradnju), a druga polovica bila bi za golf, ali i druge sportove. Druga mogućnost postoji u eventualnoj volji najbogatije tvrtke na svijetu Microsofta da otkupi cijelo područje u svrhu stvaranja "informatičkog turizma", tako da bi prezentacije najnovijih kompjutorskih programa mogle biti iza Srđa. To bi bilo odmaralište za djelatnike Microsofta i turizam bez premca, a ljudi koji bi gore radili i opsluživali to područje bili bi zapravo stanovnici Dubrovnika koji bi neposredno živjeli na tom području u svojim stanovima što bi dodatno garantiralo sigurnost tog područja. Što mislite kakvu bi reklamu moglo imati područje Izasrđja kada bi joj logikom stvari besplatnu reklamu činila upravo tvrtka koja gotovo u cijelosti posjeduje ukupno kompjutor-programsko tržište svijeta. Pa, kad je Microsoft nedavno poklonio pola svog imetka u dobrotvorne svrhe, zasigurno bi mogao otkupiti i urediti područje iza Srđa u smislu dodatnog izdvajanja ili da se pak traži komad kolača u dobrotvorne svrhe.

Zaključak: Iz rasprave o golf-izgradnji na Srđu moglo se zaključiti da će prostor iza Srđa biti preprodan barem 2-3 puta (u projektu nisu poznati izvođači!) kao što se to čini u Perastu i drugim gradovima Sredozemlja (zapravo "Sredomorja" oplakanog zemljom i ljudskim sudbinama), te će svoje prstiće vjerojatno znatnije umješati mafija (moguće ruska - "topleri mora" ili možda "Kajmanci"). Ne znam kako izgleda raj na zemlji jer može postojati skup trenutaka koji čovjeka podsjećaju na to i prolaznost života, ali nadam se da se na nebesima ne igra (samo) golf.

Dubrovnik

PERO TADIĆ KRSTIO SVOJE SEDMO DIJETE

prof. Žarko Marić, Zagreb

"Nemam djece, jer nisam mogao iz zatvora poslati pismom svoju reproduktivnu alatku", izjavio je jednom prilikom Đuro Perica, dugogodišnji politički zatvorenik, tada kandidat za Saborskog Zastupnika.

Slično bi mogao reći i naš današnji slavljjenik, 18-godišnji zenički politički zatvorenik Pero Tadić - Česrija. Ali njegova djeca su njegove knjige, pa tako za današnju promociju u dvorani Društva HPZ-a, možemo slobodno reći, da naš Pero danas krsti svoje sedmo dijete. Opet sin. Ime mu je PROROK. Sva su mu djeca dobra ali Prorok je nešto posebno. Muškarčina. Pravi mudonja. Dere sve po redu: i titagu i njegove jugo partizane i jugosramiju i jugosramsku armiju; i oznu i udbu; i diktaturu titaginog komunističkog fašizma i globalookupatore; i marionetsku izdajničku vladu i Janoša cinkaroša; i poturice i četnike; i masone i tajkune; i hrvatske novinarske svinje i neoudbaške omražene žbire ...

U tekstovima Pere Tadića prepoznajemo neštedljivi stil pisanja Ante Bakovića puno poznatijeg političkog tito zatvorenika.

Naš Pero se pokazao kao pravi velikan, mislilac, analitičar, pjesnik i pisac, koji svojim oštrim perom puca po svim narodnim neprijateljima i njihovim plaćenim pomagačima = izdajnicima, a koja pucjava je i pravi lijek za ublažavanje njegove podnesene žrtve.

Knjigu neka pročitaju svi psiholozi i psihijatri kako bi probudili svoja saznanja o etiologiji tete depresije.

Neka je pročitaju svi svećenici i teolozi i pokušaju dati odgovor na Perino pitanje - zašto Bog ponekada uzima bolovanje pa to iskoriste demoni i uzmu nečije sudbine u svoje ruke. Neka ga poslije čitanja "na daljinski" odriješe od svih grijeha, moguće počinjenih po ovom pitanju.

Neka je čita sva lijevo liberalna a naročito ekstremno lijeva grupacija koja skriva i ublažava zlodjela svojih idejnih predaka.

Čitajmo ju svi mi, a naročito oni koji su plaćeni

i odgovorni za rješavanje životnih problema onih koji su podnijeli žrtvu za hrvatsku slobodu.

Milan Bandić, ako misli dobiti koji predizborni poen više, neka u knjizi pročita kako jedan njegov Zagrebčanec, dugogodišnji politički titozatvorenik i hrvatski branitelj već dugo sanja bijeg od bezdušnih gazda i gazdarica i bar pod stare dane osjeti suverenost kućnog praga, pa taman to bio prag i od garsonjere u kojoj bi Pero moguće i zapjevao. Mala soba tri sa tri, a u sobi ja i ti.

Uz predstavljače knjige Marka Dizdara i Ivana Puljića među prisutnom publikom i čestitarima primijetili smo i neke od uglednika: Ivana Biondića, Ivana Kabalina, Ružicu Čavar, Anu Lučić, te Matu Čavara koji nam je usput skrenuo pažnju da je na današnji dan 16.10. rođen ne samo Pero Tadić i njegov PROROK, nego i Ban Josip Jelačić, da je na današnji dan izvršen atentat na Brunu Bušić, da je Ivan Pavao II proglašen za Svetog Oca, da je poginuo Vukovarski legen-

prof. Žarko Marić u vrijeme kad je ovaj članak nosio na objavu u "Politički zatvorenik", ali bez uspjeha. Bio je odbijen – zbog prevelikog desničarenja.

U HRVATSKOJ - KOD NAS - SAD SU POPOVI POSTALI GLAVNI POLITIČARI I MEDIJSKE FACE

Branko Stojković, Bjelovar

Što nam je donijela 1989. godina demokracije? Sve je to postalo - jedno "luđačko društvo", koje sve dublje propada u propast i ne će se više moći ljudi izvući iz toga. 1989. - iz tobože goreg života - u još bolji život!?

Ž i v a

p r o p a s t

H r v a t s k o g

s u s t a v a

U nastojanju da se što više zadovolji neubuzdana sujeta HDZ-a i njenih vođa: Vladimira Šeksa, Luke Bebića, Jadranke Kosor, Andrije Hebranga, ... kao i svih drugih čelnika te stranke. Jer njihovo demokratsko ponašanje bilo bi pomalo neobično za zemlje s visokim stupnjem demokracije. Jer ta ista klika je već 20-tak godina na čelu Hrvatske, koja sve više tone u propast. S velikim zaduživanjem kod stranih banaka - ta je klika pokrala hrvatski narod i zemlju.

Ni svjetska znanost takav fenomen teško da bi mogla objasniti. Tako je u epohi "Mesić - Josipo-

vić" došlo do "epohalnog otkrića" baš u našoj zavičajnoj Hrvatskoj, da je "velika premijerka" Jadranka Kosor, postala glavna - koja diktira hrvatskom puka kako će sutra živjeti. Ona je ovih dana na sastanku HDZ-a pred nosom medija - kazala: "Dva i tri su pet", "ja sam najveća i najbolja sindikalka". Stvarno - kao da su hrvatski građani "debili" koji ne znaju koliko je "dva i tri"?

S tom i dalje komunističkom sviješću - eto nas u "lijepoj našoj" gdje mirisne i svježije ruže cvatu. Politička klika na vlasti hvali se i svakodnevno nas uvjerava - kako mi super dobro živimo. A Hrvatska je na dnu svih zemalja u razvoju. Kraj te ljepote - narod sve više stenje pod bremenom, koje su nam nezamjenjivi političari i popovi stavili na leđa. Predsjenik RH, Ivo Josipović jučer (12. rujna 2010.) na HRT-u govori - kako nema pozitivnih reformi. Pa tko je tu šef? HDZ-e i SDP-e donosili su svakodnevno "nove reforme" - koje nisu ništa vrijedile. Znamo kakvu smo vladu imali na čelu sa Ivom Sanaderom. A sad imamo njegovu stranačku zamjenicu Kosorku.

Teški despotizam vladavine hrvatskim građani-

ma je isprao "vijuge mozga", tako da se oni više ničega ne sjećaju. Svaki četvrti stanovnik (ove) Hrvatske je penzioner, jer imamo 1,170.000 umirovljenika. Kraj 400.000 nezaposlenih u Republici Hrvatskoj. Ne računajući malodobnu djecu.. Pa ja vas pitam onda - tko tu u Hrvatskoj radi? Čija je to politika i Bog? Kako žive ljudi? I tko su? I što su? Izgleda nikoga nije briga.

Očigledno je, i važno biti predsjednik ili premijer "propalog sustava" koji je toliko nepravedan i sramotan.

PeDeR

Gen Kameni, Zagreb – "Ustaški hitrozov",
75. nastavak

Gen Kameni: **Spremni.**

Antica Ustrajnić: **Spremni!**

Gen Kameni: **Jeste li već započeli s Velikim Ujedinjenjem (VU)?**

Antica Ustrajnić: **Sjedi Gen. Sad ćemo. Čekamo Predsjednika.**

Gen Kameni: **Hvala.**

Ivo Josipović, predsjednik RH: **Zdravo!**

Antica Ustrajnić: **Spremni!**

Stjepan Mesić, bivši PRH: **Zdravospremni.**

Ivo Josipović, predsjednik RH: **Ovo je moja tajnica Jovanka.**

Tajnica Jovanka: **Zdravo, kako kaže moj šef.**

Antica Ustrajnić: **Dame i gospodo, drugarice i drugovi, susjedi iz Ravnogorskog pokreta. Divno je vidjeti vas sve ovako orne i raspoložene. Ustaše i partizani zajedno. Uskoro, daj Bože, bit ćemo skupa i s gospodom s onu strani Drine, ujedinjeni, ali ujedinjeni u Europskoj Uniji. Ostvaruje se ono za što se je od uvijek zalagala Nova Ustaška Stranka. Naša Stara Ujedinjena Europa! Dajem riječ gospodinu drugu Ivi Josipoviću, predsjedniku RH, koji će dalje voditi skup.**

Ivo Josipović, predsjednik RH: **Dovoljno je gd.**

Antica Ustrajnić: **Hvala. Gospodine gd. Josipoviću, predsjedniče RH, izvolite.**

Ivo Josipović, predsjednik RH: **Gospodo i drugovi, kao što Vam je poznato, upravo dolazim od gospodina Ante Todorića. Iz "Agrokora", našeg ponosa, pokazatelja naše uspješnosti. Što sve može naš čovjek, naš partizanski čovjek, što sve može naš**

Zdravospremni

partizanski čovjek učiniti s jednom kunom! Htio bih u svezi s tim ...

Bre (tajno ime), predstavnik Četničkog Ravnogorskog Pokreta (ČRP): **Stan'te bre, stan'te. Kud srljate, 'ko prasad u kajmak. Kajmakčalan. Ništa od ujedinjenja. Najpre rešimo pitanje H, pitanje velikog H. Oстане li H, oстане li veliko H, odoh. Zauvek! Povrh Srđa vila kliče, zdravo da si ... Pardon. CD mi se sam upalio.**

Ivo Josipović, predsjednik RH: **Čekajte ...**

Bre, predstavnik ČRP: **Šta čekajte? Nema bre čekanja. Ili Ujedinjenje, ili H? Birajte. Neka dođe bre Branko Hrvat, neka provede bre referendum. Imam bre punomoć 500.000 četnika. Vas je ovde šaćica. Rezultat je unapred poznat.**

Ivo Josipović, predsjednik RH: **Dodaj mi Jovanka ...**

Stjepan Mesić bivši PRH: **Evo ti moj telefonski brzoglas.**

Ivo Josipović, predsjednik RH: ... (tiho govori, jedva se čuje) ... **Branko znači ... Bre je u pravu. Njegov je prijedlog usvojen? Proglasio si službene rezultate. ... Pa nismo ni glasovali. ... Razumijem, razumijem. Skinuo si s e-maila Vladimira Šeksa. ... Da, da. Ono za idući tjedan. ... Da, da. Onog ... Kao vječni kalendar. ... U redu. Brisat ćemo H. Veliko. ... Za svaki slučaj i malo. ... U redu. Možemo i bez H. Uostalom imamo ćirilsko X.**

Bre, predstavnik ČRP: **Šta rekoh!**

Ivo Josipović, predsjednik RH: **Brišemo H. Slušaj Bre, nemoj likovati, Posebno ovdje u Novoj Ustaškoj Stranci. Sve se snima. Sve ide u NATO. Znam sve. Pa, bio sam kod Ante Todorića.**

* * *

Ivo Goldstein, hrvatski povijestnik: **Ne bih se s Vama mogao složiti gd. Predsjedniče. Prijedlog g. Bre nije dovoljno iznijansiran. Ne će takav proći. Naime, polazeći od Božićnog Ustava i svibanjskih razmišljanja Dr. Mile Budaka, nije dovoljno maknuti samo slovo H. Nema ravnoteže. Strukturne ravnoteže. Zaboravili ste na teorijski rad Moše Pijade, Dr. Paje Gregorića. Upravo sam razgovarao s njihovim duhovima. Onako, kako Vi razgovarate s duhom Ante Todorića. Da, zar još nije umro? Prava boljševička korenika. Ukratko. Umjesto slova H treba ugraditi slovo P. Staviti ga dapače treba na prvo mjesto. Tako, zapravo, slijedi i iz Anićeva pravopisa.**

Tajnica Jovanka: **Koliko je meni, je li tako gd. šefe, poznato, P je ionako ispušten posve slučajno. VF je bio zaokupljen pisanjem bleiburških uspomena, a drugi se nisu sjetili.**

Bre, predstavnik ČRP: **Koj' bre VF?**

Antica Ustrajnić: **Veliki Franjo, Vrhovnik Franjo. Naš prvi, od kad je svijeta i vijeka, naš prvi predsjednik.**

Jovanka zna znanje

Predsjednik PeDeRa

Stjepan Mesić, bivši PRH: **Ja kažem VaFl. Ha.Ha. Ha.**

Bre, predstavnik ČRP: **Zar to nije bre Nadan Vidošević?**

Stjepan Mesić, bivši PRH: **Taj, dok ga VaFl nije postavio na čelo Hrvatske gospodarske komore, nije znao ni za što drugo, osim za puru. Ha. Ha. Ha.**

Antica Ustrajnić: **Izgleda da je usvojeno. Nepotrebno. Na žalost!**

Ivo Josipović, predsjednik R: **Dakle, odsad PR.**

Marinko, Hamilton, Kanada: **Prijevara! Prijevara! Prijevara!**

Ibrahim: **Mi smo Bošnjaci.**

Bre, predstavnik ČRP: **Koliko se sećam, dok smo vas ... nekako ste se drukče zvali.**

Marinko, Hamilton, Kanada: **Ustaški pokret ne može u zajednicu bez svoje države.**

Ivo Josipović, predsjednik PR: **Republika je država! Nemojte blebetati kao Mirko Vidošević.**

Marinko, Hamilton, Kanada: **Bez D ni koraka dalje. U sredini. Ni lijevo, ni desno.**

Ivo Josipović, predsjednik PR: **Prihvaćam. Sve u znaku pomirenja partizana i ustaša. Kako bi rekao Ante Todorić.**

Ivek, rođak Maršala: **Znači, Ivo bu sad predsjednik PDR.**

Bre, predstavnik ČRP: **To je protivno Vukovom svetskom pravopisu. Piši onako kako čitaš.**

Marinko, Hamilton, Kanada: ... (pomirbeno) ... **Može. Predsjednik PiDiRa.**

Bre, predstavnik ČRP: **Kad je u pitanju Vukov svetski pravopis nema mesta za I, kao i za H. Mora biti E.**

Marinko, Hamilton, Kanada: **Može, ali malo e.**

Ivek: **Predsjednik PeDeRa. Ivo je, dakle, predsjednik PeDeRa!**

Tajnica Jovanka: **Lažete. Svi lažete. Nije šef ... Samo tako igleda. Eh, da vi znate za naše popodnevene odmone. Je li tako šefe?**

Ivo Josipović, predsjednik PeDeRa: **Prošlo je podne. Određujem stanku od dva sata. Moramo se malo odmoriti.**

Gen Kameni: **G. Ustrajnić. Iskoristit ću stanku i otići u uredništvo.**

Antica Ustrajnić: **Nemaš se s kime odmoriti? Dođi.**

Gen Kameni: **Drugi put.**

Antica Ustrajnić: **Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.**

Gen Kameni: **Hoću. Spremni.**

Antica Ustrajnić: **Spremni!**

ZNAČAJNA IZJAVA MINISTRA DRA EDE BULATA O PUTU U SPLIT I PRILIKAMA U SPLITU

“Želja da što prije donesemo slobodu našem rodnom gradu gonila nas je, da uzprkos svih opasnosti, uđemo u Split s prvim postrojbama savezničke vojske” - rekao je ministar u razgovoru s našim posebno odaslanim dopisnikom

“Nova Hrvatska”, Zagreb, 19. listopada 1943.

Zagreb, 18. listopada.

Naš posebno izaslani izvjestitelj, koji se nalazi u oslobođenim krajevima Dalmacije, posjetio je u Splitu ministra za oslobođene krajeve dra Edu Bulata te ga zamolio, da mu za “Novu Hrvatsku” dade izjavu o svome putu u Split, svojim dojmovima, osnovama i radu u oslobođenim krajevima.

Čitava hrvatska javnost s napetom pažnjom i velikim zanimanjem prati najnovije događaje u Splitu i ostalim oslobođenim krajevima u jadranskom području, pa će ovaj izvještaj našeg suradnika bez sumnje pobuditi živo zanimanje i

Ministar dr. Edo Bulat

“Nova Hrvatska”, Zagreb, 19. listopada 1943.

upoznati hrvatsku javnost s vrlo zanimljivim događajima i prilikama u oslobođenom području.

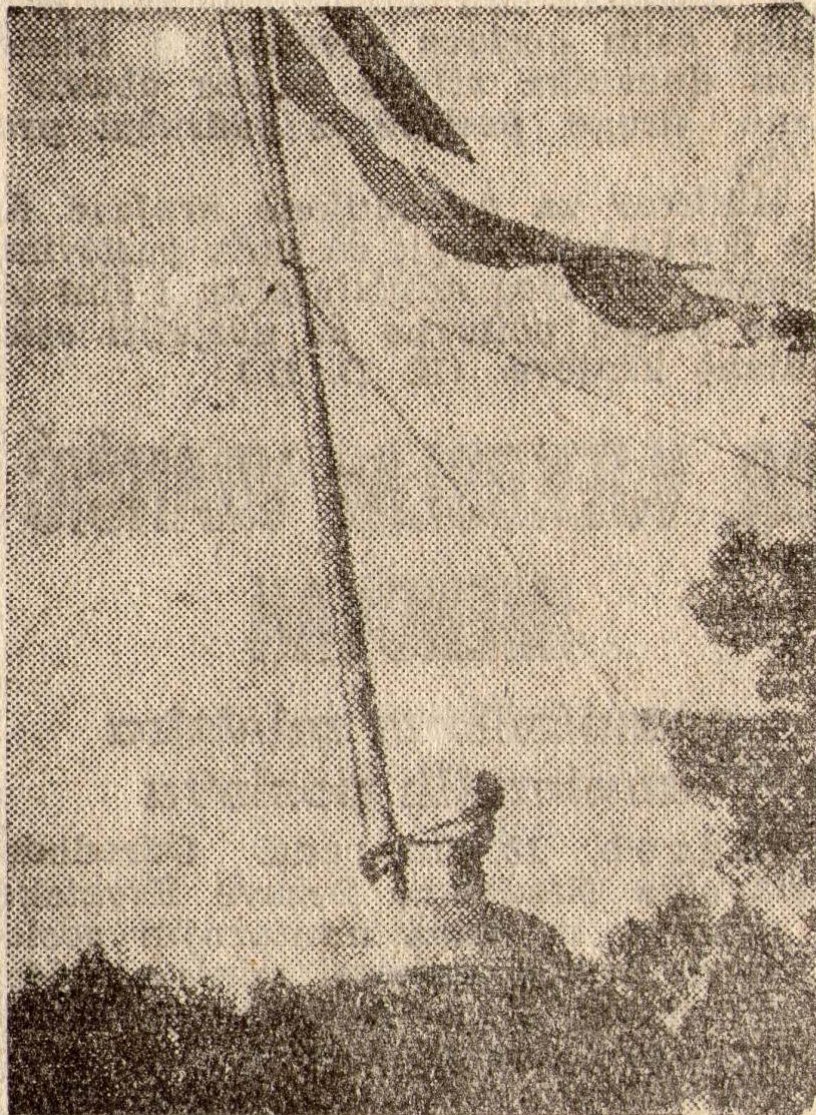
Ovih smo dana posjetili državnog ministra za oslobođene krajeve dra Edu Bulata, koji nam je u dužem, nevezanom razgovoru za zagrebačke novine izpričao svoje doživljaje na putu iz Sinja za Split, te prikazao prilike, koje je zatekao u samom gradu nakon biega talijansko-partizanskih banda, koje su se — nakon što su sasvim opljačkale grad — povukle u brda dalmatinske Zagore ili pobjegli na obližnje otoke pred nastupom junačkih postrojba njemačkih i hrvatskih oružanih snaga, koje su hrlile, da ovaj starodrevni grad što prije oslobode od divljih barbara dvadesetog stoljeća i da ga nakon dvie i pol godine nasilnog robstva opet pripoje majci zemlji. Tom prigodom državni ministar dr. Edo Bulat iznio nam je i napore, koji su odmah uloženi, da se u gradu i okolici stanje što prije normalizira, da u gradu započne što prije novi život pod novim boljim uvjetima, kako u nacionalnom i moralnom tako i u materialnom pogledu.

Kao što vam je poznato, započeo je ministar dr. Edo Bulat, ja sam sredinom prošlog mjeseca krenuo sa svojom pratnjom zrakoplovom iz Zagreba u Sinj, odakle smo mislili odmah proslieđiti u Split. Međutim, prometna veza još nije bila uzpostavljena i 16. rujna dobio sam nalog, da se pridružim prvoj postrojbi njemačke vojske i da skupa s njima krenem u Split. Ja sam bio sviestan poteškoća i opasnosti s kojima je bio skopčan takav put, pa sam članovima svoje pratnje sve izložio i rekao, da nitko od njih nije dužan da me prati, već neka se slobodno povrate u Zagreb ili ostanu u Sinju.

Pješice i s puškom u ruci

Međutim oni su svi jednodušno i odlučno ostali pri tome, da proslieđimo skupa, pa smo tako istog dana na večer krenuli pješice i s puškom u ruci, svi osim glavara građanske uprave dra Nardellia i puk. Relje, kojima sam naložio, da se povrate natrag.

Kao što sam već rekao — nastavio je ministar

Hrvatski stieg vije se na Marjanu

"Nova Hrvatska", Zagreb, 19. listopada 1943.

dr. Bulat — mi smo krenuli pod zaštitom jedne njemačke bojne. Već nekoliko kilometara iz Sinja dočekali su nas odmetnici hitcima iz pušaka i strojnice, ali mi smo odlučno išli pješice dalje, pa se čak niti u Dicmu nismo zadržavali iako smo tamo mogli imati odličan zaklon.

Neizdrživa želja

Želja, da što prije donesemo slobodu našem rodnom gradu, da što prije izvjesimo na Marjanu starodrevnu svetu hrvatsku zastavu, gonila nas je nezadrživo dalje i nikakva opasnost nije mogla pokolebati naš duh i vjeru u uspjeh ove akcije. Međutim, snage odmetnika bile su na tom sektoru veoma jake i kod zaseoka Butiga bili smo prisiljeni zaustaviti se i prihvatiti borbu.

Pod najžešćom vatrom neprijatelja zauzeli smo položaje, ali moram naglasiti, da su odmetnici bili veoma dobro zaklonjeni i da su se — držeći sve okolne visove — nalazili u daleko povoljnijem položaju od nas. Pa ipak smo izdržali.

Borba devet noći i osam dana

Devet noći i osam dana vodila se tu neprestano borba. Tako je 21.500 granata iz bacača izbačeno na našu skupinu. Odmetnici su često jurili, ali svaki takav njihov pokušaj propao je i bio krvavo odbijen od hrabrih njemačkih i ustakih vojnika, čije je poslovično junačstvo i ovom prigodom u punoj mieri došlo do izražaja. Posebno moram iztaknuti hrabro držanje ustaškog bojnika Ferčeka, sadašnjeg zapovjednika mjesta u Splitu, satnika Ivicu Matkovića, nadporučnika Milana Pavličevića, te junačstvo domaćih, mjestnih ustaša, koji su nam spremno pritekli u pomoć.

Položaj je ipak bio veoma težak i sva sreća da smo imali krugovalnik, koji je bio naša jedina veza s ostalim svijetom i preko kojega smo pozvali odmah u pomoć, koja nam je već prvog dana stigla u obliku čeličnih ptica, koje su svojim razornim oružjem napravile pravi pokolj i paniku među napadačima.

Žrtve – Dr. Bulat ranjen

Međutim kao i svaka tako je i ova teška borba tražila žrtava i sudbina je htjela, da su te žrtve bile izabrane među najboljima i najneustrašivima od nas.

Među prvim žrtvama pao je na polju časti ustaški dušobrižnik satnik Dionizije Juričev u času, kada je pokušao s malom skupinom vojnika probiti se iz obruča u kojem smo se nalazili. Tom prigodom pali su iz moje pratnje naši vriedni i dobri ljudi: činovnik stožera Cetine Stipe Jurić i Josip Friganović. Tog dana sam i sam ranjen kroz nogu, a trećeg dana borbe pao je teško ranjen hitcem kroz pluća stožernik stože-

STRANA 2

»NOVA HRVATSKA« BR. 245.

ZNAČAJNA IZJAVA MINISTRA DRA EDE BULATA O PUTU U SPLIT I PRILIKAMA U SPLITU

»Želja da što prije donesemo slobodu našem rodnom gradu gonila nas je, da uzprkos svih opasnosti, udjemo u Split s prvim postrojbama savezničke vojske« — rekao je ministar u razgovoru s našim posebno odaslanim izvijestiteljem

Ovih smo dana posjetili državnog ministra za oslobođene krajeve dra Edu Bulata, koji nam je u dužem, nevezanom razgovoru za zagrebačke novine izpričao svoje doživljaje na putu iz Sinja za Split, te prikazao prilike, koje je zatekao u samom gradu nakon biega talijansko-part. banda, koje su se — nakon što su sasvim opljačkale grad — povukle u brda dalmatinske Zagore ili pobiegli na obližnja oto-

Zagreb, 18. listopada. — Naš posebno izaslan izvijestitelj, koji se nalazi u oslobođenim krajevima Dalmacije, posjetio je u Splitu ministra za oslobođene krajeve dra Edu Bulata te ga zamolio, da mu za »Novu Hrvatsku« dađe izjavu o svome putu u Split, svojim dojmovima, osnovama i radu u oslobođenim krajevima.

Čitava hrvatska javnost s napetom pažnjom i velikim zanimanjem prati najnovije događaje u Splitu i ostalim oslobođenim krajevima u jadranskom području, pa će ovaj izvještaj našeg suradnika bez sumnje pobuditi živo zanimanje i upoznati hrvatsku javnost s vrlo zanimljivim događajima i prilikama u oslobođenom području.

htjela, da su te žrtve bile izabrane među | RIEDAK SLUČAJ U POVIJESTI

«Nova Hrvatska», Zagreb, 19. listopada 1943.

ra Cetina i Bribir Sidraga, ustaški nadporučnik Branko Roglić, u času kad je kroz vatru neprijatelja pokušao donieti vode za ranjenike.

Uzprkos teškog položaja učinjeno je sve, da bi mu se pomoglo i rana je već bila krenula na bolje, ali je nesretnim slučajem granata iz bacača pogodila kuću, u kojoj je ležao i usmrtila ga, zadržavši mu teške

Tu je kao i kod osvojenog Klisa bilo još jedanput zapečaćeno hrabro hrvatsko-njemačko bratstvo u oružju.

Dok je ovo pričao, a sjećajući se tih tužnih časova, na licu ministra dra Ede Bulata ocrtavala se duboka žalost i nekoliko trenutaka je u ovoj dvorani u kojoj nas je primio, vladala grobna tišina, dok su misli svijuju nas bile upućene na mjesto, gdje je krv junaka posvetila rodnu grupu potvrdivši još jednom iskonsku ljubav hrvatskih sinova prema majci zemlji i svom narodu.

Ministar je nastavio svoje pričanje.

U tim časovima pod tako teškim uvjetima, zaista je trebalo mnogo duševne hrane i vjere, da se s uspjehom uzmognemo oduprijeti navalama odmetnika, koji su — saznajući da se mi tu nalazimo — bjesomučno napadali ne žaleći žrtava u ljudstvu, tako da je nekoliko stotina mrtvih ležalo nepokopano svuda oko nas nakon završenih borbi.

Duboka vjera u pobjedu

Ta duboka vjera u pobjedu i u najavljenju pomoć ni jednim časom nas nije ostavljala i dani su nam neobično brzo prolazili. Tako smo dočekali i deveti dan borbe, dan kada smo napokon ugledali naše savezničke vojnike, koji su nam sa tenkovima hrlili u pomoć.

U svim ovim borbama posebno se iztakao ravnatelj »Hrvatskog naroda« Ivo Bogdan, koji je svojim uzornim držanjem i nepokolebivom vjeron i pouzdanjem dizao moral i kod onih ljudi koji su — duboko potreseni strahotama — sumnjali u pobjedonosni izhod borbe. Moram također spomenuti i hrabre njemačke vojnike, koji su uz bezprimjerno junačstvo pokazali i visoki stupanj druželjublja, pomažući nam svemu, posebno u hrani i piću.

Eto, to bi vam bio ukratko prikaz onoga, što smo sve doživjeli na putu u Split — završio je smiešeći se ministar dr. Bulat, ali mi smo osjećali, da je to samo blida slika svega onoga, to je on sa svojom pratnjom morao doživjeti, a njihova žrtva je to veća, što obzirom na razne okolnosti nisu morali otići na tako opasan put nego samo velika ljubav prema svom rodnom kraju, ljubav prema našoj sunčanoj Dalmaciji, prema njenom biseru, našem starodrevnom Splitu, kojemu su oni htjeli nakon godina robstva opet najaviti izlazak sunca slobode u okriplju majke Hrvatske. Ljubav je upravila njihove

korake k jugu, ona im je dala snage da izdrže napore do kraja, ona ih je nakon svih tih stradanja povela opet napried, opet dalje sve dok konačno nisu postigli svoj cilj — uli u oslobođeni Split.

Riedak slučaj u poviesti

Mislimo da ne ćemo pogriješiti, ako uztvrdimo da je ovo riedak slučaj u poviesti, da je jedan državni ministar prezreo svu udobnost i sigurnost, koja mu pripada i kao najobičniji vojnik i borac doprinio oslobođenju svoje zemlje i svog rodnog grada. Netko će možda pomisliti, da je to bio samo slučaj, ali junačtvo ministra i njegove pratnje ne sastoji se same u tome, što su pošli na taj opasan put, nego i više u tome, što su nakon toliko dana borbe i pretrpljenih strahota, s još nezaraslim ranama, odbili zrakoplov koji im je poslan da se povrate u Zagreb i onako iscrpljeni, bez časa odmora, proslidili k svom prvobitnom cilju, k oslobođenom Splitu, nošeni jedino željom da izvrše svoj zadatak do kraja.

Možemo zamisliti njihovo uzbuđenje i radost, kada su sa proplanaka Mosora ugledali Split, kada su njihove umorne oči ponovno vidjele naše plavo more i drage im krajeve naše sunčane Dalmacije. Nego, pustimo, da nam o tome priča sam ministar.

Čim smo ugledali more, orosile su nam se oči ...

Čim smo ugledali more svima nama orosile su se oči, a iz naših duša izvio se duboki uzdah

sreće i zadovoljstva. Ono za čim smo tako dugo čeznuli konačno smo postigli i zar je ikakvo čudo, da smo se osjetili kao preporođeni. Iz naih tjelesa nestalo je osjećaja umornosti, zaboravili smo na sve pretrpljene patnje i u vedrom raspoloženju puni pouzdanja ušli smo u dragi nam Split, sviestni da nas tek sada očekuju pravi napori ako želimo da svom gradu i ovom izpaćenom narodu donesemo mir, sreću i blagostanje.

Tu je ministar prekinuo svoje pričanje, a u nastavku razgovora zamolili smo ga, da nam prikaže svoje dojmove iz Splita i stanje u kojem je zatekao ovaj naš starodrevni grad u času njegovog oslobođenja od terora tuđinaca.

Na upit o tome kakve je prilike zatekao u Splitu, dr. Bulat je odgovorio:

“Evo naših spasitelja - dao Bog, da ovo uvijek ostane!”

Vama kao i celom hrvatskom narodu je dobro poznata neprijateljska i perfidna politika Talijana i nema smisla, da vam o tome dugo pričam — odgovorio je ministar dr. Bulat — ali, treba iztaknuti, da je prvo naše saznanju u gradu bilo to da neprijatelj nikakvim terorom i nikakvim postupkom nije uspio odnaroditi stanovnike ovog najčišćeg hrvatskog grada za što su najbolji dokaz bili njegovi, često i krvavi otpori protiv neprijateljskih okupatora.

Mora se također priznati da je tada u gradu vladala obćenita izvjestna nesigurnost u pogledu vladanja naših saveznika i to zbog lažne i rafinirane promičbe neprijatelja, koji su uporno perfidno tvrdili, da ce Niemci i Ustaše sve poklati.

Međutim, vrlo brzo je progovorila narodna duša Splita, čim je osjetila u svojoj sredini svoje ljude i svoju, pravu hrvatsku vlast.

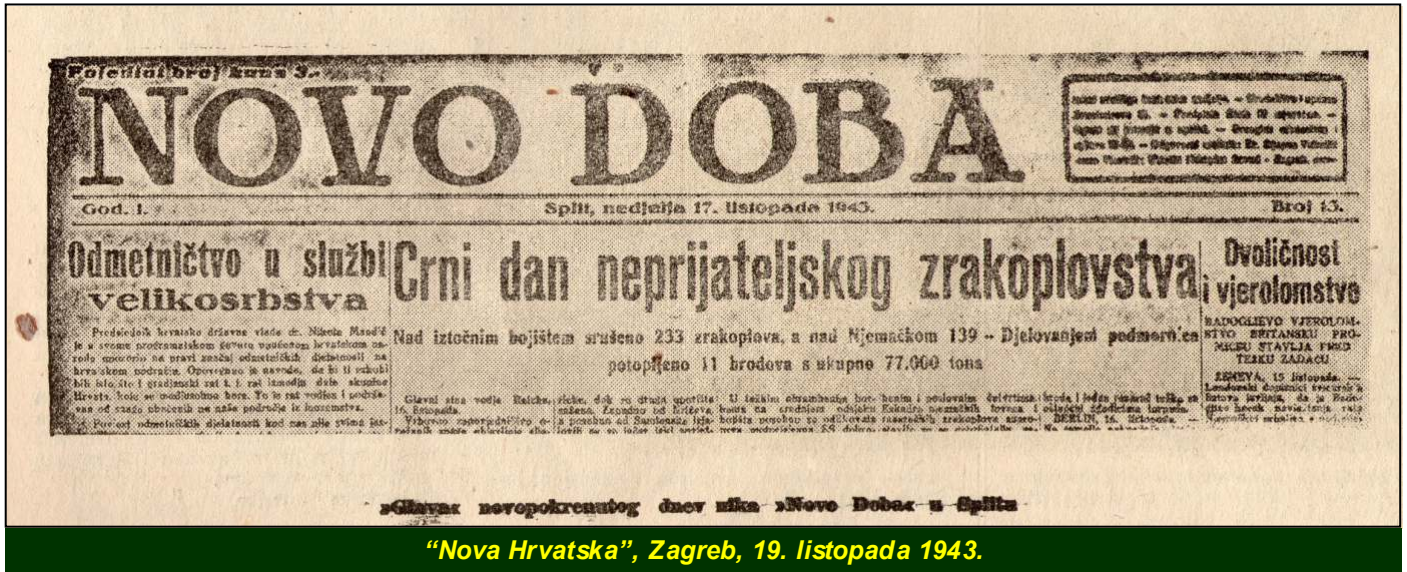
Već prvih dana moglo se često čuti od građana, koji politički nisu naši istomišljenici:

“Evo naših spasitelja! Evo naših ! judi! Dao Bog da ovo uvijek ostane!”... pa je to najbolji dokaz ne samo pogubne lažne promičbe židomarksista nego i iskrene i prave čežnje i misli svih poštenih građana bez

Pogled na splitsku luku.

“Nova Hrvatska”, Zagreb, 19. listopada 1943.

razlike političkog uvjerenja, a i vjere. Osim toga, građanstvo je s velikim zadovoljstvom i oduševljenjem pozdravilo dolazak naših mornara, kao i redarstvenika, koji skupa u gradu, zajedno sa postrojbama Ustaša i Domobrana održavaju mir i red i vladaju se upravo uzorno što je sve uvelike doprinijelo sređivanju i normaliziranju prilika kako u gradu, tako i u bližoj okolici.

Gospodine ministre, a koje i kakve mjere su poduzete, da bi što prije u gradu nestalo svakog traga pogubne tuđinske vladavine?

Podpun uspjeh državnih vlasti

Nastojanje državne vlasti, odgovorio je dr. Edo Bulat, išla su u prvom redu za tim, da se održi mir, red i sigurnost, pa je u tom pogledu postignut podpun uspjeh, što najbolje svjedoči činjenica, da je ovo već četrnaesti dan hrvatske narodne vladavine u Splitu, a još se nijednom nije pokazala potreba nikakve, pa ni najmanje intervencije hrvatske državne vlasti, te mogu reći, da je uzprkos toga što je grad bio temeljito opustošen od Talijana i partizana, i makar da su ovi sa svoje strane učinili sve, da bi otežali posao hrvatske vlasti, kako u moralnom tako i u materijalnom pogledu, da je ipak život u Splitu krenuo pravcem novog života i obnovljene sreće.

U tim mojim nastojanjima našao sam veliku potporu i najužu suradnju u mojim suborcima sa Dicma, kao i kod ostalih prijatelja koji su se nalazili u Splitu ili su došli kasnije iz srca Domovine.

A da li se građanstvo, gospodine ministre, odazvalo pozivu na suradnju?

Organiziranje novog života

O tome se svatko može uvjeriti, smiešeći se odgovorio je ministar dr. Bulat, ali moram reći, da su svi građani jednodušno stavili sve svoje snage odmah i bez ikakvog poziva na razpolaganje za, dobrobit našeg grada, a time i naše narodne zajednice. Tako su aktivizirane sve snage starog Splita, koje su u njemu djelovale prije talijanske okupacije i već se uvelike provodi organizacija novog društvenog života, koji će podignuti Split opet na onu visinu, koja mu po njegovu zemljopisnom položaju i kulturnoj sredini pripada. Između ostalog i sva športska društva dobila su na čelo ljude, koji su najviše doprinijeli njihovom usponu, tako da s pravom očekujem i pod današnjim prilikama, njihov napredak i procvat. Samo pak imenovanje načelnikom g. dra Stjepana Vukušića, koji je poznat i cijenjen kao pošten i čestit čovjek i izpravan Hrvat, odjeknulo je veoma povoljno kod svih slojeva građanstva, bez obzira na njihovo političko mišljenje.

Građani nude svoju suradnju

Do sada su me već posjetili mnogi ugledni građani iz svih krugova i dali izraza svom rodoljubnom razpoloženju, nudeći mi svoju suradnju u svim poslovima, koji mogu doprinijeti uklanjanju svih neprijatelja bilo vanjskih ili unutar-njih, ili pak uklanjanju ostataka pogubne tuđinske zaostavštine.

Split će dobiti svoj pravi hrvatski sadržaj i oblik

Činimo sve to je moguće, jer je želja sviju građana, pa tako i nas, da Split opet dobije svoj pravi hrvatski sadržaj, svoj pravi hrvatski oblik, kakav je uvijek imao jer je on ne samo središte jadranske Hrvatske, nego etnički najčišći grad u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Razni društveni talog, koji se bio skupio u Splitu, dobrim die lom se razbjegao već prije našeg dolazka i time najbolje pokazao, da se osjeća krivcem za sve ono što je zateklo ovaj stari hrvatski grad. Ostatak tuđinštine već je uklonjen i nikada više ne će biti u mogućnosti nitko sipati otrov u čista hrvatska srдца. Tuđinci su krivi, što se sada u Splitu osjeća: stanoviti manjak pučanstva, koje je pobjeglo iz grada, većinom na obližnje otoke iz straha pred borbama, koje su Talijani i partizani lažno naviestili, tvrdeći da će Split braniti do posljednjeg čovjeka.

S druge strane bilo je silom odvučeno, sa strane partizana iz Splita nekoliko tisuća ljudi među kojima oko stotinu iztaknutih pristaša bivše HSS. Najteže pak osjećam gubitak naših dobrih i vjernih Splićana, koje su pobiešnjeli boljševeci i Talijani posmicali metcima u zatiljak. Imena Čulića, Viđaka, Ružića, Dvornika, Čerine i drugih, ostat će mi uvijek u najdubljoj uspomeni.

Skupi talijansko-partizanski režim

Kao što se i sami možete uvjeriti, završio je ministar dr. Bulat, partizansko-talijanski režim Split je skupo stajao, ali je istodobno mnogima otvorio oči, pa i srđca; mnoge je konačno učvrstio u vjeri, da samo ono, što je danas, da je dobro, i da je samo to u stanju očuvati sve ono što je vrijedno da bude očuvano; da je samo ova vlast prava narodna, domaća vlast, koja želi svom bližnjemu samo najbolje, a na korist narodne cjelokupnosti.

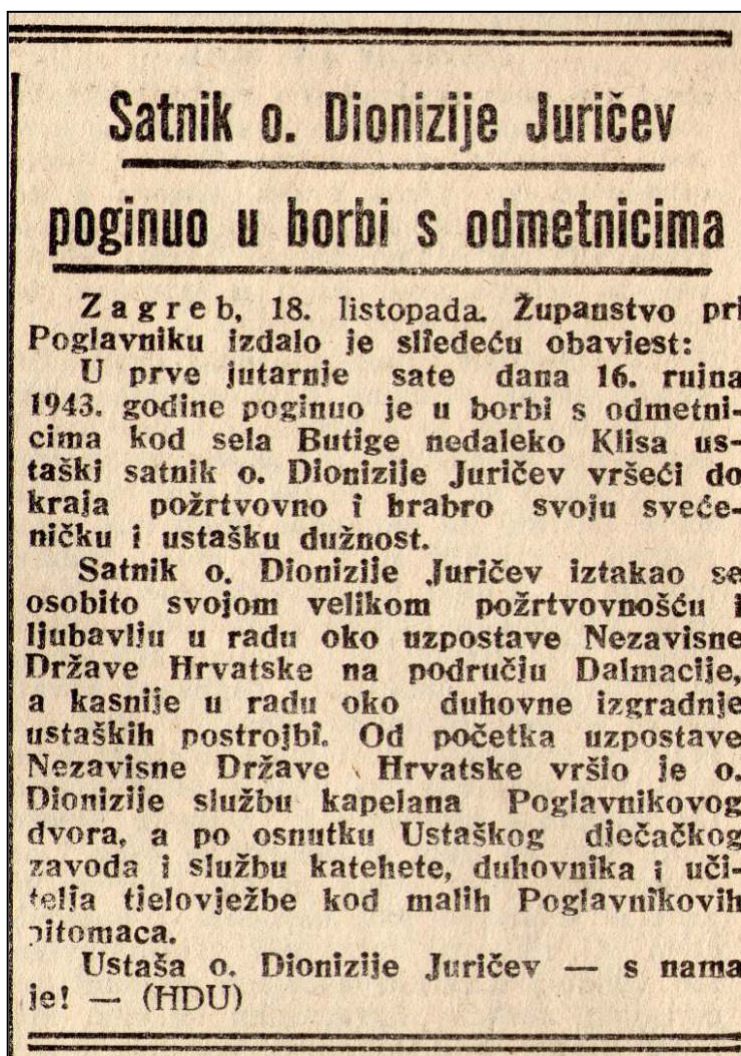
Kakvi su se problemi pojavili nakon oslobođenja i što se sve uradilo da bi se oni što prije riješili?

Prvi i najvažniji problem je svakako pitanje obskrbe građanstva potrebnim živeznim namirnicama.

Kao što vam je poznato, partizani su odniali svu hranu, koju su u gradu bili nagomilali Talijani, u vojničke svrhe, a obzirom na prometne poteškoće, pitanje prehrane bit će za Split teži problem nego za ostale oslobođene krajeve, koji nisu bili "usrećeni" partizanskom vlašću. Shvaćajući važnost ovog pitanja, povjerio sam poslove oko organizacije prehrane poznatom ekonomskom stručnjaku Pavlu Doku i već su poduzeti svi potrebni koraci, kako bi se i to pitanje što prije povoljno riješilo. Kod toga računam i na obećanu svestranu pomoć mjerodavnih činbenika iz Zagreba.

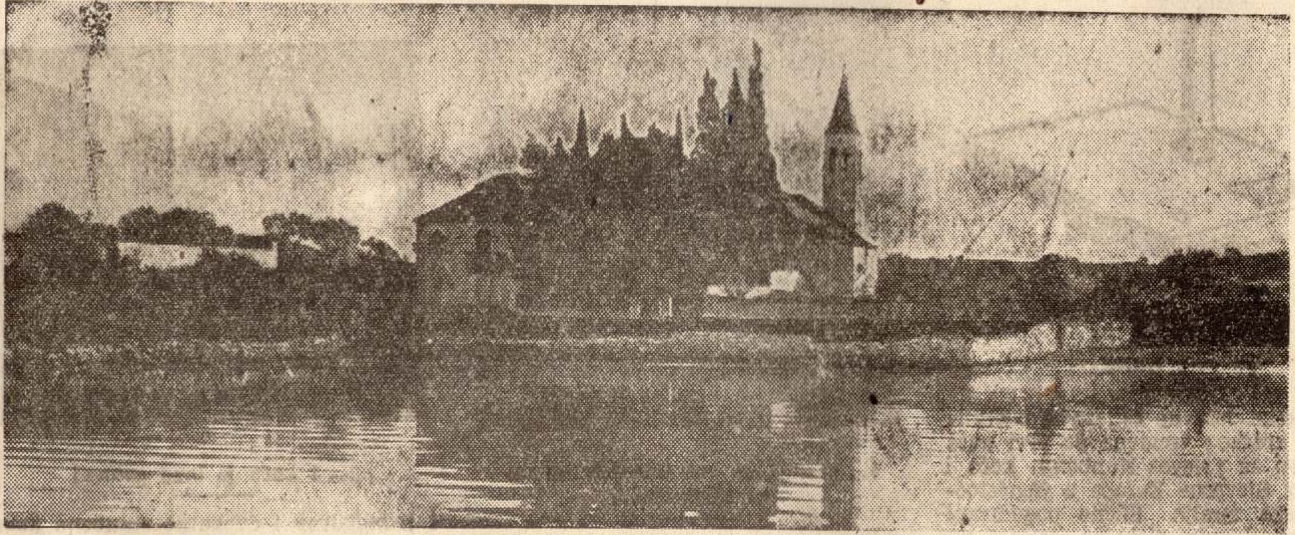
Sva ostala pitanja su za sada manje važnosti i uvjeren sam, da ću ih uz pomoć svojih činovnika, a osobito u suradnji s v. d. Glavara građanske uprave g. V. Jonićem i cjelokupnim građanstvom brzo riješiti.

Na kraju smo još zamolili ministra dra Edu Bulata da nam neto kaže o smjernicama svog budućeg rada, na što je on odgovorio:

"Nova Hrvatska", Zagreb, 19. listopada 1943.

SAMOSTAN NA POLJUDU KOD SPLITA RIZNICA JE VRLO VRIEDNIH UMJETNINA

Samostan na Poljudu kod Splita

“Nova Hrvatska”, Zagreb, 8. listopada 1943.

Od Raše do Budve

Moja je želja, da nakon Splita i uzpostavim i redovitu državnu vlast također i u ostalim krajevima oslobođene Dalmacije. Čekam samo dok ovdje sve uredimo i dok budu svladane tehničke poteškoće, koje su me spriječile, da to do sada uradim.

Nakon toga, dolaze i krajevi izvan oslobođene Dalmacije, naša hrvatska Rieka i oslobođena Istra, te cijenim, da ne će proći dugo, pa da će svi oslobođeni krajevi od Raše pa sve do Budve biti u najskorije vrijeme čvrsto povezani u nerazdruživu cjelinu sa Nezavisnom Državom Hrvatskom, kako u vojničkom, tako i u političkom i duhovnom pogledu.

Oni će time ne samo doći do svoje sreće i blagostanja, nego će bez sumnje doprinijeti stvaranju novog, boljeg života u cjelokupnoj našoj Domovini. U to sam to više uvjeren što je kolievka hrvatstva, naš starodrevni Split, pokazao već u prvim danima Nezavisne Države Hrvatske, a i sada nakon svog ponovnog oslobođenja, najveće pouzdanje i nepokolebivo povjerenje u glavara naše države, koje povjerenje povećava vjeru u Hrvatsku, u njezin procvat i napredak. A takav

kakav je Split, takvi su i svi ostali gradovi i sela naše liepe Dalmacije — završio je svoje izlaganje državni ministar za oslobođene krajeve.

Zahvalivši i oprostivši se, pri izlasku bili smo svjedoci upravo dirljivog susreta između ovog najvišeg predstavnika hrvatske državne vlasti i građana grada Splita, koji su ga čekali i koji su glasnim usklikima dali oduška svojoj radosti, što se ovaj vrlo hrvatski borac, pravi rodoljub i sin ovog starog grada ponovno nalazi među njima, što je baš on pozvan da među njima vrši tešku i odgovornu dužnost oko upravljanja svih oslobođenih krajeva, pa tako i Splita.

Pružene prijateljske desnice i suze radostnice u očima ozbiljnih ljudi, građana svih slojeva najbolje dokazuje njihovo povjerenje i ugled, koje on uživa među njima, a to je najbolji jamac, da će se obnovljenim i pomlađenim snagama uskoro popraviti sve zlo i nepravde, koje je tuđinac, u svojoj nezasitnosti i divljaštvu, nanio ovom hrvatskom gradu i njegovim stanovnicima.

RADOST U ODLOBOĐENIM KONAVLIMA

“*Nova hrvatska*”, Zagreb, 8. listopada 1943.

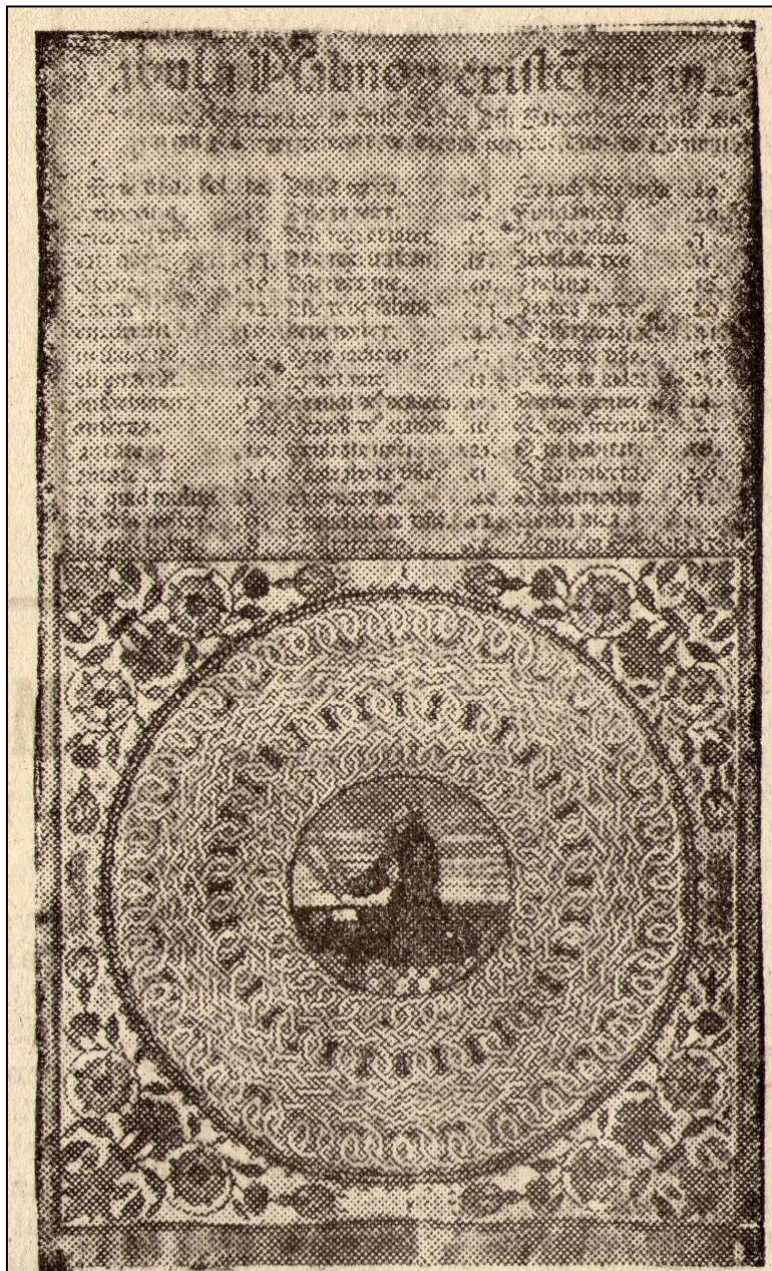
Zagreb, 7. listopada,

“Hrvatski narod nastavlja prikazivanjem zlodjela talijanskih okupatorskih oblasti i njihovih velikosrbskih pomagača i donosi u svom broju od 7. listopada dokument bizantske čudi i velikosrbske suradnje s talijanskim oblastima u borbi protiv hrvatskog pučanstva u dalmatinskoj Hrvatskoj: Memorandum srbskih prvaka guverneru Bastininiu. Čim su došli Talijani u Dalmaciju okupio se oko njih velik broj srbskih prvaka iz sjeverne Dalmacije, koji su kasnije služili talijanskim zločincima kao “savjetnici” u uništavanju života i imovine Hrvata. Spomenuti dnevnik kaže o toj protuhrvatskoj raboti.

Savezno s time upravili su ti srbski prvaci početkom rujna godine 1942. tadašnjem guverneru Dalmacije Bastianiniu memorandum pod naslovom: “Komunistička borba u Dalmaciji, razvitak i uzroci”.

Podpisnici memoranduma navode kao dva glavna uzroka komunističke borbe u Dalmaciji: loši postupak talijanskih vojničkih i civilnih vlasti prema pučanstvu (misle srbskom) i iredentističku borbu Hrvata.

U obrazloženju ove druge točke podpisnici memoranduma tvrde, da su Hrvati silno razočarani zbog oduzeća Dalmacije Hrvatskoj i njenog pripojenja -Italiji te da su stoga uperili sav svoj rad protiv Italije. Taj rad Hrvata, veli se u memorandumu, može se vidjeti na svakom njihovom koraku, a napose kod njihovih svećenika i javnih radnika, Nerazpolženje Hrvata prema Italiji može se vidjeti u gradovima i prilikom dnevnog spuštanja talijanske zastave. Dalje se u memorandumu veli, da se komunisti u Dalmaciji mogu izbrojiti na prste, te da se iza toga “komunizam” krije stvarno nezadovoljstvo Hrvata s Italijom. Savezno s time iztiče se, da je taj “komunizam” osobito jak na otocima, za koje se veli, da su ku-

List iz korala fra Bone Razmilovića
na Poljudu

“*Nova Hrvatska*”, Zagreb, 8. listopada 1943.

la hrvatskog nacionlizma.

Dalje se u memorandumu veli, da je cilj Hrvata u prvom redu srušiti Srbe u Dalmaciji. a onda se oboriti na Talijane. Zbog toga Hrvati upriličuju razne nemire u srbskim selima, kako bi izazvali talijanske vlasti, da poduzmu represivne mjere protiv Srba.

U nastavku se optužuju pojedini Hrvati zbog

iredentističkog rada protiv Italije, a na koncu tvrdi, da će se naći dokazi o suradnji hrvatske državne vlasti s pobunjenicima u Dalmaciji.

Iz sadržaja memoranduma jasno proizlazi težnja njegovih podpisnika da što više razdraže talijanske okupatorske vlasti protiv Hrvata. Sva se podmuklost podpisnika memoranduma očituje u njihovoj tvrdnji, da su komunisti zapravo hrvatski nacionalisti. Na taj način su podpisnici memoranduma očito željeli, da talijanske vlasti što teže progone Hrvate zbog djelovanja komunista odnosno partizana.

Isto je tako značajna za mentalitet i ciljeve podpisnika memoranduma njihova vrdnja, da nemire u srbskim selima upriličuju Hrvatima.

Obtuživanje pojedinih Hrvata zbog iredentističkog rada denuncijacija je tipičnog bizantinskog obilježja i pokazuje svu zlobu i bezznačajnost ljudi, koji su to radili.

Ne treba zaboraviti, da su podpisnici tog memoranduma bili vodeći velikosrbski predstavnici u Dalmaciji za vrijeme bivše države. Svojim radom za vrijeme talijanske okupacije ti su ljudi opet potvrdili, da im je mržnja na hrvatski narod glavni poticaj u njihovom političkom i javnom radu uobće, i borba protiv hrvatskih narodnih probitaka glavni i vodeći činbenik u njihovom životu. Tako su radili za vrijeme bivše države, a tako su nastavili za vrijeme talijanske okupacije hrvatskog područja od talijanske vlasti.

BAZALO (43. NASTAVAK)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Ja bi volila, da š njim ne divaniš - rekla je ona tiho i nesigurno, kao da se boji, da će ga svojim savjetom povriediti.

Upitno ju je pogledao i čekao razjašnjenje. Ona je otezala i skanjivala se, no najzad je rekla:

- Jako je ljut --- Opsovati će te, a jer bi te psova, kad ti njemu ne ćeš zla?! Tebi je samo do tvog vridnog brata Nikole ---

Njezine ga rieči nisu iznenadile. Uostalom on je doživio već toliko uvreda i prostota, da ih drugi ne bi mogao ni podnieti il bi se bio već barem sto puta potukao i sa znanim i s posve nepoznatim, dok je Ivan sve primao s malim, posve nenapadnim smieškom sažaljenja. Tako bi on mogao primiti i Kehtov napadaj. Mogao bi ga Keht i zatvoriti i dati izbatinati - pa? Zar bi to bila najveća nesreća il zar bi se moglo uobće dogoditi bilo što, što nije u zvezdama već zapisano od prvog početka?!---

Poslije veoma duge stanke reče Cuji:

- A nu.

Ne znaš ti njega, jadan --- Esam i ja prike naravi i kad u meni uzključa, vrije ka u paklu, al se ja brzo stišam i povratim kun da bi rukom uzeje --- I ja sad znam, kako j' to s vami Kresojićim --

- A što j' to s nami? - upita on i začuđeno ju pogleda.

- Tako: mislim, da niste --- Tako, nikako ste drugačiji neg drugi graničari --- Eto Nikole! Ko bi drugi unako? --- Pa ti - govorila je veoma neodlučno, teško zatežući kao da svaku rieč izvlači iz petnih žila.

Hrvatski vojnici napreduju od postava do postava boreći se s neprijateljima mirnih seljačkih koliba

"Nova Hrvatska", Zagreb, 9. listopada 1943.

Očito nije bila u njoj još sazrela misao, koja ju je saletjela. Htjela je reći nešto osobito, što je na dnu svoje duše osjećala, al nije još bila skupila riječi, kojima bi to izrekla, jer joj ni slika nije bila posve jasna. Sve je još bilo u polutami, u nekoj ružičastoj maglici. Skanjivala se je prije neg bi izrekla bilo koju rieč. Ivan ju je mirno i pozorno slušao, čekajući, što će najzad reći. Nije ga, doduše, veoma zanimalo, što tko o njemu misli, jer se je već i previše naslušao, da je lud, da nije na svoj šesti, da je munjen, da je blunast - i možda još koji izraz, koji označuje čovjeka, kome nisu sve duge na mjestu. Ivana take ocjene više niti ne zanimaju, a kamo li, da bi ga ljutile. Svejedno mu je, što drugi o njemu misle pa se ne može drugim osjećajima čekati ni Cujinu ocjenu. Očito je, da je ona mnogo blaži sudac od ostalih i da je i posve protivna mišljenja, al nje ga ni to ne draži.

- I veliš, da ne bi š njim divanije?! - upita on, nastojeći, da joj olakša izlaz iz neprilike, u koju se je zaplela.

- Poslušaj me, pa nemoj - prihvati ona radostno.
- Jer bi se žalostije rad njega, a ja znam, da bi se ti razžalostije --- Drugi bi se razljutije i š njim popravda ---

Razmišljao je i odlučivao se, što bi učinio. Postao je neodlučan i nesiguran. Nešto bi morao učiniti, a ovo dosad nije ništa. Malo pripoviedanja, nekolke suze, nekolka jacaja i uzdisaja, to je sve, a za Nikolu nije savršeno ništa. Uostalom - što je uobće potrebno za njegov činiti?! Zar bilo što može išto promieniti na njegovu životnom putu?!

- I, veliš - opet će on - uprav i sam car oće, da i' pobiju?!

- Ko se nije tije pomiriti, nema mu sad drugog puta, man da se sam prijavi i prida, al bi ga uvano obisili, kad nije tije careve milosti, a ako se

Iz oslobodjenog Splita

HRVATSKI BARJAK NA MARJANU
Split, 18. listopada. Na prvom vrhu Marjana, na Maloj vidilici, postavljeno je koplje, na kojem je izvješena velika hrvatska zastava, koja se liepo vidi sa obale i sa svih strana Splita, te s mora.

POMOĆ NAŠIM POMORCIMA
Split, 18. listopada. Veliki župan g. Luetić u sporazumu s ministrom g. drom Edom Bulatom odobrio je da se kao prva pomoć nastradalim i bezpostenim pomorcima podieli 100.000 Kuna. Ovaj iznos odmah je izplaćen tajniku stručnog saveza hrvatskih pomoraca g. Smoljanu, pa će biti odmah podieljen najpotrebnijim, a osobito onim, koji su stradali od Talijana.

OTVORENJE HRVATSKE ČITAONICE U SPLITU

Split, 18. listopada. Ministar za oslobodjene krajeve dr. Edo Bulat imenovao je dra Stjepana Spalatinu povjerenikom hrvatske čitaonice u Splitu, koji ima dužnost, da odmah preuzme pro-

storije čitaonice i da nastoji da se čim prije hrvatska čitaonica otvori.

PONOVO ZAPOČINJE RAD U OBRTHOJ KOMORI U SPLITU
Split, 18. listopada. Za vrijeme tuđinske vlasti u Splitu bila je razpuštena i ovdašnja Trgovačka komora. Sada su naše vlasti odredile, da se u toj našoj ustanovi nastavi radom. Povjerenikom je imenovn Ante Verša. Radom je također započeo i Obrtnički zbor u Splitu.

IZASLANSTVO IZ MRAVINACA KOD MINISTRA ZA OSLOBODJENE KRAJEVE

Split, 18. listopada. Pod vodstvom mjestnog župnika izaslanstvo iz Mravinaca posjetilo je ministra za oslobodjene krajeve dra Edu Bulata. Izaslanici su izložili mjestne prilike, kao i rad partizana radi kojih je ovo hrvatsko selo, koje je bilo uvijek nacionalno, moralo stradati. Ministar dr. Bulat je obećao, da će pomoći čim prije da se poprave štete, koje je tamošnje rodoljubno pučanstvo pretrpilo.

"Nova Hrvatska", Zagreb, 19. listopada 1943.

sam ne prida, ubit će ga na skoku ka zeca.

- Il ovako, il onako - gubi glavu ---

I ja se bojim ---

Otišao je pukovniku Šimiću i s njim razgovarao obćenito, no ni kod njega nije mogao uhvatiti ni tračka nade. Sve je propalo za nesretnog Nikolu.

Odlunjao je iz Gospića kao izprebijano pseto, bez osmieha i bez suze u očima ---

16.

Zanimljiva je pojava, da su se Ivanovi i Nikolini putovi stalno križali. Nikad im nije posrećilo, da se sastanu, iako je Ivan sve svoje vrijeme i nastojanje bio posvetio baš tome cilju. Htio je pod svaku cijenu, da Nikolu nađe i da se porazgovore. Držao je, da je to potrebno radi Nikolina duševnog mira, jer bi mu on bio mogao reći mnogo utješljivih riječi i misli, na koje Nikola sam vjerojatno nije mogao doći. Na ljudskim usnama vječno viče, moli, jauče i zaklinje pitanje:

Zašto?!

I odgovora nema, osim odgovora poniznosti, strpljenja i podčinjenosti. Ivan ga je našao za sebe osobno i s njim se zadovoljavao i smirivao kao na majčinim grudima. To je svoje uvjere-

nje, taj je svoj osjećaj i tu je svoju vjeru želio prenijeti na Nikolu baš sada, u najgovim najtežim životnim časovima, jer mu je sad najpotrebnije, da bude jak, neslomiv i ujedno savršeno miran. Ivan je vjerovao, da bi mu on mogao dati sve te darove kao bratsku poputbinu za drugi svijet, ali i kao okrepu za patnje, koje ga još čekaju na zemlji. Odkud to smirenje, ne bi bio znao reći ni on sam, al ga je zaista nosio u svojoj duši. Jednog je dana osjetio, da je to u njegovoj nutrinji kao što je jednom osjetio, da mu u grudima kuca srce. Kako ne zna, odkud mu srce i kako je došlo u njegov prsni koš, isto tako ne zna ni odkud mu taj divni osjećaj saznanja i vjere: sve je moje, sve je iz mene, svemu sam ja uzrok. I dobro i zlo, i slast i gorčina, i uspjesi i neuspjesi, i dizanja i padanja, i dobročinstva i zločini - sve, sve su to posljedice i posljedci uzroka, koje sam ja sam naslagao u svome životu, na svom putu, svojim sposobnostima i svojim slabostima. Sve je moje, iz mene i uslijed moga rada, pa na koga se onda smijem tužiti?!

I zaista: to odgovara pojmu vječne Pravde!

Ljudi na to redovno ne misle, jer nisu naučeni tako misliti, pa lupaju glavom o neprobojne stijene, tražeći krivce i uzročnike svojih nesreća, pa tako gube u ludo najdragocjenije vrijeme razvoja i podizanja. Vladaju se ludo kao ptica, kad udara u staklo, vjerujući, da može i mora kroz njega proći. Ne zna, da je jače od nje i da je ne propušta. Uprav tako ne možeš nikad naći odgovora na pitanje "zašto?", ako ga tražiš izvan svoje duše! Ovo nije, vjerojatno, nauka, nego osjećaj i vjera, pa se s tog ne da naučiti, nego samo osjetiti i vjerovati, a vjera je dar nebesa. Ne da se ničim nadomjestiti baš kao ni postići bilo kojim naučnim putem. Ivan je znao, da je to tako, pa nije nikad kušao, da to svoje uvjerenje prenese na bilo koga, jer je znao, da bi mu se nasmijali i rugali.

U duši je osjetio, da bi Nikolu mogao opiti i zaobjiti tim osjećajem, pa je s tog neopisivo čez-

SLIKOPISNO SNIMANJE NAŠE JADRANSKE OBALE

Split, 18. listopada. Neposredno poslije poviestnog 9. rujna, kad je pripojenjem hrvatskom državnom području jadranske obale i otoka, ostvarena u najvećoj mjeri cjelovitost naše zemlje, krenuli su u oslo-

bude posebno iztaknuto. Osim toga treba naglasiti, da »Hrvatski slikopis« kao inicijator čitave ove snačke djelatnosti na našem Jadranu nije žalio ni sredstava ni truda samo da ovi slikopisni pregledi što

„Nova Hrvatska“, Zagreb, 19. listopada 1943.

nuo za njim. Nastojao je na sve moguće načine, da mu uđe u trag, no sva je muka bila uzaludna. Na svom je putovanju najzad stigao i u Boričevac Vranjici Gužvinovića. Primila ga je veoma ljubazno i ponudila ga najprije, da se najede, a onda ga pustila, da se odmori i naspava, nakon što mu je odgovorila na njegovo pitanje o Nikoli, rekavši, da ga je vidjela još pred nekoliko mjeseci, jesenas, a sad je već bilo ljeto.

- A di si bije priko zime?- upitala ga je Vranjica.

- U Dalmaciji.

- A prolitos i dosad?

- U Turskoj. I tamo sam ga tražije. Prošao sam svu Tursku Rvacku i nisam ga nigdi naša.

Na moj račun, ti njega vaik tražiš unde, di ga nema.

Ivan je samo slegnuo ramenima, oborio pogled, rastužio se i poslije dulje stanke prošaptao:

- A nu!

Nego, molim te, ka se Bog moli - reče Vranjica povišenim glasom - kud si se ti da u skitnju, kun da j' u tebi ciganska krv, Bog bije s tobom i

Blažena naša Gospa?!

Na taj se upit Ivan malko osovi, uzpravi se, veselo pogleda Vranjicu i nasmije se, govoreći:

- Ne bazaju samo Cigani, man i velika gospoda, pa ne griši duše. Da sam pošao u velike škole, bi je bi kakav general i barun, a ovako sam samo Bazalo. I vala Stvoritelju na svemu, što mi je da, a da mi je jednako i za ovo i za generaliju. Nego - ovo j' moj put, a Stvoritelj zna, da sam ga zaslužije i kako sam ga zaslužije. Ja znam samo, da sam ga zaslužije, i zadovoljan sam.

- Bog bije s tobom, moj Ivane, uprav pravo vele, koji kažu, da nisi na svoj šesti!

- A nu!

- A što si načinije, šentaj te nebog, s unom zlatnom i dobrom curom iz unake kuće?! Di ti je duša?!

- To j' uprav uno, moja tetka Vranjica, što ti ne ćeš da reč eš: ja sam i pobiga u bazanje, da unoj dobroj curi ništa ne načinim, a ti me pitaš, što sam š njom načinije. Ništa! Ništa nisam š njom načinije, jer nisam tije ni moga uzeti na dušu, da je unesrićim. Ovako more crljenu kapu na glavu, pa jope pod vinac i za svog čovika!

- Ajme meni, jedna ti tvoja nesritna mate, a moja sestra Matija, što trokeljaš, kun da j' una kujetina, pa da more za dva čovika! A una divojka, da joj triba paricu tražiti!

- Muči, jedna tetka, kad ne znaš, u koju glavicu lupáš - odgovori on malko ljutito. - Pitaj svog

plovana, pa ćeš čuti. Ja sam i' već dosta pita i svi mi jednako kažu: est una vinčana i est na njoj Sveti sakrament, al kad nije bila sa svojim čovikom, unda ga ni nema, i Sveti se sakramentat more š nje skiniti svedno ka vinac s glave. To more načiniti plovana, il već niko veći od njega. Ja se za to ne češem ni po prsluku.

- Vidim i ja, da si se ti zametnije dušetinom ka kakvom vrićetinom, pa se ni za što ne češeš, al to ne valja, moj junače. Triba umirati, a prije smrti triba misliti na sve, jer će ti biti kasno na smrtnoj uri.

- Ne, ne, tetka, Vranjica - odgovarao je on mirno, i zadovoljno se smijuljio. - I nek ti ne bude ža, što se ja smijem. Volim te, pa se s tog i smijem, a i drago mi je, kad te slušam, što divaniš! Nisam ja ni pravednik ni ugodnik našeg Stvoritelja, man grišnik ka i drugi ljudi, al se vindar ne bojim zbog Kaje. Ja sam pobiga, da se dalje o nju ne grišim.

- Bluna si ti, moj kukavče! - odgovori Vranjica ljuto. - I da nemaš to nosurine, moga bi pasti travu i blejati s blagom.

- Nemoj, jedna tetka, tako - mirio ju je dobrodušno Ivan. - Moje je, da ovaj život ovako provedem, bazajući i razmišljajući, a ni ja ne znam, jer mi je to tako nužno, al zna Stvoritelj, da j' to moje i da tako mora biti, pa me unda, jedna, nemoj karati. Ovako i nikako drugačije ---

Odlučio je, da ide prema Gračacu, preko Mazina, e da bi se tamo namjerio na Nikolu i njegovo društvo. Tetka ga je zaustavljala, da još ostane, da se odmori i da "malko poživim ka pravo čeljade", al se on nije dao nagovoriti, da ostane dulje od tri dana. Na toliko je pristao i već u mislima pritezao opanke i prolazio putove, koje će izmjeriti svojim trudnim nogama, kad puče glas kao grom iz vedra neba, da su hajduci pobijeni u Vraniku kraj Lovinca. Za Nikolu je bio glas posve siguran, da je poginuo.

Bogat i zanimljiv sadržaj novog slikopisnog tjednika „Hrvatska u rieči i slici“

Zagreb, 18. listopada. — (p-y) — Zagrebački slikokazi prikazuju novi slikopisni tjedni pregled »Hrvatska u rieči i slici«, 84 broj, s bogatim i zanimljivim sadržajem:

Podpis Hrvatsko-madžarskog ugovora o pravnoj pomoći, koji je izvršen nakon dovršenih pregovora u Ministarstvu vanjskih poslova Nezavisne Države Hrvatske u Zagrebu, sačuvala je slikopisna vrbica u nekoliko prizora našoj poviesti.

Ustaško konjanništvo pri vježbi posvećuje pažnju okretnosti i vještini, pa vojnici-ovacet marljivo vježbaju sa svojim konjima svladavanje najvećih napora i zaprelca.

Jesenski dami u Bosni prikazani su u nizu predivnih snimaka. Isto tako prikazano je djelovanje i napredovanje hrvatskih i savezničkih oružanih snaga, koje

uspješno nastavljaju borbu i svoj rad.

Glasovite pažke solane i rad u njima prikazan je uz vrlo uspjele snimke povjestnog grada Paga, na istoimenom otoku našega Jadrana, koji u svojim uzetim uličicama čuva brojne uspomene na dane slavne prošlosti Hrvata.

Tečaj za upravljače slikokaznih strojeva polazili su mnogi naši sugrađani, iz svih redova, te s uspjehom isti završili, dobivši i — diplomu.

Akrobaši na djelu pokazali su nam mnogo zanimljivih točaka svojeg rasporeda.

Susret sa slikarom Jurkićem na rubu Sarajeva prikazao je slikopisni izvjestitelj u zanimljivoj reportaži, ovjekovječivši našeg poznatog slikara, te brojne divne motive njegovih platna, kao i mnoge rezultate njegovog rada.

"Nova Hrvatska", Zagreb, 19. listopada 1943.

UREĐENJE MUSLIMANSKOG GROBLJA NA MIROGOJU

“Nova Hrvatska”, Zagreb, br. 253, 28. listopada 1943.

Zagreb, 27. listopada.

Ovih dana donieli smo noticu da Hrvatsko muslimansko društvo namjerava urediti muslimansko groblje na Mirogoju, na kojem se sada nalazi oko 1.000 muslimanskih grobova.

Posjetili smo tom prilikom zagrebačkog muftiju g. Ismet eff. Muftića i zamolili ga, da nam prije svega prikaže način ukapanja mrtvaca kod muslimana, tok džennaze (spirovoda), te običaje muslimana kod pokapanja.

Riedko tko očekuje smrt onako mirno i hladnokrvno, kao što je očekuju muslimani. Oni vjeruju, da im je sve već unapried suđeno. Čemu dakle da se plaše smrti, koju im šalje Bog, odredivši još prije njihova poroda dan i čas, kada će ih na drugi sviet pozvati?!

Mužu ne ide u spirovod ni žena ni ženska djeca, nego samo braća, rođaci i odrasli sinovi. Muž ide skoro uvijek ženi u spirovod, a neki, kojem srdce dopusti, ponese je nekoliko koračaja. Kada su mrtvaca opremili, metnu njegovi ukućani na njega, kako već tko može, košulju, peškiri ili čevrmu, a neki i boščaluk (vezeni radovi bosanskih muslimanki u narodnim bojama). Tko je bogat, metne osim toga plavu ili zelenu čohu, kao dar onome hodži, koji će pokojnika ukopati.

Prije nego što će se mrtvaca iz kuće ponieti, stane hodža kraj nosila, a sakupljen narod iza njega. Hodža i sav narod s njim izpruži dlanove; dotakne se palcem resica na ušima u znak da su mu dok moli uši za sve svjetske stvari gluhe. Svi prisutni iza toga mole tiho tri kratke molitve, te kada je to gotovo, pristupe četiri čovjeka, koji su najbliži nosilima, prihvate ih za ručice, podignu mrtvaca na ramena i ponesu ga prema groblju. Prvi idu oni koji nose mrtvaca, a kraj njih i iza njih ostali sudionici spirovoda. Dok mejita (mrtvaca) nose redom se mienjaju, jer je vrlo koristno ponieti mrtvaca makar i malo do njegova kabura (groba).

Pred svakim grobljem leži oveći kamen, izklesan u obliku pačetvorine, dug po prilici kao i čovjek — dženzaze-kamen. Mrtvac se položi na taj kamen tako, da je licem okrenut prema Meki. Sad počine dženzaze-namaz (ukopna molitva), koja počine riečima:

”Bože naš, mi Ti se klanjamo i slavimo Te, vjerujemo i svjedočimo, da osim Tebe drugog Boga nema.”

Zatim svi prisutni mole za pokojnika, da mu Allah oprosti grieha. Čitava ukopna molitva protiče u najvećoj pobožnosti i tišini. Nakon molitve pristupe četiri čovjeka nosilima i ponesu mrtvaca do njegova groba, koji je obično dubok čovjeku do pasa. Dva mužkarca, koji su pokojniku najbliži, dakle sinovi, braća, stričevići i t. d. sidu u kabur. a druga dvojica predadu mrtvaca u ruke onih koji su sišli u grob. Mrtvac se polaže u grobu tako, da licem gleda prema Meki. Zatim se mrtvaca pokrije daskama, nakon čega svi prisutni nabacaju zemlju u grob, što se smatra velikim dobročinstvom. Krivo je mišljenje nekih ljudi, da muslimani kopaju plitke grobove da svoje mrtvace zakopavaju na sjedeć. Kada su mrtvaca zakopali, prouči hodža fatihu (jednu od najosnovnijih molitava) zajedno sa svima prisutnima, nakon čega svi osim hodže, koji ostane i dalje moliti, odu kući.

Svaki musliman ima na mezaru (grobu) dva nišana: jedan veći nad glavom, a drugi manji kod nogu. Onaj veći obojen je često na ćoskovima i na

Novi podatci o Mehmed-paši Sokoloviću

KAMENI NADPIS O NAŠEM ZEMLJAKU U SOFIJI

Mehmed paša Sokolović

Četiri glasovita Bošnjaka: veliki vezir Hrvat Mahmud paša, vezir Isak paša,

u koje su se hronološki upisivali sadržaji svih naredaba. Na sreću se je o toj džamiji sačuvalo i jedna izprava na kamenu. U svim je monumentalnim vjerskim zgradama u turskoj imperiji u ono vrijeme bio običaj, da se u kamen uklesu ili u ploče zapišu na vidnom mjestu glavni podatci o džamiji; kojom je prilikom i kojim povodom podignuta zgrada. Tako je u toj sofijskoj »Sultan Selim Džamije« bila jedna ploča nad unutrašnjim ulaznim vratima, ta se ploča sada čuva u Narodnom muzeju u Sofiji. Ima oblik kvadrata od bijelog mramora (bijaz mermere); nadpis je izpisan zlatnim i poluzlatnim slovima, koja idu u kategoriju pisma, zvanog divan — jazis. Nadpis na toj ploči spominje i našega čovjeka Mehmeda pašu Sokolovića i iznosi cijelu njegovu titulu. Taj je nadpis pročitao pokojni D. Iščijev i ja ga zbog važnosti prevodim na hrvatski dodajući djelomično u zagradu turski tekst, da se vidi, kakve je sve funkcije obnašao naš zaslužni zemljak Mehmed paša Sokolović. Tekst je nadpisao ovaj:

»U ime i s pomoću velikoga milostivoga, darežljivoga i svetinoga Boga ovaj molitveni dom — sveta džamija sagradi se i podignu u Sofiji u svrhu, da služi kao velik molitveni dom — golemu glavnu džamiju svima blagorodnim, odgođenim i prevjetljenim muslimanima, kao i svim istin-

ske-vjernim i pravovjernim muslimanima, bilo gdje da žive.

Građnja te veličanstvena i kraone džamije započela je na pobudu i trošak Velikoga carskog vezira (sadržajama) i glavnoga zapovjednika hrabrih vojska (Serdar) i feldmaršala (mušir) Mehmed paše Tavil İbn Abdula-Mukaedina Sokoli, rodom iz Bosne, u osmoj godini carevanja Velikoga osmanlijskoga sultana Sulejmana I. Slavnoga, sina Sultana Hana Selima I., zvanog Javuz.

Na mramornoj ploči nema točno datuma, kada je džamija bila sagradjena, ali stoga ima drugih važnih i točnih indikacija i to, da je bila sagradjena u osmoj godini carevanja Velikoga osmanlijskoga sultana, desetoga po redu Hana Sulejmana I. Taj je sultan poznat pod imenom Velikanstveni i carevao je najdulje od svih osmanlijskih sultana — punih 48 godina od 926. do 974. godine po Hidžretu ili od 1521 do 1568 g. Prema tome, kako je po drugim indikacijama dokazao dr. Nikola Radev u sofijskoj »Zorici« (10. VIII. 1943.), ta je džamija sagradjena 1529. godine.

Dodajem na kraju, da se i suvremena turska monografija bavi proučavanjem života i djelovanja našeg zemljaka Mehmed paše, kojega zove »Sokolai Mehmet Paša«, (v. »Tarih«, Istanbul, Devlet Matbaası = Državna tiskara). Dr. Ivan Eših

U SVETOJ NOĆI

“Nova Hrvatska”, Zagreb, 1. listopada 1943.

vrhu crvenom, plavom ili zelenom bojom, a na njemu uklesano je arabskim slovom ime i prezime pokojnika, ime njegovog oca, ali ne majke, te dan, mjesec i godina njegove smrti. Po nišanima se razpoznaju, da li je pokojnik bio bogatiji ili siromašniji, te da li je bio mužkarac ili žena. Nišani na grobovima mužkaraca izklesani su na vrhu u obliku ljudske glave s fesom i turbanom na glavi, a na nišanima uglednih ljudi vojničkog stališa u nešto starije doba stavljana je i sablja.

Osobito bogati ljudi odrede da im se na grobu sagradi kamenito turbe. Turbeta su okrugle, četverokutne ili šestokutne građevine od kamena ili drveta, velike po prilici kao kapelice na grobovima imućnih kršćana. U sredini je turbeta lies, a na njemu u prednjoj strani kameni ili drveni nišan u obli-

ku nišana na grobovima mužkaraca. Telo pokojnika leži u zemlji, a lies je odozgo, te je pokriven obično zelenim suknom. Bilo je često slučajeva, da su ljudi nekim pravednim i Bogu ugodnim pokojnicima, ljudima, koji su omogućili gradnju kakve džamije u starije doba gradili ovakva turbeta.

Hrvatsko muslimansko društvo pristupa radovima na sredidbi muslimanskog groblja na Mirogoju u najskorijem vremenu. Ono za tu svrhu razpoložuje dovoljnim sredstvima te namjerava groblje ograditi živicom, grobove međusobno odijeliti, jer su se neki grobovi međusobno sjekli, ustanoviti imena pojedinih pokojnika, zasaditi lipe, izgraditi puteljke i t. d. Tom pohvalnom akcijom muslimansko groblje na Mirogoju dobit će suvremen i liep izgled.

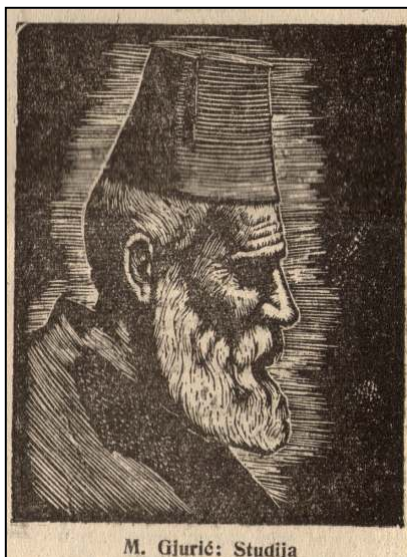
FUDBALSKI SAVEZ "REPUBLIKE SRPSKE" DONIO ODLUKU DA ISTUPA IZ FUDBALSKOG SAVEZA BOSNE I HERCEGOVINE

24sata.info

Fudbalski savez RS najavio da će zbog napada na srpskog člana Predsjedništva N/FS BiH Bogdana Čeka istupiti iz zajedničke fudbalske organizacije i 12. septembra o svemu obavijestiti FIFA i UEFA.

Fudbalski savez Republike Srpske istupiće iz zajedničke fudbalske organizacije, a FIFA i UEFA će 12. septembra biti upoznate sa potezima koje namjerava da povuče savez iz RS nakon napada na srpskog člana Predsjedništva Bogdana Čeka!

Sagovornik lista Press iz FS RS potvrdio je da je istupanje iz zajedničkog saveza gotova stvar i da je pitanje samo kako to tehnički provesti. On, ipak, dodaje da u savezu postoji i struja koja nije za istupanje iz N/FS BiH, jer smatra da će to proizvesti nesagledive posljedice na koje niko više neće moći da utiče.

M. Glurić: Studija

"Nova Hrvatska", Zagreb, 1. listopada 1943.

Na sastanku sa predsjednikom UEFA Michelom Platinijem, koji će biti održan u ponedjeljak u Atini, učestvovaće i predstavnici FS RS, delegacija Fudbalskog saveza BiH i Bogdan Čeko.

Komentar Dr. Muhameda Borogovca

Primjetimo kako Bogdan Čeko u svakoj rečenici naglašava da je to „zajednički“ savez, dakle da nije jedinstvena organizacija. On time stvara sliku kao da je FS Bosne i Hercegovine nastao dobrovoljnim udruživanjem Fudbalskih saveza Republike Srpske i Federacije, pa zato sada imaju pravo i da se razdruže. Međutim, istina je drukčija. Postojao je jedinstveni Fudbalski savez Republike Bosne i Hercegovine i on je podijeljen nelegalnim dogovorima političara, izdajnika Republike BiH i predstavnika nelegalne tvorevine, genocidne RS te zato imamo ovu situaciju.

Budući da Republika Srpska još nije do kraja legalizovana, ni jedna njena institucija nije legalna. Zato postoji samo jedna opcija koju moraju odigrati predstavnici u ostatku Fudbalskog saveza BiH - oni ne smiju priznati ovaj korak Fudbalskog Saveza Republike Srpske, i zatim trebaju proglasiti povratak na prethodno pravno stanje, na Fudbalski savez Republike Bosne i Hercegovine, a po kojem i postoji jedan predsjednik i sve ostalo što FIFA i UEFA traže od Bosne i Hercegovine.

U takav, jedinstven Fudbalski savez naslijeđen iz Republike Bosne i Hercegovine dobro su došli i svi srpski funkcioneri i fudbaleri koji žele da rade. Takav savez već ima papire da učestvuje u svim međunarodnim takmičenjima. U tom slučaju Fudbalski savez RS će biti samo mrtvo slovo na papiru.

Dakle, ni po koju cijenu se ne smije priznati ovaj korak Republike Srpske.

Ovo neka bude pouka Bošnjacima da u buduću ne rasturaju jedinstvene institucije naslijeđene od Republike BiH da bi kreirali zajedničke institucije daytonske BiH, jer je to u suštini samo legalizacija institucija RS i prvi korak do otcjepljenja. Nažalost, kao toliko puta do sada, naši izdajnici će vjerovatno smisliti kako da odigraju sve pogrešno, kako da pomognu razbijačima Bosne i Hercegovine.

MI JEDINO IMAMO PRAVO ZAHTIJEVATI DA NAM SE VRATI USTAV REPUBLIKE BIH

dr. Vahid Sendijarević, Zagreb

Svaka rasprava o "novom" ustavu, bez obzira na namjeru i volju onih koji je iniciraju, podržujeva Republiku Srpsku kao ravnopravnog partnera/pregovarača. Republici Srpskoj kao genocidnoj tvorevini najviše treba rasprava o novom ustavu i njoj treba novi ustav jer samo tako može biti ravnopravna u raspravi o ustavu i samo tako može biti legalizovana, jer nema drugog mehanizma za legalizaciju.

Daytonsko uređenje BiH po Annex-u IV je neodrživo jer je nelegalno, a ne zato što je nefunkcionalno. Nelegalno je zbog presude Internacionalnog suda pravde koji je inkorporirajući u presudu i rezolucije savjeta sigurnosti UN iz 1992 ujedno potvrdio da je na Republiku BiH izvršena agresija, i da je počinjen genocid. Prof. Boyle tvrdi da je presuda Internacionalnog suda pravde nadređena Daytonskom sporazumu i Anexu-IV Daytonskog sporazuma. To znači, Republika Srpska, Federacija BiH i Daytonka BiH su nelegalne.

Pravno-formalno, situacija je identična kao u slučaju zahtjeva za povrat kuće ili stana kojeg su četnici nasilno oduzeli nekome u Modriči. Zahtjev se uvijek postavlja za povrat kuće koja je nasilno oduzeta od vlasnika, a ne nečije ili neke druge kuće. Svi koji su u Modriči is-

postavili takav zahtjev, dobili su nazad svoj stan ili kuću. Šefika Sendijarević nikada nije ispostavila zahtjev za povrat stana i nije dobila stan nazad.

Prema tome, građani BiH imaju samo pravo da traže nazad ustav koji im je oduzet agresijom i genocidom, a to je ustav Republike BiH.

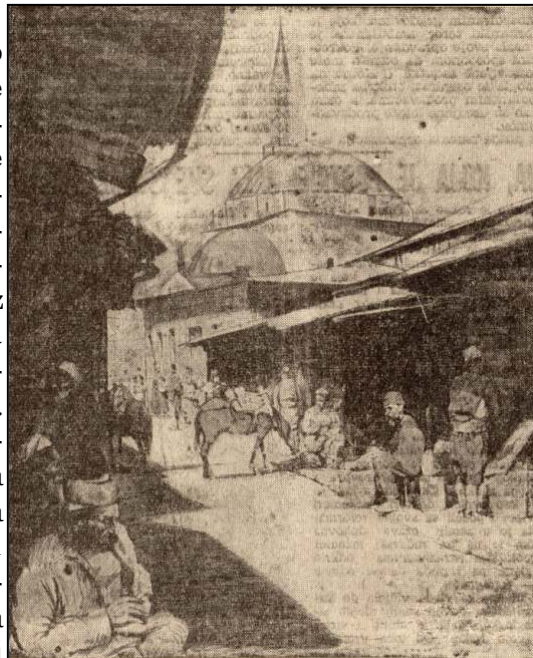
Takav zahtjev se ispostavlja na osnovu presude Internacionalnog suda pravde, i rezolucija Savjeta Bezbjednosti o agresiji na Republiku BiH. Ako

se ne ispostavi takav zahtjev, rezultat će biti isti kao u slučaju stana Šefike Sendijarević; dobićemo onoliko sa čime se složi Republika Srpska, znači NIŠTA.

Ako budemo tražili novi ustav, a ne povrat na Ustav Republike BiH dobićemo onoliko koliko nam Reublika Srspska bude dala.

Nažalost, nama nema drugog puta do pravde sem pravnog puta. Zato se u ustavu svake zemlje izričito zabranjuje rasprava o ustavu sa agresorom. Zakletva je uvijek da će se čuvati ustav i granice zemlje (države/nacije) i vlastitim životom.

Ustavno-pravni poredak Daytonke BiH je genocidan, pravno-formalno i po duhu. Ustavno-pravni poredak Daytonke BiH je kao štala napravljena od protrulih dasaka i samo je treba nogom udariti da se sruši. Od truhle građevine se ne može napraviti kuća.

M. Gjurčić: Begova džamija u Sarajevu

"Nova Hrvatska", Zagreb, 1. listopada

USTAV HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE (5. dio)

“Nova Hrvatska”, Zagreb, 6. lipnja 1942.

VI. NADŽUPNIK (ARHIJEREJSKI NAMJESTNIK)

§ 79. Nadžupnik (arhijerejski namjestnik) je takva svećenička osoba, koja služi na jednoj župi (parohiji) kao župnik (paroh), a ima čast nadžupnika (arhijerejskog namjestnika) i pravo nadzora nad župnicima (parohima) svoga područja prema ovom ustavu.

§ 80. Nadžupnike (arhijerejske namjestnike) imenuje i razrješuje episkop. Broj nadžupništava (arhijerejskih namjestičtava) i njihovo razgraničenje određuje nadležni episkop.

§ 81. Nadžupnik (arhijerejski namjestnik) može biti onaj svećenik:

- a) koji je svršio višu ili srednju bogosloviju,
- b) koji se pokazao revan u župničkoj (parohijskoj) službi,
- c) koji je dobroga vladanja i života,
- d) koji je proveo u dušobrižničkoj službi najmanje 10 godina, a ako je svršio višu bogoslovnu školu, najmanje 5 godina.

§ 82. Nadžupnik (arhijerejski namjestnik) ima slijedeće dužnosti:

- a) nadgleda područne župnike (paraha) u njihovom duhovnom radu,
- b) suzbija štetne navike u narodu,
- c) brani probitke sv. pravoslavlja,
- d) riješava sporove među područnim župnicima (parohima),
- e) najmanje jednom godišnje obilazi područne župe (parohije) u svrhu nadzora i o tom šalje izvještaj episkopu.

§ 83. Nadžupnik (arhijerejski namjestnik) ne može se udaljiti iz svoje župe (parohije) na dulje od 10 dana bez znanja episkopa. Za vrijeme odsustva zamjenjuje ga župnik (paroh), kojega nadžupnik (arhijerejski namjestnik) za to ovlasti.

VII. ŽUPNIK (PAROH)

§ 84. Na čelu svake župe (parohije) jest župnik (paroh). Župnik (paroh) je privremen ili stalan, a postavlja ga episkop.

Župnik (paroh) mora stalno prebivati u svojoj župi (parohiji) i ne smije se udaljavati iz nje za vrijeme duže od pet dana bez odobrenja episkopa.

§ 85. Za stalnoga župnika (paroha) može biti postavljen svećenik, koji je proveo u dušobrižništvu dvije godine.

§ 86. Popunjenje župa (parohija) vrši se natjecanjem, koji se objavljuje u službenom listu Hrvatske pravoslavne crkve. Način i uvjete natjecanja propisuje episkop.

Episkop može u iznimnim slučajevima popuniti župu (parohiju) i bez natjecanja.

§ 87. Svećenici mogu polagati župnički (parohijski) ispit za stalnoga župnika (paroha) nakon dvije godine službovanja na župi (parohiji). Građu za taj ispit propisuje sv. arhijerejski sabor.

§ 88. Od župničkoga (parohijskog) ispita oslobađaju se profesori bogoslovnog fakulteta, vjeroučitelji s katehetskim ispitom i članovi crkvenih sudova. Episkop može iznimno nekoga osloboditi od župničkoga (parohijskog) ispita.

§ 89. Gdje ima više svećenika na župi (parohiji), episkop postavlja jednoga za starješinu crkve i župnoga (parohijskog) ureda, i ovaj je od odgovoran za uredno odvijanje posla.

§ 90. Stalnoga župnika (paroha) može episkop ukloniti sa župe (parohije) ili premjestiti samo na njegovu molbu ili uz njegov pristanak ili na temelju osude crkvenog suda.

§ 91. župnik (paroh) obavlja u svojoj župi (parohiji) sve župničke (parohijske) poslove pod nadzorom episkopa i nadzornika (arhijerejskog namjestnika).

Na župama (parohijama) s većim brojem vjernika mogu se postaviti kapelani u sporazumu s ministarstvom pravosuđa i bogoštovlja.

§ 92. Župnici (parohi) su plaćeni kao državni činovnici prema zakonu o činovnicima, te nemaju pravo za svoje osobno uzdržavanje od župljana ništa zahtijevati.

VIII. CRKVENO-OBĆINSKI UPRAVNI ODBOR

§ 93. Crkveno-obćinski upravni odbor čini šest do dvanaest članova pravoslavne vjere u jednoj župi (parohiji). Služba odbornika je počastna.

§ 94. Dužnost je odbora, da s pribavljenim novcem prema §-u 24., koji porezni djelatnici (organi) uručuju crkveno-obćinskom upravnom odboru, uzdržava bogoštovne zgrade i brine se za bogoslužne potrebštine.

§ 95. Crkveno-obćinski upravni odbor može predlagati ministarstvu pravosuđa i bogoštovlja putem svoje eparhije ubiranje izvanrednih pripomoći od pravoslavnih vjernika za bogoštovne svrhe. Ubiranje spomenute pripomoći vrši crkveno-obćinski upravni odbor, a o ubranom iznosu obavješćuje nadležnu eparhiju i ministarstvo pravosuđa i bogoštovlja, koji mogu odrediti, u što se može utrošiti ubrani novac.

§ 96. Crkveno-obćinski upravni odbor biraju svi muški punoljetni pravoslavni vjernici jedne župe (parohije). U odbor ulazi i mjestni župnik (paroh). Kotarski predstojnici i njihovi zamjenici prisustvuju izboru kao nadzorna oblast. Izabrani odbor potvrđuje episkop.

§ 97. Crkveno-obćinski upravni odbor bira se na tri godine.

§ 98. Dužnosti i način poslovanja crkveno-obćinskog upravnog odbora propisuje episkop za svoju eparhiju u skladu s ovim ustavom.

IX. CRKVENI PRIJESTUPI I KAZNE

§ 99. Prijestupi po zakonima i crkvenim propisima, koje istražuju i sude crkvene oblasti, ovi su:

Manastir Krka

1. prijestupi protiv vjere i nauke sv. pravoslavlja,
2. vladanje, koje ne dolikuje svećeničkom zvanju,
3. nemarno vršenje svećeničkih dužnosti i zakonitih naredaba predpostavljenih crkvenih oblasti,
4. uvrede i klevete među svećenicima,
5. iznuđivanje nepropisane nagrade za crkvene poslove,
6. nepovoljno ocjenjivanje crkvenih i državnih zakona i naredaba,
7. prestupi vjernika protiv vjere i nauke sv. Pravoslavlja.

§ 100. Prestupi se istražuju i sude ureda radi ili na temelju podnesene tužbe.

§ 101. Crkvene kazne su slijedeće:

1. za svećenike: a) opomena, b) ukor, c) premještenje na drugo mjesto službovanja, d) privremena zabrana vršenja svećeničkih dužnosti, najviše do godinu dana, e) gubitak župničke (parohijske) službe, f) doživotna zabrana vršenja svećeničkih dužnosti i prava, g) oduzeće svećeničkog čina, h) lišenje svećeničkog čina s isključenjem iz crkvene zajednice.
2. za vjernike: a) privremeno oduzeće pojedinih prava i časti u crkvi. b) isključenje iz crkvene

zajednice na određeno vrijeme, c) doživotno isključenje iz crkvene zajednice.

§ 102. Za svećenike kaznu opomene, ukora i zabrane vršenja svećeničke dužnosti izriče episkop, a kaznu premještenja u drugo mjesto, zabranu vršenja svećeničke dužnosti na više od 30 dana i ostale kazne samo nadležni eparhijski crkveni sud. Za vjernike kaznu privremenog oduzeća pojedinih prava i časti u crkvi izriče nadležni episkop, a ostale kazne nadležni eparhijski crkveni sud. Kazne, koje izriče episkop, odmah su ovršive, a kazne, koje izriče eparhijski crkveni sud, preispituje Veliki crkveni sud prema propisima ovoga ustava.

§ 103. Nitko se ne smije kazniti nijednom crkvenom kaznom bez predhodnog preslušanja.

§ 104. Prestupe, kažnjive po općem kaznenom zakoniku ili po kaznenim odredbama drugih državnih zakona, sude nadležne državne oblasti.

§ 105. Kad državne oblasti povedu kazneni postupak protiv svećenika, dužne su o tome obavijestiti nadležnog episkopa, a tako i o konačnoj odluci, koju budu izrekle o dotičnom predmetu. U tom će slučaju nadležne crkvene oblasti odlučiti, da li je time osuđeni svećenik počinio ujedno kakav crkveni prestup i prema prilikama

izreći će protiv takve osobe crkvenu kaznu propisanu, ovim ustavom.

§ 106. Ako je protiv svećeničke osobe podnesena tužba zbog priestupa, koji je uzrokovao sablazan u narodu, episkop može svećeniku odmah zabraniti vršenje svećeničkih dužnosti do osude crkvenog suda.

§ 107. U slučaju optužbe za zloupotrebu tvarne naravi može episkop optuženoga razriješiti od dužnosti, dok se njegova krivnja konačno ne istraži.

§ 108. Kazne mogu za sobom povući prema slobodnoj razsudi ministarstva pravosuđa i bogoštovlja zaustavljanje u činovničkom napredovanju.

§ 109. Propisi o crkvenim prestupima i kaznama odnose se i na umirovljene svećenike.

X. CRKVENA NASTAVA

§ 110. Za obrazovanje hrvatskog pravoslavnog svećenstva osnovat će se zakonskom odredbom pravoslavni bogoslovni fakultet na Hrvatskom sveučilištu u Zagrebu, za koji vrijede pravila kao i za ostale fakultete.

§ 111. Nastavnici na ovom fakultetu moraju imati propisana osposobljenja. Profesori za bogoslovne predmete moraju biti svećenici.

§ 112. Nastavničko osoblje predlaže sv. arhijerejski sabor ministarstvu nastave na imenovanje.

§ 113. Uređenje bogoslovnog fakulteta Hrvatske pravoslavne crkve na Hrvatskom sveučilištu u Zagrebu propisuje ministarstvo nastave u sporazumu sa sv. arhijerejskim sabrom.

§ 114. U Zagrebu se osniva sjemenište za svećeničke pripravnike Hrvatske pravoslavne crkve.

Manastir i crkva sv. Jovana Preteče - Gomirje

XI. CRKVENA IMOVINA

§ 115. Hrvatska pravoslavna crkva samostalno upravlja i raspolaže svojom crkvenom imovinom i svojim prihodima pod nadzorom ministarstva pravosuđa i bogoštovlja.

XII. PRELAZNE ODREDBE

§ 116. Prvoga patrijarha Hrvatske pravoslavne crkve imenuje Poglavnik. Isto tako Poglavnik imenuje i Prve episkope Hrvatske pravoslavne crkve.

§ 117. Mitropolit i episkopi predlažu ministarstvu pravosuđa i bogoštovlja sva imenovanja u svom djelokrugu.

§ 118. Ustrojstvo Hrvatske pravoslavne crkve prema ovom ustavu ima se izvršiti u toku triju narednih godina.

§ 119. Za provedbu toga ustrojstva imenuje se privremeni mješoviti odbor od članova Hrvatske pravoslavne crkve i od predstavnika ministarstva pravosuđa i bogoštovlja. Odbor se sastoji od četiri člana, dva predstavnika ministarstva pravosuđa i bogoštovlja i dva predstavnika Hrvatske pravoslavne crkve.

Ovaj odbor imenuje Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske na prijedlog ministra pravosuđa i bogoštovlja i mitropolita u Zagrebu.

§ 120. Ovaj će odbor raditi sve dotle, dok se ne uredi Hrvatska pravoslavna crkva prema ovom ustavu, pa i u slučaju, ako ustrojstvo ne bi

bilo provedeno u roku od tri godine. Čim pojedine ustanove, predviđene ovim ustavom, budu uzpostavljene, spomenuti odbor ne će se više miešati u poslove, koji su tim ustanovama određeni ovim ustavom.

§ 121. Isti će odbor izvršiti sve potrebne mjere, koje su u savezu s razmjешtanjem eparhija i župa (parohija).

§ 122. Svećenici Hrvatske pravoslavne crkve, svećeničke udove i djeca primat će plaću prema zakonu o činovnicima, a u koliko se radi o umirovljenim osobama, njihova će se mirovina preobrediti prema zakonima Nezavisne Države Hrvatske. Svećeničke godine službe priznat će se svećenicima Hrvatske pravoslavne crkve kod imenovanja za promaknuće i mirovinu.

Svećenici Hrvatske pravoslavne crkve, kao i ostalo vjersko osoblje smatrat će se kao novopostavljeno, te im se beriva za godinu 1942. imadu izplaćivati iz izvanredne navjere, odobrene od Državne riznice rješanjem br. 70588. od 15. svibnja 1942., a mimo propisa § 6. zakonske odredbe o proračunu Nezavisne Države Hrvatske za god. 1942. broj CDLXXVII27 88-Z-1941.

§ 123. Ovaj ustav zadobiva pravnu moć, kad ga potvrdi Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske, te stupa na snagu danom proglašenja u Narodnim novinama.

U Zagrebu, dne 5. lipnja 1942.

**Poglavnik Nezavisne Države
Hrvatske:**

Dr. Ante Pavelić, v. r.

Broj: CLXIV-J386-Z-1942.

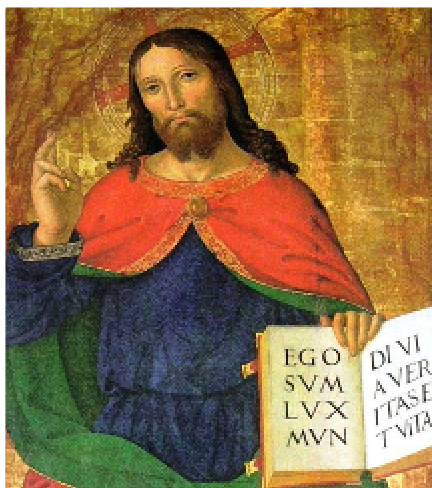
Za ministra pravosuđa i bogoštovlja

**Ministar seljačkog
gospodarstva:**

Dr. Jozo Dumandžić, v. r.

Manastir Krupa

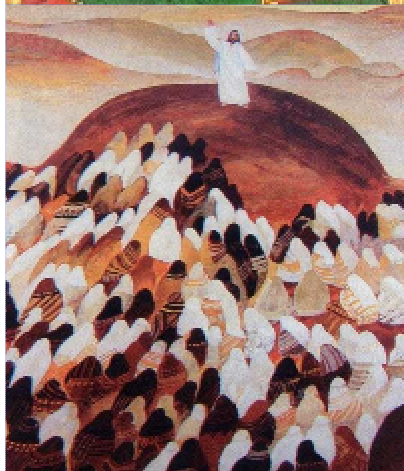
**VI.
NEDJELJA
KROZ
GODINU
GODINA C**

Lk 6,17.20-26

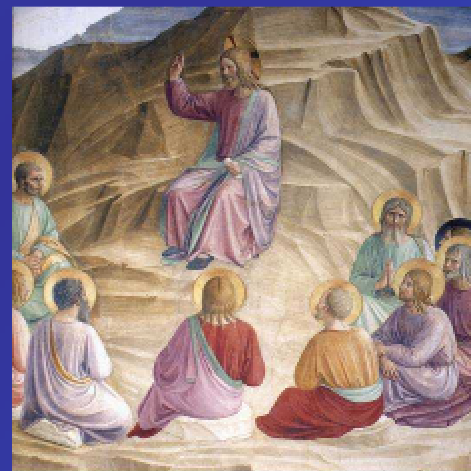
Micron Media C.P.S.

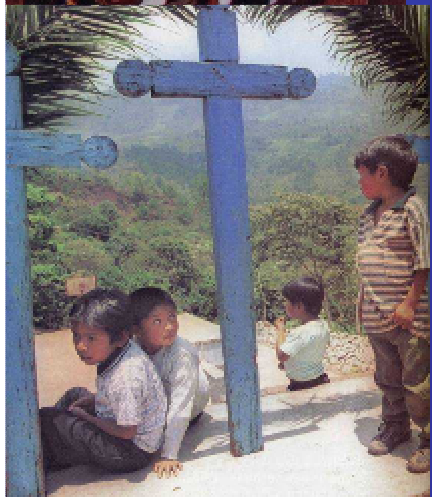
U ono vrijeme: Isus siđe s dvanaesticom i zaustavi se na ravnu.

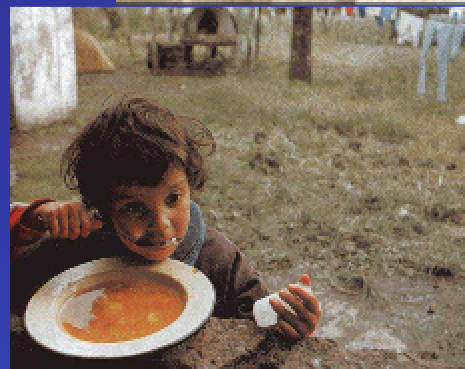
I silno mnoštvo njegovih učenika i silno mnoštvo naroda iz cijele Judeje i Jeruzalema, iz primorja tirkog i sidonskog nagruše da ga slušaju i da ozdrave od svojih bolesti.

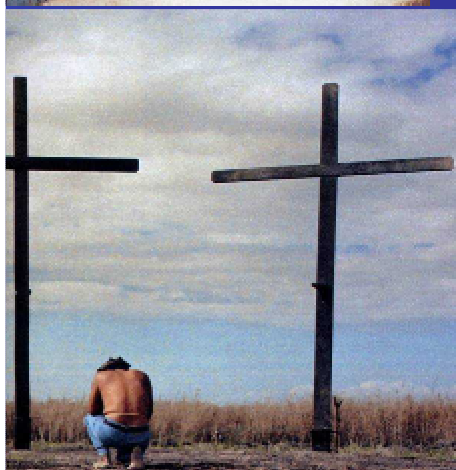
Podigne oči prema učenicima i govoraše:

»Blago vama, siromasi: vaše je kraljevstvo Božje!

Blago vama koji sada gladujete: vi ćete se nasititi!

Blago vama koji sada plačete: vi ćete se smijati!

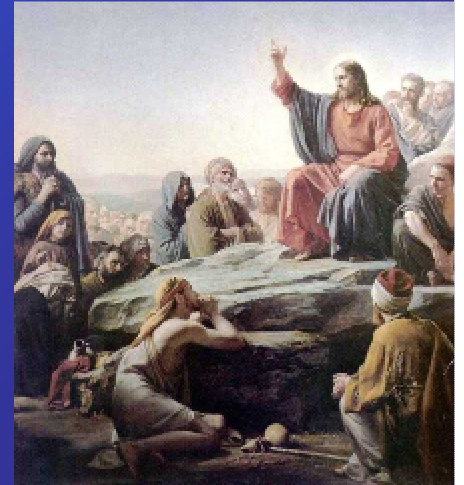

Blago vama kad vas zamrže ljudi i kad vas izopće i pogrde te izbace ime vaše kao zločinačko zbog Sina Čovječjega!

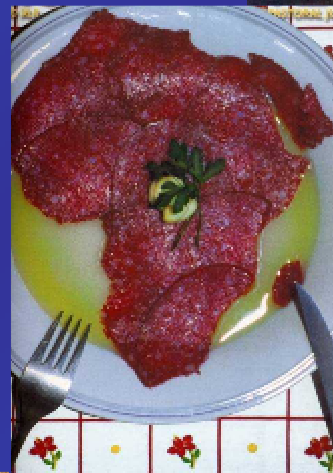

**Radujte se u dan onaj i
poskakujte: evo, plaća vaša
velika je na nebu.**

**Ta
jednako
su činili
prorocim
a oci
njihovi!«**

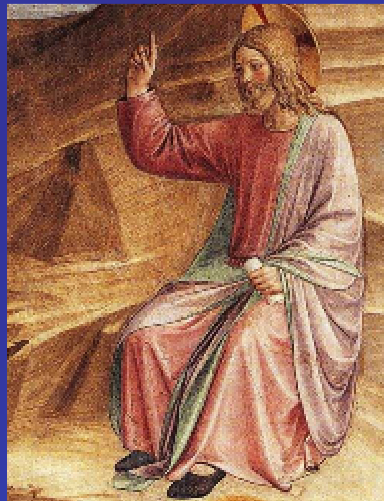

**»Ali jao vama, bogataši: imate
svoju utjehu!**

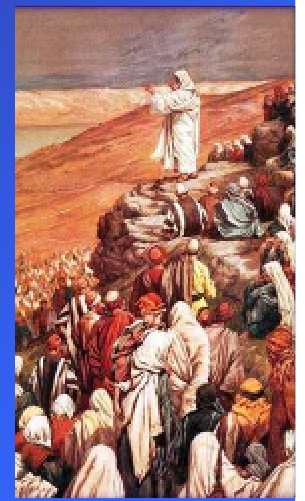

**Jao vama koji
ste sada siti:
gladovat ćete!**

**Jao vama koji
se sada
smijete:
jadikovat ćete
i plakati!**

**Jao vama kad vas
svi budu hvalili!
Ta tako su činili
lažnim prorocima
oci njihovi.«**

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (59. nastavak)

Mieczislaw Malinski

KAO ČOVJEK KOJI POLAZI NA PUT

Putujemo svijetom, posjećujemo gradove, gradiće, sela; upoznajemo ljude, njihove običaje i predaje; razgledamo građevine, spomenike, slike; ispitujeemo: tko, kada, kako, gdje.

Pri svemu tom zapravo radi se o nama sami, o traženju smisla našem životu. O životnoj istini, koju nismo nikad kadri do kraja shvatiti.

Upravo ćemo zato do svog posljednjeg daha putovati svijetom, upoznavati gradove i krajeve, hodočastiti svetim i glasovitim mjestima, promatrati spomenike, iskopine i umjetnine, da

ne zađemo s puta, da se ne izgubimo i ne prevarimo — da što temeljitije proniknemo istinu svog života.

33. nedjelja kroz godinu A,
Mt 25, 14—30

SABRAT ĆE SVOJE IZABRANIKE S ČETIRI VJETRA

Shvati, što to znači, biti zvan cijeli život. Shvati, da te je Bog izabrao, da ispuniš svoju službu u društvu i Crkvi. Shvati, da se samo ostvarivanjem svog životnog poziva približavaš vječnom životu.

33. nedjelja kroz godinu B,
Mk 13, 24—32

Mieczysław Malinski

NA KOJI SE ZNAK TO IMA DOGODITI

Jao tebi, ako više znaš. Jao tebi, ako bolje vidiš. Jao tebi, ako dublje osjećaš. Trpjet ćeš od umišljenih i nadutih, koji će te prisiljavati što ćeš misliti, gledati, slušati, govoriti, čitati. Čut ćeš više no jednom, da si glup ili nepraktičan, nerealan, da si idealist. Ogulit ćeš krila o kavez u koji će te strpati. Pomodrit će ti ruke od konopaca kojima će te vezati.

Ali kakav bi to bio život, kad bi bilo drugačije. Zato zahvaljuj Bogu što si kadar bolje vidjeti, osjećati i znati.

33. nedjelja kroz godinu C,
Lk 21, 5—19

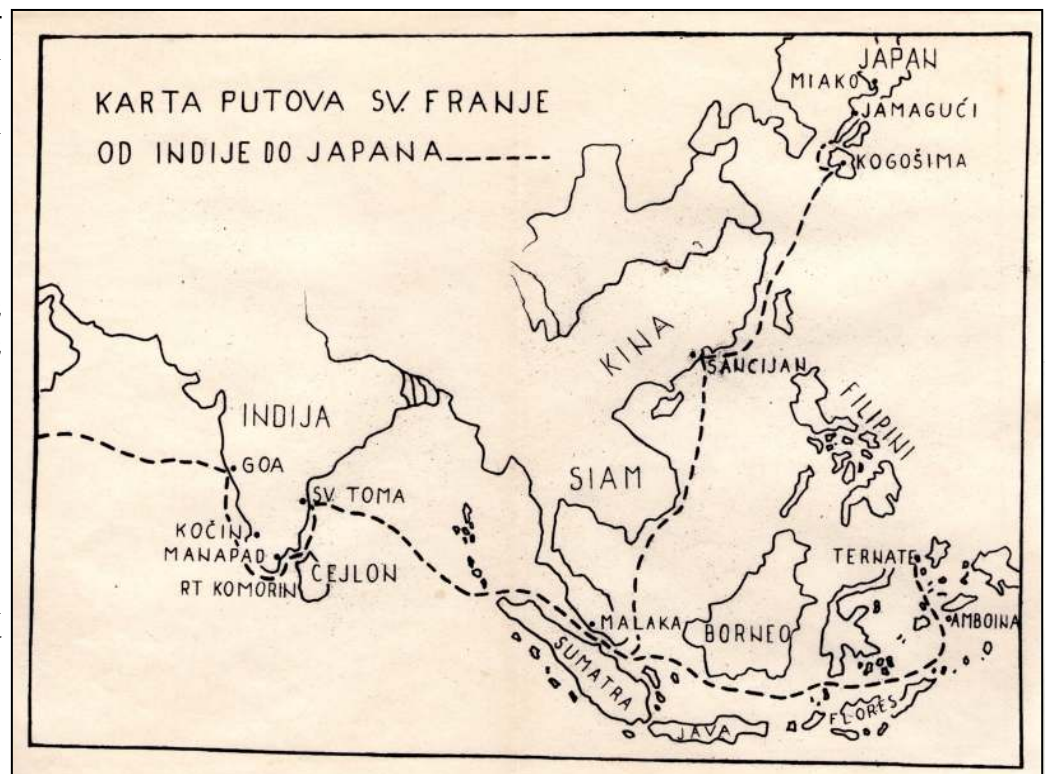
BOŽJI PUSTOLOV (10. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera
Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

Iz Amboina Firanjo kani poći na zloglasni otok Moro ili Morotaj. Sam piše braći u Evropu ovo:

”Otok Moro vrlo je opasan jer su stanovnici njegovi podmukli i često stavljaju otrov u jelo i piće. Zbog toga i tamošnji kršćani nemaju svećenika, otkako su prijašnji pomrli. Obvezan sam da svoj vremeniti život dadem za vječni život svoje braće. Bilo je mnogo mojih prijatelja i odanih ljudi koji su me odvrćali od tako opasna pothvata, a kad se uvjeriš da im to ne polazi za rukom, nude mi mnoga sredstva protiv otrova. Od srca se zahvalim na ljubavi i dobroj volji, ali se ne dadoh op-

teretiti strahom kojega nisam osjećao. Čitavo pouzdanje stavio sam prije svega u Boga i nisam htio da se njega odreknem pa tako otklonih sva protuotrova sredstva koja su mi uz mnogo ljubeznih suza nuđena. Zamolio sam za molitve, to je najsigurnije sredstvo protiv otrova.”

Franji su prikazali sve strahote života u Morotaju i u njemu se pobudila naravna tjeskoba: on se drži svoga zakona ljubavi i radi upravo protiv naravi, pa da ne bi okaljao bezuvjetno pouzdanje u Boga, odbija, inače razborit čovjek, sva pomagala. Dalje piše kad bi se osnovala na Molucima jedna misijska kuća i kad bi svake godine došlo dvanaest ljudi, makar ne bili učeni, nestala bi ovdje krivovjerja i svijet bi prešao na kršćanstvo. Možda bi to bilo moguće kad bi tih dvanaestak bilo Franjina duha i kova.

I danas to vrijedi!

U tom kraju i u to vrijeme ču Franjo prvi put za Kinu pa je zamolio trgovce neka se raspitaju o ljudima i običajima, a kad neto dozna, obećaje braći u Rimu da će im pisati o tome iduće godine.

VJERAN SIN I BRAT

A kako je žarko ljubio tu svoju braću i čitavu Družbu, dokazuje ovaj ganutljivi pogovor u Franjinu pismu:

”A sada Vas, draga braćo i dragi oci, ljubavlju Krista molim da me ne zaboravite, već me uvijek Bogu preporučujete. U brojnim pogibeljima tijela i duše dolazio sam do iskustva kako mi je Bog radi Vašeg zagovora pomogao. A da ne bih nikad na Vas zaboravio, već da uvijek na Vas mislim, na svoju veliku utjehu, odrezao sam od Vaših pisama, draga braćo, Vaše vlastoručne potpise te ih uvijek nosim sa sobom, zajedno s obrascem svoje profesije i zavjeta. Zahvaljujem se najprije Gospodinu Bogu našem,

a onda Vama, draga braćo i dragi oci. Jer Bog Vas je take uzdigao da mi je na utjehu što Vaša imena uza se nosim.

Vaš najmanji brat i sin Franjo.”

Da, to je ona posebna oznaka Svečeva, pravog sina Ignacija i pravog isusovca, da je pun vjerne ljubavi i zanosa za svoga bližnjega i svoje uzvišeno redovničko zvanje u kojemu čovjek može biti sretan koliko se na svijetu samo može biti!

OTOCI MIRODIJA

Tri mjeseca ostao je sv. Franjo na otoku Ambonini s osam portugalskih lađa. Putnici na njima davali su mu obilno posla. Zatim sedam kršćanskih sela o kojima govori nalazilo se po svojoj prilici duboko u džungli. Valjalo se probijati kroz gudure i klance, preko rijeka i kroz šume pune opojna klinčićeva mirisa, a boriti se s oblacima nasalnih insekata. Premda Franjo govori o moskitima baš toliko koliko i o trubljenju slonova, nema sumnje da je podnosio od toga osjetljive patnje danju dok je radio, a noću molio.

No sredinom lipnja zaplove dvije korakore ili domaća čamca na sjever prema otoku Ternate.

U jednom je Franjo, nekad crne bujne kose, koja je sad očito posijedila, u drugom prijatelj Portugalac. Htio bi se ukrcati i trgovac Aranjo, ali nema mjesta. Franji se zamjerio kad nije odobijao pomoći bolesnicima te mu Franjo reče da će morati uskoro ostaviti svoje vino. U čamcima dva bubnja pravila su neugodnu buku dajući takt veslačima, i odbijajući demone.

Za 15 dana vožnje stižu na podnožje Ternata od 65 kvadratnih kilometara površine. Čitav otočić osim komadića obale nije drugo već šumom pokriveni vulkan koji neprestano rige vatru te se čini nešto čarobno. Unatoč pogibli, ili upravo stoga domaći i Evropljani dali se na život grijeha. Oštar okus karamfila kao da im je u krv ušao i budio ne samo putenost već i zavist, mržnju i zlobu.

sv. Franjo Ksaverski

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (13. dio)

Prof. Filip Ćorlukić, Pula

8.- Tko je kriv?

Potpuno je jasno tko je i zašto je rat započeo. Međutim, i danas se uporno nastoji prikriti tko je kriv i zašto su oni koje nazivamo „Međunarodnom zajednicom“ dozvolili da taj rat traje toliko dugo, kao i da bude toliko okrutan. U svrhu dokumentiranja tog problema spomenut ću samo okolnosti pod kojima su dva velika zločina počinile srpske snage. To su četverogodišnja opsada Sarajeva i pokolj nevinog stanovništva grada Srebrenice.

Naoružane svim vrstama naoružanja moćne srpske snage su četiri godine držale Sarajevo u okruženju, svakodnevno nasumice pucajući na grad iz svih vrsta oružja, rušeći zgrade i ubijajući nedužno stanovništvo, među njima i djecu, žene, starce. Obzirom na realni odnos snaga mogli su ga lako zauzeti, ali im je više odgovarao taj psihopatski oblik terorizma. Armija BiH nije imala dovoljno snaga da probije taj obruč.

Međunarodne „Mirovne snage“ UNPROFOR, imale su i više nego dovoljno snaga da obave ono za što su i poslone. Zbog veličine i složenosti problema Vijeće sigurnosti UN je uspostavilo t.zv. „trostruki ključ“, koji su predstavljali: glavni tajnik VS Boutros Boutros Ghali, predstavnik UN Yasushi Akashi i zapovjednik mirovnih snaga francuski general Philippe Morillon. No, oni se „nisu mogli dogovoriti“ o upotrebi zračnih snaga za proboj obruča.

Sigurno je svaki od njih trojice u svojim odlukama morao zastupati nekakvu određenu politiku. EU je bila politički nejedinstvena, ali je i pored diplomatskog rječnika bilo poznato da su Engleska i Francuska bile na strani Srba. SAD se još držala po strani i teško je reći je li nečije

Yasushi Akashi

interese zastupao gospodin Akashi, ali je poznato da je on već ranije upropastio mirovnu akciju u Kambodži. Što se tiče nemoralnog ponašanja gospodina Boutrosa, znakovito je da ga je, nakon što mu je istekao mandat u VS, francuski predsjednik Shirac kao „izrazito moralnu ličnost“ postavio na čelo Francokofonske unije.

Budući da je svjetska javnost sve glasnije zahtijevala deblokadu Sarajeva, konačno je SAD tražila da se zračnim udarima razbije blokada. To gospoda Trostrukog ključa „nisu mogla riješiti“, pa se javno umiješao francuski predsjednik Mitterand. On se i ranije oštro suprotstavljao priznavanju Slovenije, Hrvatske i Bosne, pa je zbog hitnosti, umjesto diplomatskim putem, u lipnju 1992. zrakoplovom osobno doletio u Sarajevo i uspostavio zračni most s humanitarnom pomoći za opkoljeni grad. Time je nastojao stvoriti dojam da blokade zapravo i nema, ali je tako zapravo spriječio vojnu intervenciju protiv bosanskih Srba i tako produljio agoniju grada.

Drugi je primjer genocid u Srebrenici koja je bila proglašena zaštićenom zonom. Kad je početkom sedmog mjeseca 1995. vojska Republike Srpske, pod zapovjedništvom generala Ratka Mladića opkolila Srebrenicu u istočnoj Bosni, priključili su im se i „Škorpion“, paravojna formacija pod kontrolom srbijanskog Ministarstva unutrašnjih poslova, pa je postojala jasna opasnost da će je i zauzeti. No, budući da su odgovorna trojica iz „trostrukog ključa“ oklijevali donijeti bilo kakvu odluku, srpske snage su upale u grad, odvojile muškarce od žena i pobile preko osam tisuća Bošnjaka, muškaraca u dobi od 12 do 77 godina!

KOMUNIZAM U ZASJEDI (1. dio)

Harun Yahya

Preveo s turskog Enver Ibrahimkadić – pohr-
vatio dr. sc. Tomislav Dragun

UVOD

Komunizam je ideologija koja je udarila svoj žig na proteklo, XX. stoljeće. Međutim, ovaj žig je ispunjen samo pritiskom, terorom, krvlju i suzama.

Prema predviđanjima povjesničara, tijekom XX. stoljeća je, zaslugama jedino ove ideologije, ubijeno 120 milijuna ljudi! Nije riječ o vojnicima koji su poginuli na ratištima, nego su to bili civili koje su komunističke države pobile u vlastitom narodu. Sto dvadeset milijuna muškaraca, žena, staraca, djece i beba živote je izgubilo samo zbog ove hladne, bezdušne, okrutne i brutalne ideologije! Štoviše, još desetine milijuna ljudi je, od strane komunističkog režima, ostalo uskraćeno za slobodu i osnovna ljudska prava, prisiljeno na seobu, sustavno mučeno glađu, uhićivano i korišteno za roblje u radnim logorima. Milijuni ljudi su bili cilj ili su živjeli pod strahom da će biti cilj hitaca skupina komunističkih gerilaca, odnosno terorističkih organizacija.

Koji su korijeni ove ideologije? Kako se moglo dogoditi da jedna toliko krvava i nemilosrdna ideologija nađe pristaše širom Svijeta, da revolucijom dođe na vlast i da za sobom povuče milijune ljudi? Gdje je rođen komunizam, kako se razvio i kako je završio? Je li zaista završio ili i dalje predstavlja opasnost za Svijet?

U ovoj knjizi iznijet ćemo neke odgovore na ta pitanja.

Što je još bitnije, skrenut ćemo pozornost na jednu veliku opasnost! Komunistička ideologija je tijekom proteklog stoljeća bila razlog patnji i svakojakih nedaća, cijeli Svijet je bio svjedok pokolja i opakosti komunističkih lidera.

Je li je sada s lica Zemlje izbrisana ova opasnost? Nažalost, nije!

KOMUNIZAM JE U ZASJEDI!

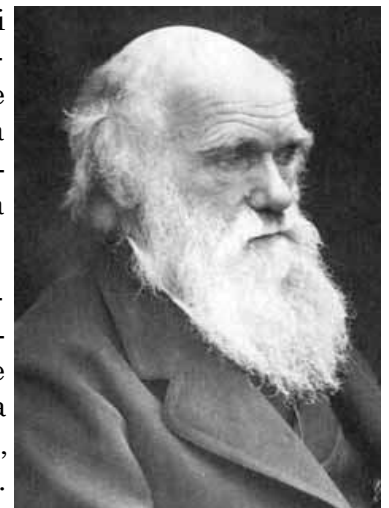
Ova "jama za prolijevanje krvi", koja je života koštala 120 milijuna ljudi, još postoji. Ulaz je zatvoren, okolo je stavljeno nešto što kamuflira jamu sa strana, ali je jama u položaju otvorene klopke. Lukavo se skrivajući, komunizam nastavlja sa svojim aktivnostima. U različitim oblicima i pod različitim imenima nastavlja živjeti i čeka dan kada će naći priliku da čovječanstvu priredi patnje slične onima iz prošlosti.

Upravo iz tog razloga je krajnje značajna dužnost otkriti zbiljno lice komunističke ideologije, cijelom čovječanstvu objelodaniti patnje i nesreće koje je ona prouzrokovala i zbaciti krinku ove opasnosti koja je u tajnom narastanju. Ova knjiga je napisana s tim ciljem.

PRVI DIO - RAĐANJE KOMUNIZMA

Da bi se ispravno shvatilo rađanje komunizma, neizostavno je potrebno baciti pogled na europsku kulturu XVIII. i XIX. stoljeća. Počevši od drugog stoljeća nove ere, Europa je postupno prihvaćala kršćanstvo, koje je do "epohe prosvjetiteljstva" postalo preovladavajuće na prostoru cijelog kontinenta. Prosvjetiteljski pokret koji je svoju rasprostranjenost doživio u XVIII. stoljeću, počeo je s ateističkim istupima određenih europskih umjetnika i mislitelja inspiriranih starogrčkom i rimskom poganskom kulturom. A najveći rezultat prosvjetiteljskog pokreta je Francuska revolucija koja je, u isto vrijeme, i "antireligijska revolucija".

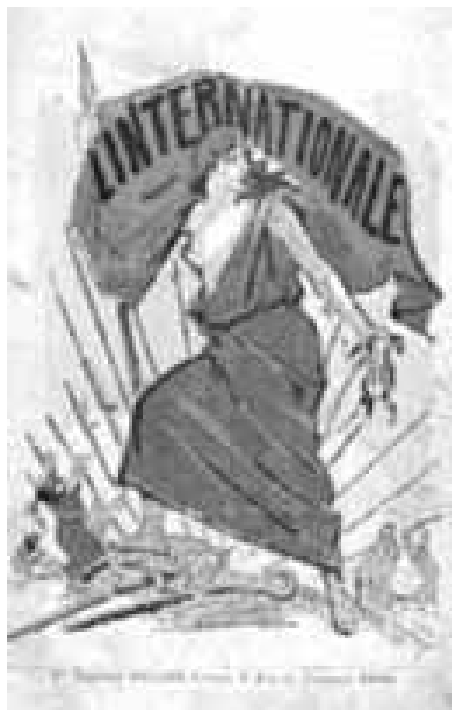
Infrastruktura Francuske revolucije formirana je kroz pouke ateističkih filozofa kao što su Voltaire, Diderot i Montesque.

A tijekom te revolucije anti-religijske i poganske tendencije prosvjetiteljskog pokreta postale su sasvim očite. U ishodu povećane promičbe jakobinaca, koji su predstavljali revolucionarnu avangardu, razvio se veoma popularan pokret "odricanja vjere". Štoviše, radilo se na formiranju nove poganske vjere. "Revolucionarni kult", koji je svoje prve znakove pokazao 14. srpnja 1790. g. prilikom proslave federacije, brzo se širio. Jedan od zlokobnih revolucionarnih lidera, Robespierre, "revolucionarnom kultu" dodao je neka nova pravila. Načela ovog kulta je iznio u vidu referata koga je nazvao "Uzvišeni kult postojanja". Poznata pariška crkva Notre Dame je preobraćena u, prema riječima Robespierrea, "hram razuma"; sva kršćanska obilježja su poskidana sa zidova crkve, a na sredini je postavljen kip žene, koja je navodno predstavljala "boginju razuma".

Za vrijeme Francuske revolucije pobijeno je mnogo svećenika, opljačkane su i uništene vjerske institucije.

Zajedno s Francuskom revolucijom, u Europu je došla i jedna nova filozofija koja se s vremenom raširila na čitavom njezinom prostoru: materijalizam. Ova filozofija, koja priznaje postojanje samo materije i koja, također, predviđa da je svijest živih bića i čovjeka načinjena samo od "materije koja je u stanju kretanja", je, zapravo, prvi put iznesena od strane određenih filozofa koji su živjeli još u staroj Grčkoj. Dva poznata imena koja su u XVIII. stoljeću prihvatila materijalizam i naturala ga masama su Dennis Diderot, jedan od prethodnika Francuske revolucije, i njegov veoma bliski prijatelj Baron d'Holbach. U svojoj knjizi Sustavi prirode (Système de la Nature), objavljenj 1770. g., pozivajući se na određene hipoteze za koje je tvrdio da su "znanstvene činjenice", Baron d'Holbach je iznio da ne postoji ništa

Korijeni komunizma protežu se do krvave Francuske revolucije. Neprijateljstvo prema vjeri, koje se, tijekom Francuske revolucije, izražavalo ilustracijom "boginje mudrosti", kasnije se koristilo na komunističkim posterima.

drugo izvan materije i energije. Fanatični ateist d'Holbach se također usprotivio i poimanju morala; branio je stajalište da čovjek treba ostvariti što je moguće više užitaka i da zbog toga mora oprobati sve putove.

Materijalizam, koji je u XVIII. stoljeću prihvaćen i branjen od strane nekoliko filozofa, u XIX. stoljeću se još više razvio i, ne ograničavajući se samo na prostor Francuske, svoje korijene pustio i u ostalim zemljama Europe. Početkom XIX. stoljeća u Njemačkoj su se pojavila dva veoma značajna materijalistička filozofa: Ludwig Büchner i Karl Vogt. Objašnjavajući ljudski um, Vogt je rekao: "Kako god jetra luči žučnu tekućinu, isto tako i ljudski razum luči misli". Ova krajnje apsurdna usporedba nije naišla na potporu čak ni od strane materijalista toga vremena.

Iako se pojavio s ovakvim i sličnim tvrdnjama, materijalizam je prihvaćen od strane ateističkih krugova i polahko se počeo nametati europskim zajednicama. Materijalizam je predstavljen kao osnovna znanost i mudrost. Ova varljiva promičba se brzo proširila među francuskim, potom njemačkim, a zatim i među intelektualcima širom Europe. Nesumnjivo je da je u svemu tome veliku ulogu imao i masonski pokret, koji je bio veoma popularan među europskim intelektualcima XIX. stoljeća i koji je materijalizam prihvaćao kao svoju dogmu.

Dok se na takav način širio materijalizam, kao jedna antička dogma, s druge strane su se poduzimali razni koraci u nastojanjima da se materijalizmu prilagode različite znanstvene grane. U tom kontekstu moguće je iznijeti sljedeće konstatacije:

1. materijalizam je prilagođen prirodnim znanostima, a autor ovog projekta je engleski prirodnjak Charles Darwin;
2. materijalizam je prilagođen socijalnim znanostima, a autori toga su njemački filozofi Karl Marx i Friedrich Engels.

Darwinova adaptacija je poznata kao "teorija evolucije", a Marxova i Engelsova kao "komunizam".

Marx i Darwin

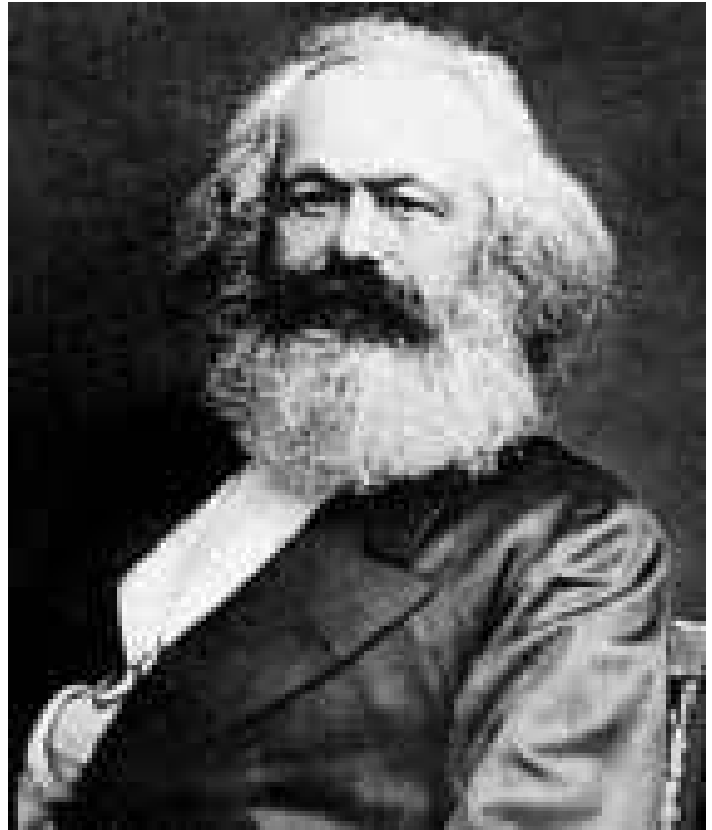
Moguće je reći da Darwinova teorija evolucije, zapravo, u sebi sadrži i Marxovu i Engelsovu teoriju, pošto je komunizam "teorija evolucije", odnosno oblik teorije evolucije prilagođene povijesti i sociologiji. Ova činjenica je na sljedeći način sažeta u *Marxism and Darwinism*, knjizi autora Antona Pannekoeka, jednog od vodećih darvinista i marksista s početka XX. stoljeća:

"Znanstveni značaj marksizma, a, u isto vrijeme, i darvinizma je u tome što obje ove znanstvene grane slijede teoriju evolucije. Jedna od njih je to realizirala u sferi organskog svijeta, na živim bićima, a druga na polju ljudske zajednice... Učenja i Darwina i Marxa, dvije teorije koje su se, dakle, razvile na polju prirodnih znanosti i ljudskih zajednica, teoriju su evolucije transformirale u jednu pozitivnu znanost. Time su mase uvjerali u teoriju evolucije kao temeljni pojam socijalnog i biološkog razvitka.¹

U smislu dva osnovna pitanja, između darvinizma i marksizma također je uočljiv potpuni sklad:

1. Darvinizam iznosi da je sva živa bića oblikovala "materija u pokretu", da je ova materija organizirana, a nije stvorena od strane Boga, da su, prema tome, sva živa bića nastala u ishodu slučajnosti i da je čovjek jedna vrsta životinje koja je također evoluirala iz drugih životinja. Ove tvrdnje, koje nisu zasnovane ni na kakvim znanstvenim činjenicama i koje će se idućih godina pobiti znanstvenim otkrićima, u potpunom su skladu s idejama Marxa i Engelsa koji su vjerovali samo u postojanje materije i koji su cijelu povijest čovječanstva nastojali objasniti materijalnim činbenicima.

2. Darvinizam ističe "sukob" kao pokretačku snagu koja osigurava razvitak u živom svijetu. Najosnovnija hipoteza Darwinove teorije glasi da su prirodni izvori nedovoljni za živi svijet, da je, prema tome, stalno nazočna "borba za opstanak" i da ova borba također predstavlja evolucijsku snagu. A to isto predviđa i načelo

U smislu komunističke teorije, Engels (dolje) je Darwina i Marxa (gore) držao na istoj razini. Prema Engelsu, Marx je materijalizam primijenio na društvene, a Darwin na prirodne nauke

"dijalektike" koje su prisvojili Marx i Engels. Prema dijalektici, sukob među suprotnostima je jedina pokretačka snaga razvitka u Svemiru. Povijest čovječanstva se, također, razvila zahvaljujući sukobu; čovjek je napredovao zahvaljujući upravo ovom sukobu.

Analiziraju li se učenja Marxa i Engelsa i Darwinove teorije, uočiti će se da među njima vlada veliki sklad, kao da potječu iz istog središta. Materijalističku filozofiju Darwin je prilagodio prirodi, a Marx i Engels povijesti.

Upravo je Karl Marx bio taj koji je prvi shvatio značaj ovog velikog Darwinovog doprinosa materijalizmu.

Marx je studiozno iščitao knjigu Porijeklo vrsta, koja je objavljena 1859. g., i uvidio da je riječ o djelu koje predstavlja veliki oslonac za njegovu teoriju. U pismu koje je 19. prosinca 1860. g. napisao Engelsu on za Darwinovu knjigu piše da ona "implicira temelj povijesti prirode našeg učenja".² A u pismu koje je 16. siječnja 1861. napisao Lasseleu piše sljedeće: "Darwinovo djelo je kapitalno djelo. S aspekta prirodnih znanosti, ono predstavlja temelj borbe klasa kroz povijest."³

Svoje simpatije prema Darwinu Marx je izrazio i kroz posvetu svog najvećeg djela Das Kapital. Poklanjajući mu njemačko izdanje Kapitla, Marx je u posveti napisao: "Charlesu Darwinu od Karla Marksa, vatrenog obožavatelja."

Što se pak tiče Engelsa, on je svoju naklonost Darwinu izrazio na sljedeći način: "Priroda ne funkcionira kao metafizika već kao dijalektika. U svezi s tim, prije svih treba spomenuti ime Charlesa Darwina."⁴ Engels se o Darwinu toliko pohvalno izražavao da ga je dovodio u istu razinu s Marxom:

"Kako god je Darwin otkrio zakon evolucije u organskom svijetu, tako je i Marx otkrio zakon evolucije kroz povijest čovječanstva."⁵

A Georgi Valentinovich Plehanov, pionir ruskog komunizma koga je Lenjin okarakterizirao kao "najvećeg poznavatelja cijele svjetske literature o marksizmu", u aktualnom je smislu iznio najkoncizniji komentar tvrdeći da je marksizam "prilagođavanje darvinizma društvenim znanostima".⁶

Prema pioniru ruskog komunizma, Plehanovu, "marksizam je prilagođavanje darvinizma društvenim znanostima"

1 Anton Pannekoek, *Marxism and Darwinism*, Translated by Nathan Weiser. Transcribed for the Internet by Jon Muller, Chicago, Charles H. Kerr & Company Co-operative Copyright, 1912 by Charles H. Kerr & Company. (<http://www.marxists.org/archive/pannekoek/index.htm>)

2 Marx Engels, *Pisma*, str. 426

3 Marx Engels, *Pisma*, tom 2, str. 126

4 Friedrich Engels, *Utopijski socijalizam - znanstveni socijalizam*, str. 85

5 Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, Chatto & Windus, London, 1959, str. 348

6 Robert M. Young, *Darwinian Evolution and Human History*, Radio talk given in an Open University course on Darwin to Einstein: Historical Studies on Science and Belief, 1980

Hrvatska knjižara

Internetska knjižara | antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

akademik Mirko Vidović

Sakrivena strana

Mjeseca 1-2

Pet
godina
u
Titovim
tamnicama

200,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruha, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8,
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,

Hrvatski
uljudbeni
pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković